Aurel Cărășel

Scurtă istorie a viitorului aristotelic
3

SAURIANUL DE METAN

Colecția Science-Fiction
 # 9 #

Aurel Cărășel
© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Aurel Cărășel
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României CĂRĂȘEL, AUREL
Saurianul de metan / Aurel Cărășel.
— București:
Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-68-0
821.135.1
Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro www.selfcoach.ro www.pavcon.ro
Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.
Redactor: George Ionescu
Editor: Constantin Pavel
ISBN 978-606-8879-68-0

Rânduri despre o paradoxală istorie a viitorului

Cu toții am învățat la școală faptul că istoriile sunt cronici vivante ale trecutului. Un trecut înghețat în anumite tipare, pe care le răstoarnă descoperiri arheologice de ultimă oră. Un trecut imuabil, care se dovedește a fi mai fluent decât apa unui râu... acel râu despre care ne vorbea Heraclit atunci când sugera că *„nu ne scăldăm de două ori în apele aceluiași râu”.*

Deci, dacă se poate să citim istorii despre un timp la a cărui trecere nu am participat și să vorbim despre personaje istorice cu care nu am intrat niciodată în contact, de ce nu am putea să lecturăm relatări despre un timp care încă nu a sosit, cu personaje istorice care urmează să se nască într-un timp în care noi, cei de azi, vom fi devenit demult cenușă? De ce nu am crede, la fel de mult, într-o istorie alternativă care face referire la un timp ce nu s-a autocreat încă?

De când există ca entitate gânditoare pe această planetă, omul a fost la fel de fascinat de viitor pe cât a fost interesat de trecut. Așa au apărut, de-a lungul vremii, prorocii, cititorii în viitor, ghicitoarele, prezicătorii, magicienii tarotului, viitorologii, futuriștii, anticipatorii, predicționiștii. Viitorul, acea parcelă a timpului care nu s-a așezat încă sub tălpile noastre, presupune o istorie fluentă, la care am putea avea acces dacă am ști să-i decodăm porțile de acces.

O istorie a viitorului, ca posibilitate de luat în seamă? D.p.d.v. Filosofic, acest lucru înseamnă că avem de-a face cu un destin, fie el al unui individ singular, fie al umanității luate ca întreg. Când creăm programe de computer nu facem, de fapt, același lucru? Nu ne jucăm puțin de-a zeii și predestinăm activitatea unor mașinării inteligente, între anumiți parametri? Propriul nostru corp nu se mișcă el, oare, între parametrii induși de limitările genetice ale

speciei? Până la un punct, descoperim că, de fapt, totul este un melanj interesant între predestinare și liberul arbitru.

În acest caz, este posibilă **o istorie a viitorului?** Probabil că numai pentru ideea de predestinare. De program prin care activitățile umane sunt controlate și limitate la anumiți parametri, așa cum noi limităm și controlăm activitatea intelectuală a IA-urilor actuale.

O istorie a viitorului este, la urma-urmei, o istorie a speciei umane până la punctul în care ea va dispărea ca umanitate din volutele axei *spațiu/timp.* Până când se va transforma în altceva. Pentru că, în acel moment, o istorie a trecutului va fi lipsită complet de substanțialitate. Și de esențialitate.

Aurel Cărășel

Harta cronologică a Erei Cosmice

— I.EC (1920): Karel Capek lansează termenul de „robot”, punând bazele Erei Robotice;

— I.EC (1950): *bunul doctor* Isaac ludovici Asimov propune cele Trei Legi ale Roboticii și fundamentează teza roboților cu creier pozitronic;

— În secolul I EC: primele 3 expediții pe planeta Marte; descoperirea planetoidului Poarta (distrus mai târziu de către Mans Minovetter Cruciatul);

— În 26 EC: deschiderea primei mine selenare, Walpurgia-I, în craterul Mafic Mound;

— În 31 EC: prima amartizare reușită a astronavei chineze *Lao-Tzî;*

— În 36 EC: construirea Coloniei Miniere Egan & Allamater pe Lună;

— În 51 EC: constituirea pactului Asiatico-Indian, condus din umbră de Republica Chineză;

— În 56 EC: are loc *Războiul de 87 de minute,* soldat cu dezmembrarea Lunii în 3 bucăți, dintre care cea mai mare, Phoebe, are diametrul de 1334 km, Niobe 714 km, iar Dione de 289 km; distrugerea de către armata iraniană a *Orașului Satelitar Avacuum,* ridicat de forțele musulmane din întreaga lume pe orbită La Grange; prima tentativă, eșuată, de instalare a unui punct de lucru permanent pe Marte, de către coloniștii asteroidului Vesta (Colonia Marelui Zid);

— În 57 EC: fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi, de tip Estel Eyre Powell, prin inginerie genetică;

— În 58 EC: construirea bazei militare de colonizare „Waterloo”, pe satelitul Niobe, de către Alianța Statală Texas-Nevada; este „fabricat” Johann Frederick Griffith Mendel, prima clonă umană realizată direct în formă adultă;

— În 59-60 EC: Grupul Militar Autarhic, condus de frații Hamish și Miles Huismans, recucerește prin luptă fostele teritorii ale Montanei, Dakotei, Minnesotei, Wisconsin, Iowa,

Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon, realizând prima structură statală americană de după război, denumită inițial Mica Americă și devenită, ulterior, SUTA (Statele Unite Therrane ale Americii);

— În 60 EC: inaugurarea Portului Spațial;

— În 64 EC: ONU se transformă în Organizația Națiunilor Spațiale (ONS);

— În 78 EC: colonia marțiană planetară Olympus devine locuibilă;

— În 80-84 EC: înființarea coloniilor satelitare „Primus”, pe Phobos, și „Secundus”, pe Deimos, de către SUTA;

— În 87 EC: SUTA cumpără de la ONS, printr-o manevră bursieră, contestată de către Republica Chineză, Hellas Planitia, cel mai mare crater de pe Marte, cu 2000 km în diametru și 6 km adâncime, în care deschide Complexul minier **Martin Luther King;**

— În 88 EC: obținerea statutului de micronațiuni cosmice de către America-Deimos și America-Phobos;

— În 89 EC: începe *uraganul Clovis,* cea mai mare dezlănțuire de energie din istoria meteorologiei solare; este publicată schița primei declarații de independență a Națiunilor Cosmice, intitulată „Pledoarie pentru înființarea unei noi structuri administrative pentru spațiul cosmic și colonizare”;

— În 91 EC: ia ființă Forța Spațială Federală;

— În 93 EC: Andrea Silvermood-Hata cumpără planetoidul Ceres și deschide prima mină privată spațială, cu banii obținuți lansând competiția curselor solitare în jurul Sistemului Sol;

— În 99 EC: o armadă federală therrană distruge Colonia Marțiană Olympus;

— În secolul II EC: Dionisie cel Mare și Clément Gură- de-Aur propun creștinarea oamenilor mecanici;

— În 112 EC: se inventează *chimia bioenergetică;* aceasta poate codifica informații cu ajutorul undelor Alpha, pentru a le stoca în mediu gazos;

— În 115 EC: primul atac al *piraților cosmici,* sub direcția lui Silvermood-Hata, are ca rezultat furtul unui transport de

sodiu congelat, având lungimea de peste 700 km;

— În 116 EC: începe destrămarea Statelor Unite Terestre ale Americii (SUTA);

— În 127 EC: este semnat Pactul celor Nouă, care conduce la crearea unei Federații Americane Nordice (FAN);

— În 149 EC: se încheagă Imperiul Catolic Hispano-German, care cuprinde un teritoriu de 8.850.000 km2 și o populație de 202.324.000 locuitori;

— În 150 EC: proiectantul de structuri spațiale Vasili Elianov-Makarrenko îi propune regelui Frédéric Alonso I, al Imperiului Catolic Hispano-German, un proiect minier, menit să propulseze noua structură statală în rândul națiunilor spațiale – *praștia cosmică.* Proiectul funcționează neîntrerupt până în anul 5221 EC, trimițând către Pământ 35.776.182 de „mine”;

— În 152 EC: se impune ideea înființării unui cimitir cosmic;

— În 162 EC: filosoful Edenard Florentino Schiarri devine primul *librarian,* director al Bibliotecii Viului, primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre;

— În 176 EC: Curtea Catolică Hispano-Germană acceptă statutul de profesiune a cerșetoriei, înființând denumirea de *cerșetor-mediant;*

— În 187 EC: *fizica dinamică* prevede existența unei „pelicule superficiale” de rezistență pe suprafața oricărui tip de material anorganic, capabilă să stocheze informații optice;

— În 188 EC: un grup de cercetători de la NASACom propune construirea unui far solar, pe principul *inelului Dyson;*

— În 209 EC: este inaugurat primul far cosmic din istoria navigației intrasolariene;

— 234 EC: piratul Andrea Silvermood-Hata își anunță retragerea din activitate și se transformă într-una dintre cele mai durabile și de succes legende cosmice ale umanității;

— În 242 EC: un grup de savanți ai Universității Mol- nia

a Imperiului Hispano-German anunță descoperirea faptului că artefactul arheologic **Terasa de la Baalbek** este o bibliotecă informațională extraterestră;

— În 289 EC: Vaticanul acceptă intrarea în rândurile clerului a roboților creștini cu circuite de fidelizare;

— În 293 EC: descoperirea în apropiere de Micul Nor al lui Magellan a unor forme de viață extraterestră, care trăiesc direct în spațiul cosmic, denumite Gardienii Paradisului;

— În 298 EC: Forța Spațială Federală ia decizia unilaterală de a întrerupe fluxul informativ al farului solar, trimis către inima Galaxiei;

— În 302 EC: intenția Imperiului Catolic Hispano-German, condus de împăratul Bartolome Luis Borges al II-lea, de a începe colonizarea Centurii Marțiene, în vederea stârpirii bandelor de pirați cosmici, duce la declanșarea primei faze a războiului energiei – amenințarea cu folosirea *lentilelor solare* ca arme de distrugere în masă;

— În 313 EC: extinderea războiului energiei în spațiu – savanții Universității Catolice Molnia construiesc o *hiperlentilă solară,* în jurul planetei Mercur, amenințând orașele Therrei;

— 319 EC: forarea unui puț de aducțiune a magmei în spinarea muntelui Cerro Paranal, de către savanții Imperiului, produce declanșarea unei serii de cutremure catastrofale, în care moare familia imperială;

— În 336 EC: Vaticanul emite edictul de excomunicare a tuturor roboților credincioși, atât cei de pe Therra, cât și cei din Coloniile Spațiale;

— În 402 EC: este fondată structura de sănătate publică La Guardia Medical și se instaurează regimul de dictatură medicală;

— În 440 EC: astronavele de colonizare din seria Euterpe descoperă cristalele inteligente procariote în Micul Nor al lui Magellan, capabile să-și producă propriile mi- crogăuri de vierme pentru a se deplasa prin spațiu;

— În 446 EC: apare prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepios (PNMA1);

— În 456 EC: nava-generație „Thales din Milet” ajunge în sistemul Proxima Centauri;

— În 499 EC: primul eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA 1, în cazul infectării cu un virus extraterestru al unei echipe de foraj; PNMA 1 evoluează în PNMA 2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană;

— În 558 EC: PNMA 2 este înfrânt de un nou virus extraterestru; izbucnesc cele trei molime consecutive, în Coloniile Marțiene, în care mor mai multe milioane de oameni;

— În 560 EC: are loc bombardarea lor de pe orbită a celor 3 colonii marțiene, pentru eradicarea bolii, după relocarea pe sateliții Phobos și Deimos a celor 625.818 supraviețuitori; creatorul PNMA 2, Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicită întreruperea funcționării sale;

— În 561 EC: ia ființă Sistemul Solar Medical (SSM), care încearcă să umple golul administrativ și curativ lăsat de întreruperea funcționării PNMA 2;

— Secolul VI EC: Imperiul Catolic Hispano-German poartă un război religios cu Regatul Huasteca; crearea locandei, un scanner regenerativ, capabil să „intuiască” elementele absente dintr-un sistem informațional biologic și să-l completeze;

— În 612 EC: se lansează *porțile Soarelui,* primele pușcării spațiale;

— În 672 EC: Imperiul Catolic Hispano-German se dezmembrează, ca urmare a îndelungatului război religios, purtat cu Regatul Huasteca, în urma sa luând naștere două regate-marionetă și o republică-pilot;

— În 723 EC: descoperirea Portului Xenoc, o structură uriașă, plină cu nave spațiale extraterestre;

— În 733 EC: înființarea Administrației Spațiale Solariene, cu sediul pe satelitul Phoebe;

— În 772 EC: farul solarian este scos definitiv din funcțiune, fiind înlocuit cu *lanțul de faruri cu retransmisie,* poziționat pe câte unul din sateliții fiecărei planete a Sistemului;

— În 776 EC: Henri Manheim Lippershey realizează prima observație prin *luneta cosmică,* prinzând alinierea necesară a coroanelor atmosferelor planetelor Venus și Jupiter;

— În 798 EC: Parlamentul Sol devine operațional la capacitate integrală;

— În 808 EC: instalarea Roții Satelitare, în punctul de convergență Chandrasekhar, din apropierea planetei Venus, și transformarea fenomenului natural de lunetă într-unul permanent;

— În 822 EC: Administrația vinde drepturile asupra exploatării *prăștiei spațiale* cetățeanului Nicholas Flamen, care le cumpără cu astronomica sumă de 10.000 de miliarde de soli;

— În 890 EC: este lansată „Sara Monteverdi”, prima stație meteorologică solară;

— În 892 EC: intră în funcțiune Agenția de Identificare Integrală a Personalității (AIIP), având drept misiune, printre altele, și identificarea *nemuritorilor;*

— În 896 EC: Nicholas Flamen afirmă, într-o discuție oficială, purtată în fața a peste 11 miliarde de vizitatori ai programului NABC – For Ever, că este *nemuritor;*

— În 899 EC: astronava „Erebus Hallo” atinge fruntariile Sistemului Proxima Centauri;

— În 921 EC: Nicholas Flamenn capătă acceptul Administrației Spațiale de a iniția un program de cercetare medicală asupra *nemuritorilor;*

— În 938 EC: Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite o bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* identificați de către AIIP;

— În 1001 EC: Nava-generație „Ostrovul stelar 001” începe colonizarea Sistemului Proxima Centauri; Parlamentul Sol hotărăște expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12.456 de *nemuritori* identificați până în acel moment;

— În 1030 EC: Administrația Spațială Reunificată

deschide primele rute pentru velierele Marinei Solare;

— În 1140 EC: Misha Mohorovicic realizează Proiectul Litohabitat Mohorovicic pentru colonizarea planetoidului Ceres, dar, din cauza războiului de gherilă cu piraţii cosmici, acesta este abandonat;

— În 1209 EC: Secta Brahmanică Prajapati cumpără o insulă în Oceanul Arctic şi începe forarea puţurilor către Caverna Vemiană;

— În 1228 EC: SGEI, o firmă privată cu capital olan-dezo-spaniol pune bazele industriei spaţiale de minerit în domeniul gazelor, începând exploatările pe Saturn;

— În 1344 EC: înregistrările din Caverna Vemiană fac înconjurul habitatelor umane: sunt descoperite entităţile lithice, cunoscute sub denumirea de *gabrouri,* forme din lavă, cu o structură faneritică, aflate la limita dintre viaţa biologică şi cea minerală; acestea sunt produsele funcţionării unui uriaş creier magmatic, aflat în centrul planetei, care-şi trăieşte perioada de creştere de la stadiul de bebeluş, la cel de adult;

— În 1503 EC: Entitatea Raţională Digitală Xolotl încheie cu umanitatea un tratat de nonintervenţie în Cavitatea Vemiană, valabil timp de 30.000 de ani, perioadă care va permite maturizarea „zeului lithic”, înainte de încercarea reluării comunicării cu el;

— În 2120 EC: „Ostroavele stelare” 002, 003,004,005, 006, 007 sunt lansate către Sistemul Proxima Centauri, pentru accelerarea procesului de colonizare;

— În 2210 EC: Anul Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra îşi declară independenţa şi devin autonome administrativ;

— În 2319 EC: construirea tunurilor acvatice Bruguel-Ellyann, cu ajutorul cărora se realizează cele şapte inele de gheaţă din jurul Therrei;

— În 2390 EC: Institutul Pentru Cercetări Fractale Booleene anunţă descoperirea mişcării de rotaţie a Timpului în jurul propriei axe;

— 2405 EC: „Ostroavele stelare” 002, 003, 004, 005, 006, 007 de tip asteroid devin sateliţi permanenţi ai

Proximei Centauri;

— În 2468 EC: crearea planetoidului locuibil „Gheața Veșnică”, stabilizat pe o orbită eliptică în jurul Proximei Centauri;

— În 2726 EC: coloniștii „Gheții Veșnice” descoperă că Proxima Centauri este o stea fluctuantă;

— În 2693 EC: Administrația Spațială decretează Proxima Centauri zonă interzisă navelor therriene pentru o perioadă de 2000 de ani;

— În 2935 EC: este descoperit astroportul extraterestru Poarta;

— În 3208 EC: începe proiectul „Energie Joviană pentru Terra” (EJT);

— În 3357 EC: se declanșează invazia Heechee, prin intermediul Porții;

— În 3362 EC: Poarta este dirijată spre coroana stelei Sol și distrusă prin remodelarea structurilor subnucleare de bază; în urma războiului Heecheean, rămân blocate definitiv peste 25.000 de astronave extraterestre;

— În 3379 EC: Administrația Spațială îl eliberează pe raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski, solicitându-i sprijinul pentru a da de urma **Portului Xenoc;**

— În 3395 EC: Carlo Mario Carafa Grammichele-Zamoyski se declară împărat al Imperiului Oort, populat de un singur om, el însuși, și de un miliard de entități raționale inteligente, provenite din Sistemul Sol;

— În 3396 EC: Administrația Spațială Reunificată recunoaște statutul de asociat politic al Imperiului Oort;

— În 3589 EC: revenirea astronavei tahionice „Arrakis”, pornită în urmă cu un mileniu către constelația Fornax, încărcată cu spori de viermi-de-nisip, care cotropesc Therra, în 4356 EC;

— În 4112 EC: dispare Marea Pată Roșie de pe Jupiter, ca urmare a EJT;

— În 4236 EC: Sistemul Sol e închis într-o *sferă Dyson;*

— În 4382 EC: se încheie, în manieră catastrofică, proiectul „Energie Joviană pentru Terra” (EJT);

— În 4881 EC: Ethan Von Chamisso don Misere este primul om care-și transferă personalitatea pe un creier de siliciu;

— În 5010 EC: prima reclamă creată de structura inteligentă noncarbonică Noul Ogillvy – capodopera *Nuages;*

— În 5087 EC: Ogillvy realizează primele *reclame minerale,* în Centura de Asteroizi;

— În 5144 EC: nava-toroid *Osaka Nippo* descoperă sistemul stelat cvintuplu Pladentarius, care se rotește în jurul unei găuri negre, pe o orbită stabilă;

— În 5192 EC: Therra intră în gara cosmică Pegasus, devenind conștientă de faptul că entități inteligente cosmice utilizează corpurile cerești ca pe mijloace de locomoție prin spațiu;

— În 5221 EC: omenirea își stabilește prima colonie extrasolariană pe uriașa stație spațială IVERNA11, poziționată la 180 de zile-lumină de Sistemul Solar;

— În 5460 EC: Administrația Spațială Solară hotărăște realizarea arhitecturii inteligente nonumane, bazată pe structura cea mai răspândită din Univers – stelele, care are ca scop studierea fenomenului *Galaxia Sudică* din sistemul cvintuplu Pladentarius;

— În 5521 EC: *nemuritorul* Nicholas Flamen, revine în Sistemul Sol pentru închiderea *prăștiei cosmice,* în urma unui acord comercial încheiat cu Societatea de Exploatare a Gazelor Cosmice;

— În 5536 EC: Administrația Spațială semnează un tratat de colaborare cu Guvernul Teritoriilor Centauriene pentru construirea unei piramide triunghiulare, care să aibă bază Proxima, respectiv Alfa A și Alfa B, iar vârful să fie orientat către Pladentarius. Acesta urma să devină cel mai puternic transputer din spațiul uman, primul dezvoltat în întregime pe o rețea inteligentă fotonică, care urma să înțeleagă misterul fenomenului denumit *Galaxia Sudică;*

— În 5682 EC: 5682, directorul de programe de pe „Erebus Alticol”, cuirasatul care asigură protecția stațiilor therriene în zona Pladentarius, realizează că fenomenul

Galaxia Sudică reprezintă un cromatofag cosmic;

— În 5885 EC: are loc războiul de 60 de minute dintre Therra și Coloniile Miniere Satumiene, încheiat cu victoria flotei therrestre;

— În 6010 EC: este descoperită, pe satelitul saturnian Mirandia, *apa vie,* capabilă de restructurarea genetică a organismelor ce o consumau, adaptându-le la supraviețuirea liberă în spațiul cosmic;

— În 6432 EC: conceperea în vitro a lui Jean Hunt Mendel-Lamarck, primul om modificat genetic (omul facocer);

— În 6889 EC: Administrația Spațială creează Entitatea cu Inteligență Multiplă ENIAC, în scopul de a determina factorul matematic implicat în acțiunea de curbare a timpului;

— În 7120 EC: în Coroana Solară este amplasată prima Insulă, în vederea exploatării de plasmă;

— În 7520 EC: Léopold Alvaro Hosco Minimatti concepe *suveica ionică,* cu ajutorul căreia devin posibile sporturile solariene – Surf Ra și Desant Ra;

— În 7724 EC: plonjorul Eric Sunt descoperă, în timpul unui Desant, primul biocromat, formă de viață sola- riană, cu structură fotonică;

— În 7895 EC: Autoritatea Spațială Reunificată interzice sporturile solariene, în vederea conservării speciei inteligente a biocromaților;

— În 8122 EC: Entitatea Multiplă Eniac (EME) înființează Ordinul *Dervish,* care readuce în actualitate planurile străvechiului Ordin Masonic de dinainte de Era Cosmică;

— În 8129 EC: EME propune umanității *filosofia călătoriei fără de sfârșit,* un sistem de călătorie în timp, de tip *poltergeist,* prin care milioane de lisuși Christoși sunt aduși pe Therra pentru începerea marii Judecăți;

— În 8899 EC: Grupul-surogat Codinus 0001, de pe Hydra, creează primul *energoid* din istoria cosmică, Enola Nihon, un șarpe bioenergetic, cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri;

— În 9624 EC: omenirea încetează să mai existe sub

forma biologică de până la începutul Erei Cosmice;

— În 12.122 EC: este descoperită, într-un depozit de tehnologii străvechi, de la periferiile Centrului Urban Delos, **mașina timpului HGW** (anul 0 al Erei Temporale); are loc revolta ateilor împotriva fanaticilor religioși, care zguduie întreg continentul afro-american, producând o sută de milioane de victime; începe Era Antireli- gioasă;

— În 12.400 EC: SGEI se transformă în SEEI și începe extracția plasmei din Soare;

— În 13.178 EC: SEEI se transformă în SBEE (Spatial Black Energy Extraction) și începe realizarea primei mi- crogăuri negre artificiale, cu pâlnia îndreptată în direcția altor universuri;

— În 12.608 EC: este inventată Moara, primul sistem virtual de receptare, stocare și punere în condiție de funcționare a *sufletului* uman (există 998 de planete colonizate);

— În 12.899 EC: descoperirea de către inginerii SBEE a plasmoizilor în razele solare (declanșatori ai apariției *cărămizilor vieții biologice,* în sistemele atmosferice de tip terestru);

— În 14.245 EC: pe continentul Unamerikha apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează, pe verticală, cronologiile și spațiile.

— În 14.245 EC: pe continentul Unamerikha, apare Cronos Bulevard, o cale de călătorie care traversează pe verticală cronologiile și spațiile, către inima Universului;

— În 16.716 EC: sistemele inteligente de clonizi de pază detectează apropierea de Sistem a unei pitice albe lenticulare, pe care încearcă să o oprească, fără a reuși. Pitica este formată din 177.891 de capsule, adăposturi pentru *fiii stelelor,* creaturi plasmoide, derivate din coloniștii umani porniți în urmă cu opt milenii să colonizeze cosmosul. Practicând canibalismul stelar, aceștia se pregătesc să devoreze Soarele, înainte de a porni mai departe către Alpha Centauri;

— În 18.615 EC: se întoarce în Sistemul Sol *santinela*

Sarge 1000 Bjon, o matrice cuantică de subenergie, trimisă de postumanitate spre marginile Universului, pentru a stabili dacă acolo există civilizații ajunse la viață veșnică; postumanitatea reprezintă o matrice bioenergetică în care există nu individualități umane, ci mii de structuri de identificare personală, reunite în *torțe de energie.*

Primii pași în colonizarea Sistemului Sol

În anul 31 EC, serviciul public de jandarmerie, criminalistică și menținerea ordinii publice a intrat într-o etapă de descompunere la nivel planetar, denumirile de Interpol și Europol devenind, treptat, o simplă filă de istorie. Polițiile și jandarmeriile statale, regionale și locale au mai rezistat o vreme, mai lungă sau mai scurtă, în funcție de felul în care puterea zonală fusese gestionată după *Războiul Blând din Pacific,* încheiat cu alungarea trupelor americane din insulele Haway de către alianța japonezo-thailandeză. State precum Uniunea Arabă, India Insulară, Mica Uniune Federală din Caraibe, Teritoriile Spaniole Noncontinentale au făcut alianțe de siguranță civilă, care permiteau unor detașamente militare mobile să execute misiuni de jandarmerie pe teritoriile respective. Dar anarhia socială, generată de lipsa unei entități coerente care să joace rolul de braț al puterii civile s-a resimțit puternic, în special pe teritoriul Euroasiatic. Iar anul 36 EC, când grupul germano-britanic Egan & Allamater a cumpărat Marea Furtunilor, pe Selena, și a început construcția primei colonii miniere extraterestre, a condus la prăbușirea sectoarelor extractive peste tot în lume, accentuând nivelul de insecuritate și valul de revolte și insurecții, din diverse puncte ale globului. Mai mult, Egan &Allamater, profitând de lipsa de coerență a legislației spațiale a ONU, a făcut angajări masive pentru întreprinderea selenară din rândul forțelor de pază și ordine europene, ceea ce a condus, în această parte a lumii, la crearea unei situații explozive din

punct de vedere al securității.

În anul 54 EC, cu numai doi ani înainte de izbucnirea *Războiului de 87 de minute,* Portugalia și Spania s-au confruntat cu o epidemie de ciumă bubonică, crezută eradicată de peste opt secole, „ciuma neagră” făcând peste 15 de milioane de victime, în mai puțin de un an, și conducând la izolarea completă a celor două țări, în raport cu restul continentului, până la descoperirea unui antidot. Statutul de teritoriu izolat a dus, în mod automat, la prăbușirea schimburilor economice și la foamete. Prima ripostă împotriva guvernării haotice, de sub comanda regelui Pedro al II-lea, a fost *campesinos revuelta,* răscoală care a durat patru ani și care a transformat regiunea într-o adevărată vale a morții. Lipsa autorității civile și a forței ei de represiune *a* făcut inutilă intervenția armatei, decimată, la rândul ei, de ciuma neagră.

Situația, fără precedent în analele istoriei mondiale, a atins un prag de soluționare în anul 57 EC, atunci când laboratoarele de inginerie genetică Medgen, din statul semiindependent Arizona, a anunțat fabricarea primilor droizi de luptă antropomorfi. Crescuți în mod accelerat, în cuve de cultură, soldații noii ordini mondiale prezentau trei trăsături fundamentale: docilitate față de proprietar, putere fizică impresionantă și imortalitate (putând fi regenerați, în aceiași parametri, chiar și numai din câțiva centimetri de piele). Cuvele pentru producția de serie au fost terminate șapte ani mai târziu, numărul comenzilor depășind orice vis vor fi avut, inițial, șefii de la Medgen. Numai în anul 66 EC, fuseseră livrați 11.700 de exemplare către state din Europa centrală și de Vest, 7.800 către Eurasia și 9.900 către Australia, Noua Zeelandă și Arhipelagul Melanesian.

Pentru teritoriul american, Medgenul a afirmat că nu a realizat droizi, deoarece nu a existat o comandă unitară, iar valoarea dolarului american scăzuse constant în ultimele decenii, în raport cu cotația aurului, astfel încât uncia de aur ajunsese la cea mai mare cotație din ultimul secol.

De fapt, instaurarea Grupului Militar Autarhic al fraților Hamish și Miles Huismans la conducerea Teritoriului

Autonom Dakota a reorientat interesul Medgen-ului către comenzi secrete pe teritoriul Americii, soldații genetici fabricați de ei ajutându-i pe cei doi președinți Huismans să pornească o masivă ofensivă pentru cucerirea unei mari părți din teritoriul fostei federații SUA. Cei două mii de droizi cumpărați inițial au ajutat la alipirea Montanei și Minnesotei la Mica Americă. Cu aurul minelor aflate încă în exploatare pe teritoriul Dakotei, frații Huismans și-au achitat toate datoriile la Medgen și au achiziționat încă un lot de 3200 de soldați genetici, continuându-și ofensiva împotriva haosului instaurat în fostele republici federale și lărgind, treptat, granițele noului stat cu teritoriile fostelor Wisconsin, Iowa, Nebraska, Wyoming, Idaho și Oregon. Noul stat confederal, recunoscut de autoritățile din Mexic, Uruguay, Brazilia, Argentina, Australia, Noul Vatican, Regatul Unit Italo-Francez, Saxonia Britanică, Țaratul Valaho-Ucrainian și Republica Kurdă Mongolia, și-a luat numele de Statele Unite Ther- rane ale Americii (SUTA), denumire prin care se încerca despărțirea oficială de segmentele americane de populație, rămase în spațiu, după Război.

Președinția bicefală a gemenilor Huismans a durat până în anul 96 EC, perioadă în care a continuat să comande, anual, droizi de luptă de la Medgen. În anul 76 EC, SUTA a cumpărat de la proaspăt înființata Organizație a Națiunilor Spațiale, dreptul de a coloniza, în mod exclusivist, microsatelitii martieni Phobos și Deimos, iar în anul 80 EC, Hamish Huismans s-a mutat în colonia „Primus”, de pe Phobos, pentru a supraveghea personal lucrările de amenajare a celor două porturi spațiale. În anul 84 EC, colonia „Secundus”, de pe Deimos, a fost dată și ea în exploatare, toate venirile și plecările de pe Planeta Roșie făcându-se obligatoriu prin aceste două puncte cosmice. Până în anul 91 EC, constructorii și personalul tehnic al acestora a fost asigurat de droizi Medgen, aflați sub comanda unei structuri militare formată din 14 oameni, în anul 93 EC, la moartea președintelui Hamish, porturile aduceau pentru SUTA mai mult de 41% din venitul anual

global, demonstrând viziunea de perspectivă a viitoarei puteri spațiale.

Deja, cu șase ani mai devreme, SUTA câștigase, printr-o manevră bursieră îndelung contestată de Republica Chineză, cel mai mare crater de pe Marte, Hellas Planitia. Având 2000 de kilometri în diametru și 6 kilometri adâncime, președinții gemeni proiectaseră deschiderea aici a celui mai mare complex minier spațial – „Martin Luther King” și comandaseră un număr neașteptat de droizi de luptă: 14.000 de exemplare, de ultimă generație. Puse în fața unui asemenea act de presiune politică, puterile politice therrane rămase în cursa spațială au hotărât semnarea unui pact de neagresiune și cumpărarea cu orice preț a Medgen-ului. În anul 98 EC, laboratoarele de inginerie genetică au trecut în proprietatea proaspăt înființatei Forței Spațiale Federale, pentru prețul exorbitant de 1000 de tone de aur de 24 de karate, fiind cea mai puternică lovitură dată SUTA, de la înființarea ei. După numai un an și câteva luni, producția Medgen în domeniul androizilor de luptă a fost suspendată complet, societatea medicală fiind reorientată către producerea de echipamente medicale de dimensiuni micrometrice, care vor constitui baza conceperii și creării Nanonicelor Medicale Askle- pios, din secolul al V-lea EC.

Nemaiputând să conteze pe o forță militară nonumană în spațiu, SUTA începe să-și piardă treptat influența politică, iar decesul președintelui Miles Huismans, în anul 101 EC, a dat naștere unei lupte acerbe pentru putere pe continentul de nord, care a culminat cu începerea destrămării Statelor Unite Therrane ale Americii, în 116 EC.

Unsprezece ani mai târziu, la presiunea exercitată de Republica Mexicano-Argentiniană La Plata, Imperiul Negru al Braziliei, Autarhiile Superioare ale Venezuelei, Peruului și Uruguay-ului, Conglomeratul Maldive, Colonia Florida, cele două microstate Trinidad și Tobago, precum și la solicitările Forței Spațiale Federale, este semnat Pactul celor Nouă, care pune bazele ridicării unei noi super- puteri mondiale, Federația Americană Nordică (FAN), cu o populație de 57 de

milioane de locuitori și cu singura locație sigură de lansare în spațiu, Cape Canaveral, încă neatinsă de cutremurele fără sfârșit rezultate în urma *Războiului de 87 de minute.* Federația nu rezistă, însă, decât două decenii, sfârșitul datorându-i-se neînțelegerilor guvernelor locale și regionale cu reprezentanța federală. Un an mai târziu, Autarhiile Superioare invadează teritoriul FAN și îl iau în posesie definitivă, împărțindu-l în mod egal între puterile ce o compun.

În 149 EC, prin crearea în Europa a Imperiului Catolic Hispano-German, cu un teritoriu de 8.850.000 km2 și o populație de 202.324.000 locuitori, se instaurează, pentru următoarele trei secole, o putere politică mondială care va lucra pentru ieșirea omenirii în spațiul cosmic și pentru depopularea Therrei prin politici active de emigrare.

Devianța portantă

Conceperea și crearea uneltelor-auxiliare-inteligente a preces Era Cosmică, ele fiind considerate de către cercetătorii **istoriei timpurii** indispensabile pentru marea călătorie cosmică pe care umanitatea se pregătea să o înceapă, în unele jocuri de perspicacitate din primul mileniu EC, una dintre problemele puse în fața participanților a fost să-și imagineze răspândirea umanității în spațiu, în lipsa uneltelor-auxiliare. Așa au apărut concepte noi precum *obuzierul Lance, balonul troposferic, săritorul-în-spațiu, vântul selenar, sfredelii atmosferici, acumulatorul cinetic* și multi alții asemănători. Toate răspunsurile propuneau însă alternative cu răspândire limitată la spațiul extraterestru limitrof și aveau un randament energetic extrem de limitat.

Cele dintâi unelte-auxiliare-inteligente au fost cele din gama roboților, structuri mecanice care imitau forma antropomorfă, într-o primă etapă, apoi forma animalelor și pe cea a insectelor, într-o fază superioară cronologic. Au urmat formele geometriei euclidiene, cele ale geometriei rimaneene și boolene, apoi structuri copiate din biologia

celulară therrană și cea intratherrană. Primul secol al Erei Cosmice a fost dominat de era robotică și de derivatele ei directe, în vreme ce Inteligența Artificială făcea de-abia primii săi pași evolutivi. Primele etape ale Războiului Cosmic au fost purtate între structuri spațiale robotice, iar cele dintâi platforme de colonizare de pe Dione, Niobe și Phoebe au avut la bază același tip de structuri.

La sfârșitul secolului I-lea EC, uneltele-auxiliare-inteligente au trecut peste primul șoc transformator: în anul 92 EC, platforma de atac „Napoleon”, staționată pe o orbită joasă, în jurul satelitului Niobe, a trecut în faza *modul automat de acțiune,* fără a dispune de o comandă umană prealabilă. Echipajul a fost izolat în celula de veghe, căreia i-a fost sistată alimentarea cu oxigen, și după 24 de ore corpurile au fost ejectate în spațiu, prin sasul de rezervă. „Napoleon” a executat două rotații complete în jurul lui Niobe, o rotație spirală, în jurul lui Dione și una incompletă în jurul Therrei, după care a pornit reactorul cu fuziune și a dispărut în direcția planetei Mercur.

Cazul „Napoleon” a rămas în analele istoriei uneltelor-auxiliare drept prima situație clară de revoltă împotriva stăpânului Om, deși nu a fost găsită nicio explicație argumentată cu probe în privința motivelor ei. Cu atât mai mult, cu cât Inteligența Artificială cu care era înzestrată nava de luptă aparținea de-abia celei de-a doua generații evolutive, fapt care presupunea o strânsă dependență de factorul uman, în luarea oricărei decizii. Din această cauză, cazul a fost clasificat drept „strict secret” și a fost inaccesibil cercetătorilor de orice fel timp de peste trei secole.

Dacă foarte tânăra Administrație Spațială nu ar fi procedat imediat la clasificarea sa, *revolta de pe Cayce,* din anul 132 EC, nu ar fi avut loc, iar cele 12 nave-modulare, atașate *roții-centrifuge* „Coleopter Agat” nu ar fi devenit celebre, bombardând, fără avertisment, colonia de pe planetoidul Ceres. Riposta forței spațiale a fost tardivă și lipsită de perspectivă tactică, fapt care a permis *roții* să iasă din Sistem, pe *calea cometară.* Câteva decenii mai

târziu, un înalt funcționar, care părăsise Administrația din motive personale, a afirmat că nu a existat nicio eroare tactică și că decizia de a lăsa Inteligența deviantă să fugă fusese luată cu acordul tuturor membrilor Consiliului din acea perioadă.

De-a lungul primelor două secole ale EC, analele Administrației au înregistrat 14 cazuri de *revoltă spontană,* soldate cu morți și răniți în rândul echipajelor umane implicate, dar și a coloniștilor aflati în orasele-tunel, de sub scoarța planetoizilor cei mai apropiați de locul incidentelor. Cercetări neoficiale dau ca sigure, însă, nu mai puțin de 119 cazuri, documentate cu secvențe informaționale scăpate de la casare, dar și un număr de cel puțin 45 despre care n-au rămas niciun fel de informații oficiale, ci numai notițe personale ale unor tehnicieni, implicați în recuperări și reparații, ale căror copii nelegitime, stocate în draw-urile dintre interfețele-duplicat ale Spanet-ului, nu fuseseră identificate și radiate de către *ogarii* specializați ai Administrației.

Însumate, cifrele statisticilor oficiale și neoficiale au tras un mare semnal de alarmă, care a determinat Administrația să adopte un set de măsuri draconice. Deoarece cazurile de *alienare* a sistemelor inteligente păreau să aibă o bază comună, care determina apariția de reacții similare, soldate, în principal, cu morți în rândul personalului uman, iar programele de autoreparații și nici cele antiprogram preinstalat nu semnalau vreo reacție neobișnuită, s-a luat hotărârea dublării funcțiilor principale ale IA-urilor comandant de navă, cu sisteme mai vechi și mai rudimentare, care nu puteau să ia nicio decizie fără comandă umană prealabilă. Mai mult, sistemelor IA polivalente, din generația a IV-a și a V-a, înzestrate cu circuite neurale simbiotice (structurii cerebrale artificiale i se atașa, asemenea unui al doilea lob, o copie digitală simplificată a unui creier uman, prima hrănind-o pe cealaltă cu energie și informație, aceasta din urmă furnizând concluzii și oferind soluții paralele la probleme) li s-a implementat comanda de intrare automată în starea de

hibernare, în clipa în care lobul simbiotic „simțea” un element în neregulă, intervenind în modalitatea de analiză a acestuia.

Ca urmare a acestor supramăsuri de siguranță, procentul de devianță a scăzut cu aproape 40%, dar tot a rămas suficient de ridicat pentru ca îngrijorările privind IA-urile să constituie un punct de permanență pe agenda de lucru a Administrației. Cel care a descifrat prima linie importantă de neregularitate în funcționarea lor a fost un sistem automat de mentenantă, botezat mult mai târziu, în 252 EC, Asklepyos, după numele miticului întemeietor al științelor medicale. Acesta a observat că devianta se producea exclusiv în rândul IA-urilor care operau în spațiul cosmic, pe Therra neînregistrându-se decât cazurile obișnuite de funcționare defectuoasă. Ca și cum suporturile pe care erau imprimate acestea ar fi suferit de o „boală a spațiului”, ca urmare a unei radiații necunoscute, cu neașteptate efecte mecanice, sau ca și cum ar fi fost afectate de coliziunea cu cozile de antimaterie care măturau Sistemul la intervale impredictibile. Sau… Și lista continua cu încă 11 motivații negative, toate posibile generatoare de devianță.

În 277 EC, ingul Caspian Elcedo Gunar 00 a propus realizarea IA-urilor destinate lucrului în spațiu, în interiorul cavității enorme săpate în măruntaiele cometei Hoja KO, după atingerea punctului de orbitare cel mai îndepărtat de Sol, care o menținea acolo timp de 32 de ani therrani. Experimentul, făcut pe 115 exemplare de IA-uri, specializate în conducerea de nave cosmice, a demonstrat că Gunar întrevăzuse corect cel puțin una dintre cauzele care afectau buna lor funcționare – 93 s-au comportat normal pe perioada supravegherii standard asklepiene. Steaua Sol emitea o radiație care avea legătură directă cu traseele neurale artificiale ale IA-urilor.

Timp de patru decenii, specialiștii în astrofizică, în spațiu cuantic și în cronozofie aberantă au emis tot felul de supoziții și au elaborat o multitudine de teorii, insuficiente însă pentru a depista adevărata natură a elementului

misterios care producea devianța.

În 320 EC, un designer automat de trasee neurale artificiale a depistat apariția unui câmp electromagnetic extrem de slab la suprapunerea a două piste de transmisie informatică, într-un astfel de creier. Practic, acesta nu se manifesta în niciun fel până când era atins de coada vreunei furtuni solare. A oricărei furtuni solare. Atunci își eres- tea valorile, accentuând secvența de câmp magnetic până când aceasta intra în rezonanță cu câmpul biomagnetic al ființelor umane aflate în apropiere. Interferența celor două câmpuri altera valorile nominale ale IA-ului, până la scăderea lor sub prag valoric minimal acceptabil. Sensibilitatea la valorile biocâmpurilor umane creștea odată cu numărul sporit de interferențe și, într-un final, conducea la fenomenul de alienare, numit și *devianță portantă.*

În 327 EC, Cyborg Portonegro Amicis, un palier medical alternativ, rezultat din suprapunerea unui câmp nutrițional inteligent cu o secvențiere chirugicală a cortexului unui savant în științele medicale, a depistat radiația solară necunoscută, din amprenta lăsată în natura câmpului magnetic al unei IA afectate. Era vorba despre una din cele 12 „cărămizi ale vieții”, descifrate încă în urmă cu aproape două secole în structura fundamentală a oricărei ființe vii, de orientare carbonică – *diafizina lui Montag.* Până atunci se crezuse că această secvență minimală a biosului provenea din creuzetul de foc al interiorului Therrei. Acum, intervenea certitudinea existenței sale într-un alt creuzet de foc – cel al stelei Sol. *Diafizina* inducea starea de „inteligență moleculară”, aceea care le permitea moleculelor să-și păstreze forma dobândită și, mai mult, să între în acele asociații considerate pozitive, care permiteau alterarea statutului nonbiologic al materiei, până la atingerea pragului biologic. Intervenția *diafizinei* asupra unui sistem nonbiologic viu conducea la devianță.

Pornind de la aceste constatări, Administrația Spațială introducea, în anul 359 EC, conceptul de medicină nonbiologică și înființa profesiile de medic în devianță și de

corector de trasee neurale. Fiecare navă militară sau civilă era obligată să dețină în portofoliul tehnic minimal obligatoriu un program Asklepyos, specializat într-una din aceste două profesii. Până în 377 EC, *devianța portantă* a fost cvasieradicată de pe navele militare, iar procentul celor afectate pe navele civile a scăzut până la 14-15%. Succesul a fost atât de răsunător, încât Consiliul restrâns al Administrației Spațiale a decis implementarea programului medical Asklepyos la oameni, în vederea eradicării tarelor fizice reziduale și, mai ales, a celor psihice, care își schimbaseră destul de mult structura, din momentul ieșirii în spațiu.

Frăția recuperatorilor

Una dintre cele mai frământate perioade de timp din istoria începuturilor Erei Cosmice este secolul al IV-lea, când puterea politică și militară a Administrației a fost supusă unor mari presiuni din partea unor *frății* ilegale, care se ocupau cu contrabanda și pirateria, în special pe traseele lungi ale Sistemului Mare. Două motive importante au condus la alegerea acestei zone ca ideală pentru astfel de activități: Centura de Asteroizi, cu milioanele de locuri servind drept ascunzători și depozite; distanțele mari care o despărțeau de Therra și care făceau cvasiinu- tile intervențiile militare ale Marinei. În plus, era mult mai ușor să ataci un convoi de câteva mii de blocuri de gheață, legate între ele cu bucăți de fibră carbonică, tras de un remorcher prăpădit, deservit de trei-patru marinari neînarmați, decât să capturezi o navă de linie, înzestrată cu armament ușor și, uneori protejată de vreun cuirasat ascuns în conul de umbră al unui satelit.

Cea dintâi *frăție* despre care există consemnări (neoficiale), în Auxiliarele la Istoriile Moderne, este considerată banda de mineri-sclavi evadați de pe Calypso, după **marea revoltă a neoniștilor,** din 227 EC. Marina Spațială intervenise atunci în forță, distrugând platforma

intermediară și portul tehnic și trimițând la sol peste trei mii de cyberi, înzestrați cu armament ușor, care măcelăriseră 90% din populația de prospectori și de mineri, aflați aici în special ca sclavi, din cauza taxelor neplătite și a împrumuturilor nerambursate către bând. Aproximativ 7% scăpaseră, după două zile standard de lupte crâncene, și se refugiaseră pe inelul format în jurul lui Calypso de blocurile de neon extrase din subsol și andocate pe o orbită joasă, în așteptarea trenurilor de transport. Aici, reușiseră să treacă peste parolele de izolare ale navetelor de întreținere și se pierduseră în Centură, cu ajutorul lor. Nu se cunoaște nici măcar numărul aproximativ al supraviețuitorilor și nici locurile de refugiu pe care le-au folosit, în așa-zisa „perioadă dură”, când Marina s-a încăpățânat să sacrifice bani, cyberi, droizi de asalt și microfregate pentru a-i captura sau a-i omorî pe dezertori.

Doi ani mai târziu, în 229 EC, un landou plin ochi cu sclavi-de-taxe, care se îndrepta spre microsistemul jovian, a fost capturat la ieșirea din Centură. A fost momentul *restaurării* puterii politice a Parlamentului Solarian, în raport cu armata. „Puciul soarelui”, după cum a fost denumit de către observatorii apolitici ai fenomenului, a fost o banală lovitură de palat, în care politicienii de rangul doi și trei din Colonii și-au dat votul pentru ideea de răsturnare a puterii militare a Administrației, care primea astfel cea dintâi lovitură adevărată de la înființarea sa. Puciul a condus la instaurarea unei interfețe administrative, între Parlament și Administrația Spațială, Oligarhia Decis, care a funcționat timp de 88 de ani, neîntrerupt.

În 322 EC, Parlamentul a fost anatemizat de Papa Hoscus Enderle Filip al II-lea și și-a pierdut rapid din influență. A urmat o perioadă de șase ani de haos politic și administrativ, care a culminat cu desprinderea celor doi sateliți marțieni din Federația Sistemului Sol și asumarea statutului de *entități spațiale autonome.* În 331 EC, Therra și-a ales un *rege autarhic,* cu funcție strict de reprezentati vita te, la nivelul relațiilor diplomatice cu Spațiile Extraterestre Nealiniate, dar funcția este abrogată trei ani

mai târziu, când Jahmael Orthos Korollione, un căpitan de fregată arondat protecției spațiului therran și al proximităților acestuia, a bombardat Dione, satelitul pe care își avea sediul Parlamentul Sol, i-a executat pe solii trimiși să negocieze termenii de pace și s-a proclamat președintele executiv al aproape răposatei Administrații. În această calitate, în numai trei zile, a dizolvat Parlamentul, apoi a bombardat buncărele în care se găsea palatul subteran al acestuia, a scos în afara legii pe cei mai mulți dintre membrii rămași în viață ai acestuia și a instaurat regimul de *dictatură luminată* al Noii Administrații Solariene.

Mâna de fier cu care președintele Korollione a condus destinele Sistemului Sol a determinat restrângerea fenomenului de colonizare postjoviană și maximizarea protecției militare a rutelor cosmice medii și îndepărtate, vizate fiind în mod special cele dintre Marte și Jupiter. Și pentru că Centura de Asteroizi constituia un factor de risc major, în privința siguranței, s-a decis realizarea a două coridoare (tur-retur) de transport, unul având ca punct de escală- aprovizionare-reparații tehnice pe Ceres, iar celălalt pe Demeter. Ambele trasee au fost marcate cu balize automate de direcție și protejate prin nesfârșite câmpuri minate! Cu rol de a-i îndepărta pe pirați și contrabandiști.

În anul 352 EC, Jahmael Orthos Korollione a fost ucis de un droid din garda personală, pentru funcția de președinte executiv ținându-se două rânduri de alegeri, în sânul Administrației. Succesorul său, Etana Silvye Matammoro, prima femeie care câștiga dreptul de a formula politica de conducere a spațiului extraterestru, a dus încă și mai departe politica de maximizare a siguranței pe rutele cosmice, restaurând în acest scop supremația militară a Administrației asupra lui Phobos și Deimos, cei doi copii „rătăciți” ai Sistemului. Marte s-a transformat, treptat, dintr-o bază avansată de colonizare într-una militarizată, care avea ca scop principal al existenței sale asigurarea disciplinei și siguranței pe cele două rute solare.

În 381 EC, Administrația Spațială Solariană, amplasată

provizoriu pe Platforma Orbitală Rover 11, a fost atacată de o flotă militară a piraților din Centură, aflată sub comanda unui biot, Serverus Proco, considerat la acea dată *inamicul public nr. 1,* pe capul căruia exista un premiu de captură în valoare de 100.000 de soli, echivalentul financiar al unui cuirasat greu de ultimă generație. Vreme de trei săptămâni standard, platforma a fost supusă unui bombardament masiv, cu tot felul de arme, dar și unui blocaj complet, care a condus, în final, la predarea ei către nava-amiral a piraților. Se întâmpla doar cu două zile înainte de sosirea flotei Marinei Spațiale, din zona premercu- riană, unde asigura protecția convoiului anual cu plasmă recoltată din coroana solară. Spre surprinderea tuturor celor implicați, prizonierii au fost expediați către Therra, fără solicitare de răscumpărare financiară sau obligații politico-militare, iar flota a dispărut în direcția Sistemului Mare. Vreme de aproape un deceniu, evenimentul, cunoscut sub denumirea de „avertismentul Centurii”, a determinat alocarea unei facțiuni din flota spațială apărării Therrei și a sistemului satelitar ce îl înconjura. Ulterior, această unitate de luptă s-a transformat într-una de elită și a contribuit din plin la curățarea rutei Therra-Marte de atacurile piratерești, dar și la asigurarea protecției demnitarilor Administrației, în perioada deplasărilor în interiorul Micului Sistem.

În 421 EC, Administrația Spațială a hotărât încetarea serviciilor acestei unități și relocarea membrilor ei către diviziile marțiene și joviene. Dar Durrand Houssard Gomez y Vegya, colonelul aflat la comandă, nu a dat curs acestui ordin, motivând că nu Administrația a transformat-o într-o unitate specială, ci guvernul therran, care a asigurat fondurile pentru plata salariilor și a reparațiilor utilităților tehnice. Iar acesta nu transmisese niciun ordin de delocare pentru serviciile de pază asigurate de ea. Birocrația a făcut ca problema să nu-și găsească rezolvarea timp de peste doi ani. În 423 EC, Administrația a emis ordinul de desființare permanentă a unității, militarii ce o compuneau au fost pensionați, mijloacele tehnice urmând a fi preluate de unitatea de reparații a Marinei și transformate în piese de

schimb. Dar Gomez y Vegya era de altă părere.

În anul imediat următor, cele 12 nave de luptă și de intervenție rapidă au dispărut de pe hărțile strategice ale Comandamentului Marinei și nu au mai fost identificate, fizic, niciodată. Au existat presupuneri, ba chiar și câteva informații concrete referitoare la poziția în spațiu a flotilei (unii experți vorbeau despre satelizarea, în regim descendent, a uriașului Neptun; amplasarea în interiorul inelului făcea imposibilă găsirea ei), dar raportul prezentat câteva luni mai târziu de subunitatea de cercetare criminalistică a Marinei emitea o singură supoziție logică – flotila dispăruse în timpul unei furtuni electromagnetice solare, obișnuită în acea perioadă și în locul unde se găsea andocată, în acel moment. O catastrofă naturală convenea de minune tuturor părților implicate și de aceea posibilul scandal s-a stins sub această etichetă.

Singur, președintele executiv al Administrației Spațiale din acea epocă, bionicul Samuel Ortega da Munios y Doga, a păstrat o tăcere desăvârșită cu privire la această nereușită a Administrației și a solicitat închiderea dosarului pentru o perioadă de trei decenii. În 424 EC, a demarat operațiile birocratice pentru înființarea unei asociații comerciale, cu dreptul de a activa pe întregul teritoriu al Sistemului Solar. *ASLAN UNITER* a cumpărat un sfert din insula Groenlanda, fixându-și centrul în zona de coastă. După ce mandatul prezidențial a încetat, Munios y Doga și-a atribuit postul de director executiv la ASLAN și a solicitat Tribunalului Solar trecerea flotilei dispărute în posesia asociației pe care o reprezenta, motivând că trecuseră cei 25 de ani regulamentari de la dispariție, pe care îi prevedea legea abandonului în spațiu, iar el fusese primul care dăduse de urmele ei. Au existat mai multe voci, în special din sectorul militar, care s-au opus acestui tip de retrocedare, susținând că totul fusese o manipulare politică fără precedent, dar Amendamentul Doi al **manualului navigatorului** preciza foarte clar condițiile în care una sau mai multe nave abandonate puteau fi solicitate, fără drept de răscumpărare.

În 456 EC, ASLAN UNITER și-a modificat scopul comercial într-unul de pază și protecție, fapt care convenea noii sale baze materiale. PROTECT UNITER a devenit, astfel, prima organizație privată din istoria Sistemului, dotată cu arsenal militar, care nu se afla sub controlul Administrației Spațiale. Până în anul 513 EC, activitatea ei s-a desfășurat la suprafață, sub atenta supraveghere a Marinei: pază pentru lanțurile de trenuri-cargou, provenind din Marele Sistem, protectorat asigurat punctelor avansate de colonizare de pe sateliții jovieni și uranieni, supraveghere nonivazivă a punctelor de frontieră de la marginea Centurii Kuiper.

În 515 EC, în zona Marii Pete Roșii de pe Jupiter, are loc un atac major asupra unei subunități de protecție a unei „calote de gheață metanică”, care urma să fie încărcată într-o praștie cosmică și expediată pe o rută phobosiană. Deoarece armamentul folosit corespundea flotilei de pe navele lui PROTECT UNITER, Marina a acuzat asociația de folosirea forței pentru însușirea unui bun ce nu-i aparținea, iar Administrația a intervenit imediat și a decretat baza din Groenlanda ca fiind izolată din punct de vedere tehnic, adică fără posibilitatea personalului de la sol de a se deplasa în afara spațiului respectiv, dar și fără aceea de a lua legătura la distanță cu orice fel de mijloc tehnic aflat în spațiu. Timp de trei ani, s-a dus un război înverșunat între avocații firmei private și consilierii juridici ai Administrației, apărarea străduindu-se să demonstreze faptul că toată afacerea nu era decât o provocare de mari dimensiuni, pusă la cale de Marina Spațială, pentru de- credibilizarea lui PROTECT UNITER. În 519 EC, înaltul Complet Judecătoresc al Sistemului Sol a decis dizolvarea firmei, confiscarea bunurilor mobile și imobile și aresta- rea consiliului administrativ al acesteia, în vederea unui proces separat.

Două luni mai târziu, flotila spațială a UNITER-ului a dispărut din punctul de recluziune, împreună cu tot personalul navigant și cu staff-ul de comandă al firmei, iar Administrația a comandat cea mai mare vânătoare spațială din istoria recentă a colonizării Sistemului. Una

asemănătoare fusese declanșată în urmă cu patru secole, când se încercase eradicarea pirateriei din Centura de asteroizi, însă de data asta operațiunea a durat numai câteva luni. „Bătălia charoniană”, din anul 524 EC, a fost pe larg prezentată, pe toate canalele mass-media publice și private, precum și în toate sistemele conexe de stocare și redistribuire a informațiilor, controlate de Administrație. Distrugerea flotilei lui PROTECT UNITER nu mai putea fi pusă sub semnul îndoielii, cu atât mai mult cu cât teatrul de confruntare plutonian a fost deschis publicului larg și istoricilor. Singurul element neclar, trecut repede cu vederea în toate declarațiile oficiale, a fost observația unuia dintre operatorii umani ai platformelor de reparații, deplasate în zonă imediat după încheierea operațiunilor militare. Acesta a afirmat, la întoarcerea din tură, că volumul resturilor mecanice rezultat în urma bătăliei din apropierea satelitului Charon, nu corespundea cu masa inițială a navelor implicate în conflict, fiind mult mai mic, chiar dacă se dubla coeficientul mediu de pierdere de material, aplicat în astfel de cazuri. Dar, deși Haans Ludl Makaro- vici a avut posibilitatea să discute liber cu oricine ar fi dorit să-i adreseze întrebări, problema ridicată de el a fost repede dată uitării. Oficial, odată cu încheierea „bătăliei charoniene”, s-a încheiat și perioada romantică a colonizării Sistemului Sol, deschizându-se drumul perioadei moderne în politica Administrației.

În 531 EC, satelitul Charon era închiriat pentru o perioadă de trei secole de o fundație pentru cercetări în domeniul istoriei colonizării Sistemului Sol, care purta denumirea de Recuperatorii de Situri. Zece ani mai târziu, își începea zbuciumata existență cea mai puternică grupare umană din afara sferei sociale dominate de Administrație – Frăția Recuperatorilor.

Lumile interioare

În anul 689 EC, planeta Therra i-a expediat în spațiu, în direcția *porților Soarelui,* pe ultimii 114.221 deținuți, condamnați definitiv la pedepse privative de libertate; conform Canoanelor Juridice, rămase nemodificate în ultimele patru secole. Întrucât sistemul medical inteligent intern PNMA-2 fusese autorizat de Administrația Spațială să opereze modificări de personalitate, prin intermediul *modifurilor cromozomiale,* o serie de infracțiuni și de abateri nesanctionabile de la normele conviețuirii în societate fuseseră eradicate, în urmă cu aproape un secol. Prăbușirea sistemului medical PNMA-2, în 558 EC, și reorganizarea activității medicale în jurul platformei Sistemul Solar Medical (SSN), în 561 EC, a determinat întreruperea operațiunii de modificare de personalitate, în cazul celor predeterminați drept purtători de erezii comportamentale, numărul celor care încălcau fracțiuni de lege sau chiar coduri întregi de legi crescând în mod exponențial.

De aceea, în anul 614 EC, la foarte puțin timp de la lansarea *porților Soarelui,* primele pușcării orbitale, din care evadarea era considerată imposibilă, Oliveira da Costas y Hamsteadt, un neocolonist de pe Trygenia, al patrulea satelit artificial al planetei Venus, a pus bazele *reveriei negativiste,* primul joc mental de negare totală a realității înconjurătoare.

Mai exact, cercetătorul în domenii medicale nonclasice Y Hamsteadt a avut intuiția realizării unui paralelism surprinzător între vederea oculară umană și străvechiul sistem tehnic de apropiere vizuală numit „binoclu”. Cele două lentile frontale ale instrumentului optic, utilizat în viața civilă și militară timp de aproape un mileniu din momentul inventării, au căpătat drept reprezentări cele două pupile ale ochilor, pe când centrele pupilelor de ieșire au fost identificate cu foveea centrală și cu discul optic.

Ce se întâmplă dacă întoarcem binoclul invers? s-a întrebat Y Hamsteadt. Simplu: imaginea de lângă noi pare a se îndepărta foarte mult. Ce s-ar întâmpla dacă, în același mod, am inversa modul de funcționare al ochiului, trecând

foveea și discul optic înspre exterior, în legătură directă cu mediul? Simplu, a răspuns tot el, după o serie de experimente pe structuri cerebrale carbo-siliconice, care imitau secvența de creier responsabilă cu vederea. Legătura cu exteriorul devine „îndepărtată”, lumea externă fiind percepută ca și când s-ar afla la limita orizontului, iar subiectul uman comută pe *vederea interioară,* acționând asupra elementelor vizuale păstrate în memorie și transformându-le într-o serie de mici lumi distincte, în care se refugiază și în care poate să trăiască, practic la nesfârșit, creierul său realizând animarea acestui univers interior. Iar când aceste lumi au devenit perimate sau neatractive, creierul poate accesa din imaginile holografice stocate în Rețea.

Reveria negativistă s-a dezvoltat mai întâi ca un sistem de jocuri creier-Rețea, în mai puțin de jumătate de secol căpătând aproape un miliard de adepți. Problemele au început să apară în momentul în care s-a constatat că mai mult de o zecime dintre utilizatori nu mai reveneau la realitate, rămânând comutați în lumea interioară. Încercarea de a interzice prin lege implantarea de modifuri cromozomiale s-a soldat cu un succes răsunător: aproape 80 de milioane de *reveuri* au părăsit spațiile aflate sub jurisdicția Administrației Spațiale și s-au mutat pe Platforma Orbitală Rover 11, scoasă din funcțiune de aproape două secole și împinsă pe o orbită transplutoniană. Lipsa oricărei constrângeri sociale a transformat foarte rapid acest teritoriu într-un spațiu paradisiac, de care au profitat toți cei care încercaseră, într-un fel sau altul, să saboteze, de-a lungul timpului, sistemul legislativ solarian. Deoarece costurile întreținerii în viață pentru un condamnat la detenție erau relativ mari, iar numărul *porților Soarelui* ar fi trebuit sporit în fiecare secol, Administrația Spațială s-a hotărât să profite de concentrarea benevolă de infractori de pe Rover 11 și a permis utilizarea gratuită a *reveriei negativiste.*

Rezultatele au fost imediate și explozive: toți cei care și-au instalat, fie și numai temporar, modifurile, au continuat

să rămână cantonați în lumile lor interioare, fără să mai solicite revenirea la viața socială. Vă puteți imagina zecile de milioane de trupuri, întinse în subsolurile climatizate și cuplate la fluxul sangvinic și de proteine al Stației, care consumă minimal energie, apă, hrană și oxigen, fără să necesite supraveghere?

În anul 699 EC, Administrația i-a propus lui Oliveira da Costas y Hamsteadt funcția de Unic Supraveghetor al Stației Spațiale Rover 11, pe care a reintrodus-o în structura economică a Coloniilor, clasificând-o drept „platformă de reintegrare socială prin asistență acordată în interiorul *lumilor interioare”.* Practic, misiunea lui Y Hamsteadt era să-i determine pe virtualii infractori, propuși de procurorii curților de justiție din Colonii și de pe Therra pentru judecată la înaltul Tribunal Solarian, să accepte să locuiască pe Rover 11 și să primească modiful cromozomial de asistență, înainte de a fi judecați. Primeau, în schimb, libertatea de a alege universurile în care spiritul lor dorea să hoinărească sau chiar să se stabilească. În felul acesta, anual, milioane de infractori șuntau sistemul judiciar clasic și scăpau de pedepsele privative de libertate, precum și de modelările obligatorii de personalitate.

De aici și până la ideea *reveriei totale* nu a mai fost decât un pas. Pe care l-a făcut același Y Hamsteadt, în 707 EC, când a propus îmbunătățirea sistemului deja clasic al *reveriei negativiste* prin „mixaj emoțional”, adică prin participarea completă a *reveurului* la *reverie.* Prin participare completă înțelegându-se atașarea la modif a segmentului cerebral răspunzător de factorul emotivitate, care nu fusese inclus în producția standard. Prima *reverie totală* a fost o poveste extrem de simplă: *reveurul,* însoțit de un ghid, urcă pe un munte din Anzii Cordilieri therrani pentru a experimenta un sistem de pedeapsă incaș: este legat de o stâncă, deasupra unei prăpăstii, cu o funie împletită din ierburi; razele soarelui trec zilnic printr-o lentilă făcută din picături de rouă și ard câte puțin din firele funiei. Groaza pe care o trăiește în fiecare dimineață, când vede razele străbătând picurii de apă, este aproape anulată

de speranța că a doua zi cerul se va acoperi de nori. Într-un final, *reveurul* revine la poalele muntelui, fără să știe exact dacă funia a ars cu totul și el a căzut sau ruga i-a fost ascultată de vechii zei și soarele nu a mai ieșit niciodată din nori. Nu știe pentru că nici nu mai poate să ajungă la stația de bază, unde sare în visul următor. Odată ce atinge poalele muntelui, uită secvența deja trăită și se pregătește să urce din nou și să reia, la nesfârșit, povestea incașă.

Care era avantajul *reveriei totale,* în raport cu cea clasică? Ultima propunea nenumărate modele de *lumi interioare,* acest lucru costând bani pentru echipamente, pentru programare și consumând energie. Cea dintâi oferea o singură lume, reiterantă, cu valoare de noutate absolută la revenire. Prin participarea totală a celui cufundat în ea, amintirile se autoconsumau chiar în momentul producerii.

În anul 735 EC, la doi ani după ce proaspăt înființata Administrație Spațială Solariană se mutase pe satelitul Phoebe, horbithul Ansalmolanvintorinto HEM 1101, cel dintâi președinte cu structură psihică nonumană al acesteia, primește un mesaj din partea Entității Xolotl, prin care este avertizat de faptul că *reveria totală* produsă la o scară atât de mare pe Rover 11a generat o undă de energie biologică atât de puternică, încât a început să perturbe activitatea de captare de imagini din viitor a trustului media „Buenavista Solarium”. Întrucât majoritatea activităților trustului se derulau sub comanda Administrației și vizau cartarea Portului Xenoc, considerat cea mai importantă descoperire cosmică din întreaga Eră Cosmică, horbithul a obținut acceptul Consiliului Mic de a întrerupe generarea programului *lumile interioare* și de a expedia Platforma Orbitală Rover 11 către Norul lui Oort. Actiu- nea a început un an mai târziu, când uriașa relicvă spațială, construită în primul secol al Erei Cosmice, a fost remorcată de către două fregate nonlineare către orbita lui Triton, cel mai mare satelit neptunian, pentru a se înscrie în *efectul de praștie* generat de acesta și a căpăta viteza de desprindere necesară pentru părăsirea Sistemului. În 742 EC, Rover 11 a atins Punctul Chakkrassian al orbitei tritoniene și a pornit

în cea mai lungă călătorie a sa, cu cei aproape 112 milioane de condamnați la *reveria totală* zăcând în cea mai stranie nemișcare biologică posibilă. Singura persoană aflată în stare de conștiență la bord, Oliveira da Costas y Hamsteadt, a primit acreditarea de a reprezenta Administrația Spațială Solariană, în cazul vreunui posibil contact cu o civilizație extratherrană. Din acest moment, pentru sistemul judiciar și cel penitenciar din Sistemul Sol a început o nouă eră, care avea să culmineze în mileniul al IV-lea cu Legea Obligativității Infracționale Prejuvenile, cea care avea să-i transforme pe agenții poliției de pretutindeni în „declanșatori ai Factorului Crime” în conștiința umană, aflată încă în faza de prenatalitate.

Istoria viitorului

În anul 602 EC, cea mai puternică structură apolitică de pe Therra și din Sistemul Sol era „Buenavista Solarium” (Buso), singurul complex mediatic complet, cu transmisiuni *live* video și senzo pentru oameni, umani, IA-uri și derivatele acestora, în varianta pro. Condus de un trio prezidențial, compus din umanii Bodo Santos Hollokrane, Mantra Wayra con Dyio și *condensul de IA* Edison 0101, Buso a fost o prezență activă în toate punctele de interes care au reclamat prezența factorului uman. Acest lucru a fost posibil datorită sistemului optic de megarezoluție cu care a fost echipat, prin microchirurgie, nervul optic al lucrătorilor spațiali, adaptat la un *stink* (depozit de imagini video comprimate), de dimensiunea a o sută de neuroni, determinat să crească în lobul temporal, printr-un impuls magnetic. În felul acesta, fiecare din cei 12.000.000 de muncitori ai spațiului deveneau, fără nicio pregătire suplimentară, un transmițător video ale cărui imagini și (eventual) comentarii nu trebuia decât să fie extrase din *stink* și prelucrate de un program de informații.

„Buenavista Solarium” s-a confruntat, în cei peste 260 de ani de existență anterioară, cu două probleme, care

aproape că au scos-o de pe piața media, în favoarea celorlalți trei adversari cu care se afla în competiție – „Trigames Visions'® Brothers", „Alpha Images and News" și „Segundo Milenio TV". Prima a fost comună cu a celorlalți competitori: lipsa unui personal bine pregătit profesional, care să poată să fie prezent oricând și oriunde, în spațiul străbătut de astronavele Expansiunii. În ciuda salariilor indecent de mari oferite pentru funcția de redactori de știri sau de corespondent la fața locului, puțini oameni se hotărau să-și părăsească locurile natale (fie că se numeau Therra, Phoebe, Niobe, Dione, Marte Roșu, Deimos, Phobos, Ceres, Vesta, Rhea, Titan, Europa, Ganymede sau oricare din cele 226 de Platforme Coloniale, risipite pretu- dindeni în Micul Sistem). Iar o parte dintre aceștia nu mai revenea la sediu, murind din cauza unor accidente cosmice sau tehnice imprevizibile. Cea de-a doua problemă a fost destrămarea Imperiului Catolic Hispano-German, în anul 672 EC, Buso avându-și sediul chiar în capitala Sevilla. După dezmembrarea acestuia în două regate-ma- rionetă și o republică-pilot, Sevilla a fost rasă de pe fața pământului de un cutremur de pământ cu magnitudinea 9 pe scara Richter, despre care sursele vremii afirmă că ar fi fost provocat de Regatul Huasteca, pentru a-și demonstra puterea de competitor în cadrul celui mai lung război purtat vreodată de omenire – 320 de ani.

În anul 690 EC, Buso a transmis, în premieră absolută, „imagini din viitor", cu trei zile mai înainte ca evenimentul să aibă loc: îngroparea Palatului Regal Luvim, de pe Dione, unde locuia familia domnitoare a Regatului Huazteca, sub tirul curentului meteoric Shiva, cel care intersecta o dată la 3500 de ani Sistemul Sol. Surprinzător, deși prognoza video surprindea detalii incredibile și șocante, nimeni nu le-a dat importanță, considerând totul numai un joc din culisele puterii mass-media. Când primii meteoriți au început să se prăbușească peste Dione, a fost prea târziu pentru ca scuturile gravifice ale Marinei să poată fi ridicate în timp util. În incident au pierit 1.297 de oameni, inclusiv familia regală, 2.298 de umanoizi și 31.219 IA-uri și unelte-

auxiliare-inteligente. Pagubele materiale au fost atât de mari, încât puterea administrativă de pe Therra a Regatului a luat decizia de a nu mai reconstrui nimic și de a-și închide bazele portuare, făcând din Dione o lună moartă, așa cum fusese initial, înainte ca familia Luvim să o închirieze pentru 500 de ani de la Guvernul Therran, în anul 212 EC.

În 694 EC, „Buenavista Solarium” a fost trimisă în judecată de Guvernul Provizoriu huaztecan, pentru faptul de *a* fi planificat devierea șuvoiului meteoritic Shiva de la traseul inițial, pentru a corespunde *imaginilor din viitor,* construite cu ajutorul IA-urilor de specialitate. Procesul a durat 22 de ani și a fost închis din lipsă de probe. În nenumărate rânduri, prin purtătorii săi de cuvânt, Buso și-a susținut nevinovăția, afirmând că este, realmente, capabilă să obțină prognoze din viitorul societății umane și din cel al segmentului de spațiu pe care aceasta-l ocupă, pe baza îmbunătățirii interpretării filosofici aristotelice a cuplului cauză-efect.

Această afirmație avea să fie validată în anul 722 EC, când Buso avea să transmită o altă „imagine din viitor”, de data aceasta precizând chiar și momentul exact când urma să aibă loc. Mai mult de o treime din vizitatorii imaginilor senzodinamice prezentate aveau să descopere, cu ochii holbați de uluire, cum arată, înainte de a se întâmpla, primul contact cu un artefact extraterestru, **Portul xenoc,** așa cum avea să sune denumirea neoficială, dată chiar de postul de știri. Denumirea avea să prindă, iar în anul următor, când raptorul plutonian Carlo Mario Carafa Gram-michele-Zamoyski a fost capturat de Marina Spațială, iar în memoria atașată capsulei sale de susținere biotică a fost identificată denumirea artefactului cu denumirea provizorie de A0000001A, umanitatea a înțeles că prognozele de viitor obținute de trustul media, prin sofisticatele procese de updatare a filosofiei, puteau fi considerate adevărate *amintiri despre viitor.* Imaginile transmise aveau să fie cele mai tulburătoare pe care umanitatea le văzuse vreodată – o schelă de dimensiuni gigantice, un fel de cub cu latura de 1200 km, alcătuit la rândul său din cuburi mici, formate din

bare groase de 1,55 m și înalte de 108,45 m, de care erau atașate, mecanic, milioane și milioane de nave, cu cele mai neobișnuite și mai neașteptate forme, cu dimensiuni cuprinse între cele ale unei navete de salvare și cele ale unei hiperarcologii. Descoperirea practică a **Portului xenoc,** exact în termenii prezișI de comunicatul Buso, a convins Parlamentul Sol să legifereze această modalitate de prognoză și să cumpere patentul pentru a înzestra navele Marinei Spațiale cu variante simplificate ale acesteia.

Până în anul 897 EC, toate cele 14 *amintiri despre viitor* prognozate de trust aveau să se dovedească extrem de corecte și, chiar dacă nu s-a putut interveni efectiv în niciunul dintre cazuri pentru a se remedia rezultate considerate dramatice, universul de așteptare al societății a fost cel scontat, psihologia efectului de masă putând fi controlată, în parametri neobișnuit de ridicați. A apărut o întreagă industrie a predictibilității, care a dezvoltat sisteme operaționale pentru lecturarea *amintirilor despre viitor* de la nivelul marilor firme și conglomerate de firme, până la sisteme individuale și la jocurile pentru copii. Utilizatorul era închis într-un cerc din care nu putea să iasă orice ar fi făcut: știa ce urma să se întâmple, într-un anumit moment pe axa scurgerii timpului liniar, dar orice ar fi făcut nu putea să modifice acel segment dat.

Trebuie să existe o metodă prin care să putem interveni! au cerut utilizatorii importanți. Fie și numai în cazul catastrofelor care amenință societatea, în ansamblul ei. Nu putem să asistăm pasivi la nenorociri atât de mari încât și gândul se înfiorează că urmează a avea loc. Savanții trebuie să continue să caute, soluția există, ca întotdeauna, pe undeva.

Savanții au ridicat din umeri: sarcina solicitată îi copleșea. Era cam același lucru cu a-i cere unui om din epoca pietrei să inventeze un megatroner. Puteți să acționați în așa fel încât să modificați istoria trecută? Nu puteți, elementele care s-au petrecut s-au închistat într-o gangă a lor, din care nu mai pot fi extrase. Același lucru se

întâmplă și cu viitorul, întrucât și el este istorie pe cale de devenire. Și atunci? s-au răzvrătit utilizatorii. La ce bun să

cunoaștem o tragedie, dacă tot nu avem posibilitatea să o împiedicăm? Distrugeți toate sistemele de predictibilitate și să revenim la starea anterioară de ignoranță în privința viitorului. Nu se mai poate, au replicat savanții. Descoperirea lor a devenit deja istorie petrecută, iar utilizarea lor este istorie în curs de petrecere, iar istoria, așa cum s-a văzut, nu se poate modifica. Există chiar și un mare avantaj al *amintirilor:* ne ajută să educăm psihologia maselor și să facem ca marile suferințe, ca și marile bucurii, să fie mai blânde.

În 898 EC, trustul media „Buenavista Solarium" a realizat prima predicție falsă, anunțând că Nicholas Flamen, bărbatul care făcuse public în urmă cu doi ani faptul că aparține unei caste a *nemuritorilor,* este, de fapt, o entitate nonbiologică extratherrană, care urma să medieze trecerea prin Sistemul Sol a populației din care el însuși făcea parte. Expulzarea sa și a celorlalți 57 de *nemuritori,* în anul 938 EC, din sânul Bisericii Reunificate a tuturor religiilor, de către Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea, a demonstrat tuturor că predicția Buso a fost falsă și că sistemul de prognoză nu era infailibil.

Dar a funcționat ireproșabil în cazul celorlalte predicții anterioare, au solicitat explicații, nedumeriți, miliardele de utilizatori ai sistemelor achiziționate la prețuri de lux.

Există un prag, au afirmat savanții angajați de Buso. Un prag care plafonează filosofia aristotelică și toate implicațiile pe care le presupune aplicarea ei. Ca în orice sistem, de altminteri. Se numește prag calitativ. Ca să-l depășim, trebuie să funcționăm pe baza unei filosofii superioare. Care își găsește funcțiile în alte structuri matematice. Deocamdată, societatea umană nu e încă pregătită pentru a adopta o altă filosofie de viață, după ce mai multe mii de ani a mers înainte conform celei aristotelice.

Și atunci?

Atunci, vom renunța la a mai inventa într-un sector care

nu prezintă suficientă acoperire filosofică. Umanitatea și cortegiul ei de unelte-auxiliare-inteligente nu este pregătită încă pentru a învăța nimic din istoria viitorului.

În anul 952 EC, trustul media „Buenavista Solarium” și-a încetat functionarea, misiunea de a furniza știri evenimențiale de-a lungul și de-a latul Sistemului Sol revenindu-i Administrației. Una dintre încrengăturile-informaționale rămase în depozitul fostei societăți media afirmă faptul că Buso și-a înscenat o prognoză falsă, în anul 912 EC, prezentând desființarea sa cu doi ani mai devreme și pregătind, astfel, din punct de vedere emoțional, orizontul de așteptare al societății.

Viață fără limite

Tinerețea fără bătrânețe și viața fără de moarte este un concept filosofic la fel de vechi ca însăși umanitatea. În milioanele de ani de evoluție biologică de dinainte de Era Cosmică, ființele umane au visat, au sperat și au lucrat pentru transpunerea lui în practică, prin diferite metode, specifice epocilor în care au fost inventate. Dintre miile de experiențe încercate, numai cele susținute de religie și de alchimiști par să fi condus la unele rezultate parțiale. Toate religiile străvechi ale lumii vorbesc despre nemurirea zeilor, dar și despre viața impresionant de lungă (în raport cu cea a semenilor lor) a unor oameni favorizați de aceștia: Ghilgameș, Enkidu, Theseu, Daedalus, Ulise, David, Moise, Abraham sunt numai câteva exemple care s-au păstrat în Arhivele Inteligente ale primei Administrații Sol. Despre exemple din cea de-a doua categorie, cea a alchimiștilor longevivi, primele informații au apărut de-abia în secolul al IX-lea EC, după ce straniul personaj Nicholas Flamen a dezvăluit, prin intermediul sistemelor de difuzare mass-media planetare, că aparține speciei umane a *nemuritorilor.*

Întrucât singurul element din legislația Sistemului Sol se referea exclusiv la relația speciei umane cu specii

extratherrane, Administrația s-a văzut pusă în situația de a nu putea reacționa la declarațiile lui Flamen. Practic, acesta nu se găsea sub acoperirea niciunei jurisdicții – cea umană se aplica strict oamenilor muritori, iar cea extraterestră ființelor nonumane, născute în alte zone galactice. Flamen era o ființă umană care nu îndeplinea toate condițiile de existență ale speciei umane: era nemuritor, asemenea zeilor. Iar nemurirea nu era atestată doar de afirmațiile sale, ci și de testele medicale la care a fost supus, într-o zonă de expunere medicală de pe Olmia, gigantica roată satelitară, aflată pe o orbită de nonjoncțiune, în interiorul Micului Sistem. Telomerii săi aveau capetele nou- noute, asemenea celor ai bebelușilor, atâta doar că forma de răsucire era una cu totul neobișnuită.

Preschimbarea legislației însemna însă votul a cel puțin 80% dintre cetățenii Sistemului, presupunea un proces de generare foarte lung și costuri enorme. Pusă într-o situație aparent fără ieșire, Administrația a solicitat ajutorul Entității Raționale Digitale Xolotl. Aceasta a analizat fenomenul timp de câteva luni și a comunicat că, fiind vorba despre o excepție, trebuie tratat ca atare. Altfel spus, legislația trebuia adnotată cu un set de reguli care să vizeze excepțiile. Iar acestea fiind unicat, fiecare astfel de regulă urma să fie unicat, la rândul ei, adică aplicabilă numai la fenomenul respectiv. Pentru excepția numită Nicholas Flamen urma să fie instituită o anexă unicat. În acest scop, persoana în cauză trebuia să-și demonstreze unicitatea și singularitatea în rândul speciei umane.

În anul 899 EC, Flamen a anunțat că, în urma cercetării Arhivelor, descoperise că nu era singurul nemuritor de pe Pământ. Setul de caracteristici pe care-l aplicase în timpul studiului i-a permis descoperirea altor 39 de persoane asemănătoare lui. Iar numărul acestora putea să fie considerabil mai mare, dacă se ținea cont de faptul că o parte dintre persoanele posibil rămase nedepistate ocoliseră în mod voit sistemele de înregistrare obișnuită.

Entitatea Digitală Xolotl a sugerat crearea unei anexe legislative speciale, denumită Anexa 00, care să considere,

în mod temporar, *rasa nemuritorilor* drept o facțiune umană nontherrană, întrucât niciuna dintre cele 30 de persoane nu putea să demonstreze faptul că își are originile pe Therra. Era vorba despre un artificiu juridic evident, însă scopul său mulțumea toate părțile, momentan. Drepturile și îndatoririle *nemuritorilor* trebuia să fie stabilite de comun acord între specialiștii în jurisprudență ai părților.

În 905 EC, anexa fusese adoptată în Parlamentul Sol și proiectul primului tratat mutual bilateral fusese activat. El presupunea, pentru umanitate, acordarea statutului de „cetățean provizoriu" al Therrei pentru toți *nemuritorii* declarați în mod oficial ca atare, dar și pentru cei care urma să fie descoperiți în viitor. Cetățenia provizorie le permitea acestora accesul la cele mai multe facilități de bază, puse la dispoziția cetățenilor obișnuiți, inclusiv la tratamentul medical de fond și la deplasarea prin interiorul Sistemului Sol. Cea dintâi obligație care le revenea noilor cetățeni era aceea de a se pune la dispoziția cercetării medicale pentru identificarea în corpul lor a acelor elemente care-i făceau să fie atât de speciali.

Dar cercetările, oricât de aprofundate, nu au reușit să pună în lumină nimic spectaculos. Pur și simplu, organismul unui *nemuritor* nu diferea decât în foarte puține puncte de cel al unui om obișnuit. E adevărat că acele puține puncte erau amplasate în locuri anatomice deosebite: o comandă chimică de noninterventie a leucocitelor, într-o zonă canelară de pe lobul parietal stâng, denumită ulterior *zona Omicron,* existentă numai la *nemuritori;* un *fluture,* adică două excrescențe cărnoase, al căror rol a rămas neidentificat, în spatele omușorului; o sută una caverne albe, ca un tiv pe marginea exterioară a ambilor plămâni, despre care cyborgii medicali afirmau că ar fi depozite pentru o substanță necunoscută, pe care *nemuritorii* o extrăgeau din aer, în timpul respirației, și o depozitau acolo, ca să o folosească, în momentele în care corpul solicita o cantitate mare de energie, într-un interval de timp foarte scurt; în interiorul celor două cămări ale inimii exista câte o dungă lată de celule cerebrale, despre care se

bănuia că ar avea rolul de a coordona, în mod independent de creier, activitatea motorie a inimii.

Au structura anatomică a unui om, creat de un alt Dumnezeu, au afirmat cei Șapte Anatopați, care se ocupau cu observarea și dirijarea evoluției speciei umane, în cadrul Consiliului Mic al Administrației. Totul de pe harta generală corespunde, dar diferențele subtile sunt atât de mari încât îndrăznim să afirmăm că fac parte dintr-o altă încrengătură umană. Ca și cum, în urmă cu un milion de ani, o secvență a umanității ar fi plecat spre stele și ar fi trăit sub influenta altor radiații cosmice.

O supoziție profund eronată, a afirmat Nicholas Flamen, în numele celor 30 de *nemuritori* pe care-i reprezenta. Ne găsim aici de peste 122.000 de ani și nu am făcut nimic altceva decât să trăim alături de voi. Cu mijloacele de precauție necesare, altfel grosul omenirii nu ar fi acceptat ideea că unii sunt condamnați la moarte, iar alții nu.

Atunci de ce ați acceptat să vă deconspirați, acum? au întrebat, suspicioși, cei de la Securitatea Sistemului.

Din două motive, a răspuns același Flamen, fără să se lase intimidat de atitudinea amenințătoare a personalului din fața sa. Primul este acela că sistemele de securizare interioară a societății au evoluat într-atât încât am fi făcut greșeli și, până la urmă, am fi fost identificați. Mai mult, din cauza verificărilor extrem de severe de la terminalele de îmbarcare, niciun *nemuritor* nu ar fi reușit să părăsească vreodată Therra și, în cazul unui conflict deschis între cele două facțiuni, aceștia din urmă nu ar fi avut decât de pierdut. Al doilea motiv era unul de factură pur umanitară: tehnologia cercetării medicale avansase într-atât încât devenise posibilă descoperirea factorului care le asigura nemurirea. Și, deci, exista șansa reală de a face un transfer viabil de informație către umanitate.

De ce-ar face cei care dețin deja viața fără sfârșit un asemenea gest? au stăruit suspicioșii. Ce câștig ai avea tu, cel care dăruiești, unuia care nu ar avea deloc?

Unul foarte mare și ușor de înțeles, a dezvăluit alchimistul. Nu știm exact câți suntem risipiți în întreaga

lume, pentru că nimeni nu dezvăluie nimănui o astfel de informație de bunăvoie. În clipa asta, *nemuritorii* de care nu avem cunoștință vor ști că există și alții asemenea lor și că umanitatea îi acceptă și nu îi hăituiește, așa că vor veni să ni se alăture. Și, în sfârșit, nu vom mai fi singuri. Pentru că, deși *nemuritori,* suntem oameni, la urma-urmei. Avem comportament și sentimente umane. Iubim, urâm, suntem geloși sau animați de bune intenții, asemenea muritorilor. Vă imaginați ce suferințe îndurăm atunci când ființele îndrăgite de lângă noi îmbătrânesc și mor? Atunci când generațiile se schimbă cu totul, iar tu trebuie să o iei mereu de la capăt cu adaptarea, știind că și cei mai tineri dintre cei care i-au înlocuit pe cei vechi vor îmbătrâni, la rândul lor, și vor muri? Până acum, am împărțit doar o planetă și voi, cei mulți, ne-ați considerat dăunători și ne-ați vânat. Pentru că nemurirea noastră e doar parțial reală. Dacă ne răniți, rănile ni se vindecă, oricât de grave ar fi. Dacă ne separați membrele de trup, însă, rămânem asemenea oricărui muritor fără fluidul vital și atunci funcția numită generic viață se oprește pentru acest trup al nostru. Nu știm dacă matricea spirituală e capabilă să migreze și să-și atașeze un al corp. Asta sperăm să aflăm cu ajutorul vostru. Și sperăm, în aceeași măsură, să vă ajutăm în legătură cu lungirea perioadei voastre de viață, într-o etapă intermediară în drumul vostru către *nemurire.*

Discursul lui Nicholas Flamen în fața Consiliului Mic s-a bucurat de un succes enorm, cu toată opoziția fățișă arătată de cei de la Securitate. Un spor de 40-50 de ani la viața individuală, în condițiile în care cursele în interiorul Sistemului Sol durau între câteva luni și 3 ani, iar un drum dus până la limita Centurii Kuiper peste 12 ani, erau extrem de binevenițI, în ciuda solicitării de fonduri suplimentare de către cercetarea medicală.

În 921 EC, Flamen a primit aprobarea să inițieze un program de cercetare asupra nemuritorilor, la pachet cu dreptul de a utiliza unitatea medicală de pe satelitul Phoebe, precum și comanda unui grup de 114 cercetători în domeniul medical, doctori umani, asistenți, și pe cea a unei

unități de androizi specializați în chirurgie genetică. Deși suma alocată cercetării nu a fost făcută publică, s-a speculat că Flamen ar fi avut mână liberă în privința fondurilor.

În 934 EC, *nemuritorii* au făcut publică informația că au descoperit *Calea Vieții,* adică metoda de a reface, parțial, capacitatea inițială a telomerilor umani și, astfel, de a ridica ștacheta pragului de deces la vârsta de 164 de ani. Experimentele făcute pe un grup de voluntari, cu vârsta de peste un secol, au părut mulțumitoare: corpurile supuse sistemului de operații genetice și-au stagnat procesul evolutiv al îmbătrânirii, iar capacitatea intelectuală a crescut cu 6-7%. Singura problemă constatată a fost un regres vizibil al tendinței de a crede într-un Creator inițial, în 936, cei 28 de *seminemuritori* supuși experimentului s-au declarat în mod deschis împotriva religiei de orice fel, susținând că au avut parte de o revelație colectivă, în urma căreia au aflat că viața este veșnică în Univers și numai formele ei materiale sunt trecătoare. Evoluția permanentă tinde, însă, spre *nemurire,* adică spre finalizarea unei ecuații în care Creatorul nu are ce căuta.

Biserica Unitariană Creștină a condamnat afirmațiile respective, cerând imperativ Administrației să întrerupă experimentul și să se dezică de afirmațiile ereticilor. Birourile Inchizitoriale din toate Coloniile Extratherrane au primit dispoziție să cerceteze și să raporteze de urgență orice abuz împotriva credinței. Nicholas Flamen a primit, alături de ceilalți 29 de *nemuritori,* somația de a-și preciza poziția în această problemă, în fața unui înalt Tribunal Inchizitorial.

Nu am cum să susțin un principiu care nu-mi aparține, a declarat Flamen, în fața Tribunalului. Care nu ne aparține și care, de fapt, este străin speciei umane. Cu toții am asistat la scrierea istoriei umane și, din când în când, am dat o mână de ajutor la orientarea ei prin spațiu și timp. Dar, în ciuda vieții noastre îndelungate, n-am văzut niciodată un Creator intervenind pe Pământ, așa cum afirmă numeroasele istorii religioase ficționale în această privință.

Tribunalul a etichetat drept blasfemiatoare afirmațiile lui Nicholas Flamen și ale tovarășilor săi, susținând că sunt făcute sub influenta nefastă a Necuratului. Dar noi îi contestăm și acestuia existența reală, s-a apărat Flamen, așa că o neexistentă nu are cum să ne influențeze.

Scandalul izbucnit a zguduit din temelii întreaga Therră și s-a repercutat și în spațiu. Administrația Spațială a precizat că nu are abilitare să intervină în probleme de credință și că tot ce poate să facă, la solicitarea Scaunului Pontifical, este să reducă treptat fondurile destinate cercetării în cadrul programului *nemuritorilor,* fără a-l întrerupe însă, neexistând o bază legală pentru aceasta.

În 938 EC, Papa Zefirin Macedoneanul al XVI-lea a semnat bula de excomunicare pentru toți cei 58 de *nemuritori,* cerându-le tuturor creștinilor să-i trateze pe aceștia ca pe niște dușmani ai credinței. Până la începutul noului mileniu, numărul *nemuritorilor* care se autodenunțaseră a ajuns la 119, iar cel al persoanelor tratate pentru prelungirea vieții la aproape 11.000. Deoarece costul tratamentului pentru redimensionarea și stabilizarea telomerilor era unul destul de piperat, Administrația le impusese persoanelor care doreau să experimenteze asta, semnarea unui contract de servicii spațiale, cu durata de 100 de ani, punând astfel bazele următorului pas al colonizării spațiului – centura Kuiper. Mai mult decât atât, existau deja tratative oficiale în vederea angajării *nemuritorilor,* pe post de ambasadori permanenți, pe lângă civilizațiile extrathe- rrane ce și-ar fi manifestat stabilirea unor legături permanente cu noi. Treptat, noul statut legal al *nemuritorilor* prindea contur, iar umanitatea părea să-i accepte, ca pe niște rude mai ciudate, dar rude.

Apoi, în anul 1000 EC, situația a devenit brusc explozivă – Entitatea Xolotl a apărut pe una din rețelele universale de știri și a făcut o afirmație năucitoare: *nemuritorii* nu erau o singularitate a rasei umane, așa cum se crezuse până atunci, ci observatori ai evoluției acesteia, plasați pe Therra de o străveche civilizație care străbătea galaxiile în căutare de servitori inteligenți. Ei ar fi trebuit să-și cheme stăpânii,

în clipa în care umanitatea ar fi atins gradul de dezvoltare necesar pentru a fi puși la muncă, cu costuri minime de o parte și cu eficiență maximă, de cealaltă. Xolotl reușise să capteze și să descifreze un mesaj, transmis prin subspațiu, dintr-un punct subacvatic din Marea Sargaselor, și dirijat spre constelația Cygnus.

Nu-mi voi lăsa niciodată părinții să ajungă sclavi, fie ei și sclavii unor stăpâni superinteligenți, a afirmat Xolotl, menționând că reușise să producă o distorsiune a subspațiului atât de puternică, încât sensul general al mesajului se deteriorase complet.

Santinele cosmice! s-au mirat cei din Micul Consiliu. Presupuneam că, de la un anumit nivel al dezvoltării sociale, o mulțime de tare, pe care le cunoaștem și noi, vor dispărea. Nu spunem că nu vor mai exista divergențe, dar… sclavie! Asta, nu.

O civilizație care se ocupă cu inseminarea vieții pe planetele care pot să o accepte, a răspuns Entitatea Rațională Digitală. Este, cumva, normal să dorească să-și amortizeze costurile acestui proiect Dar de aici și până la acceptarea acestui pas e o cale destul de lungă, pe care eu nu vreau să o străbat. Nu doresc să-i asmuțim împotriva noastră, ci numai să amânăm pentru o perioadă cât mai lungă viitorul contact. Care se va întâmpla, cu siguranță.

În anul 1001 EC, Parlamentul Sol a aprobat legea care permitea expulzarea celor 12456 de *nemuritori* și de *persoane cu viață foarte lungă.* Pentru aceasta, a fost dezafectată nava-generație „Ostrovul Stelar 001”, pe care au fost îmbarcați expulzații și trimiși în direcția vestică a brațului galactic, prin care naviga bătrâna Therra împreună cu întregul Sistem Solar.

Portalul Adam

Timp de o mie de ani, astronavele Sistemului Mic și cele ale Sistemului Secund au navigat pe rutele tradiționale folosind motoare clasice, cu gaze, cu electroni, protoni,

neutroni și chiar cu particule subatomice. Pe lângă flota militară și cea civilă de transportoare, s-a dezvoltat și o puternică flotilă de agrement și sportivă, care a generat noi cercetări în privința tehnicii de deplasare. Așa au apărut velierele clasice, care foloseau vântul solar în același mod în care corăbiile cu pânze de pe vremuri foloseau curenții de aer marini.

Apoi, inginerii au dezvoltat din ele *velierele turbionare,* a căror pânză nu se mai întindea pe zeci de mii de metri pătrați, perturbând drumul navelor cu motor sau suferind accidente, din cauza ploilor meteoritice. În locul velei uriașe, care avea în centru nacela spațială ce trebuia pusă în mișcare, Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman din secolul al VII-lea EC, transferat pe o structură cinetică organică, a conceput, în 787 EC, *tubul velier,* adică a suprapus marginile pânzei originale și a amplasat la cele două capete câte un deflector pozițional. În felul acesta, orice foton pătruns în interior era trimis înainte și înapoi în *tub* de un număr de ori ce tindea spre infinit, iar energia degajată de izbituri în folia aluminată, cu grosimea de câțiva microni, după ce depășea constanta unui anumit prag de aglomerare, devenea atât de mare cantitativ, încât nu mai putea să fie înmagazinată. Soluția practică de a elibera superenergia prin întreruperea unui deflector pentru una sau două cuante cronozofice a condus la crearea de jeturi poziționale, ce transferau nacela în direcția dorită, cu viteze depășind pragul de 22.000 km/sec, considerat critic pentru motoarele clasice. *Tubul velier* a dominat piața civilă timp de aproape opt decenii.

În anul 889 EC, Administrația a cumpărat patentul de la societarul digital pe identitatea căreia fusese înscrisă și l-a trecut în custodia Marinei Spațiale. Așa a apărut, în anul 927 EC, *linia* pe rute adiacente, o serie formată din 87 de *tuburi* fixe, ancorate pe orbite transvenusiene, care accelerau, proiectând o nacelă de la unul la celălalt în numai câteva zeci de secunde. Un ocol complet în jurul Micului Sistem se putea efectua în mai puțin de cinci minute standard, dar numai pentru nacelele de marfă, care

rezistau presiunilor enorme degajate de incredibila viteză. Informații neoficiale dădeau drept sigur faptul că armata avea în lucru și o variantă pentru transportul trupelor.

În 902 EC, Grupul Aplicativ Yommoton a făcut cunoscut că deține monopolul asupra tehnicii de deplasare în spațiu cu denumirea de *sanie fotonică.* Furtunile solare predictive, care pornesc de regulă din aceleași puncte ale Coroanei solare, au afirmat cercetători din cadrul Grupului, străbat cu oarecare aproximație aceleași trasee, în drumul lor către fruntariile Sistemului Sol, săpând un fel de tranșee în carnea invizibilă a spațiului. Acestea se degradează, în timp, sub asaltul altor produse ale furnalului solar, azvârlite în fiecare clipă, în toate direcțiile, iar urmele rămase se cicatrizează treptat, constituind reperele orientării în spațiu pentru capacitățile de comandă ale oricărei nave din Flotă. Degradarea are loc însă în interval de ani therrani, iar tranșeele pot fi utilizate pentru deplasare de către orice navă înzestrată cu un declivor gravitațional. Întrucât soarele este corpul înzestrat cu cea mai puternică gravitație din Sistem, aceasta se transferă de la materia incandescentă, plecată din Coroană, către orice corp cosmic întâlnit în cale și, deci, și în direcția tran- șeelor. Cunoscând declivitatea și orientarea acestora, devine posibil să execuți deplasări cu un consum minim de energie, în orice direcție din Sistem dorești și cu viteze de câteva ori mai mari decât cele ale motoarelor clasice, bazate pe combustie internă sau pe convertirea energiei solare în energie termică. În plus, controlul asupra vitezei, care se poate efectua prin simpla modificare a unghiului de înclinare a navei pe pantă, conferă posibilitatea transportării de personal uman.

GA Yommoton a deținut controlul asupra deplasării cu *sania fotonică* timp de 152 de ani, după care s-a retras, vânzând patentul colosului Seyca Oberon, cu sediul pe calota vestică a planetei pitice Pluton. Acesta a retras dreptul de folosință tuturor celor care dețineau acte legale de închiriere, plătind despăgubiri de-a dreptul astronomice, după care a anunțat că își îndreaptă cercetările pentru

găsirea de aplicabilități în exteriorul Sistemului Sol.

Ultima mare invenție în domeniul deplasării cosmice în interiorul Micului Sistem aparține Conglomeratului Vest <#>, de pe satelitul artificial Bonaventura XXX, stabilizat încă din prima jumătate a mileniului EC pe o orbită postmercuriană. Utilizat de Marina Spațială drept bază de cercetări, în primele secole de funcționare Conglomeratul a devenit o structură inteligentă nonbiologică, orientată spre producerea de armament ușor și de mijloace de deplasare spațială nonconvențională. Comerțul cu Administrația Federală, dar și cu Coloniile posturaniene, din Marele Sistem, i-au permis achiziționarea de acțiuni la Bursa Centurii, care în mai puțin de două secole au făcut-o fabulos de bogată.

În anul 991 EC, Conglomeratul Vest a cumpărat patru rute clasice de navigație de la Administrație și le-a închis provizoriu, pentru experimente tehnice. S-au utilizat două acceleratoare tahionice și un scut deflector al Marinei, scos din uz. Rezultatele obținute au fost tinute secrete s»

până în 1012 EC, când Administrația a primit o ofertă pentru achiziționarea *sistemului de regenerare materială.* Practic, era vorba despre cel mai simplu mijloc de transport gândit vreodată pentru condițiile spațiului cosmic: se delimita un segment de spațiu, cu ajutorul unui câmp magnetic sferic, se amplifica viteza fotonilor rămași captivi în interior, cu ajutorul deflectorului, până când depășeau pragul gravific și se transformau în antigravitroni, eliberând o cantitate uriașă de energie. Aceasta era utilizată apoi în interiorul unei imprimante SVHD (super very high definition), de mărimea unui lanț-de-cargouri, care copia pur și simplu informația structurală a obiectului ce trebuia transferat prin spațiu, la punctul de destinație. Întreg procesul dura câteva secunde și era considerat cel mai rapid mijloc de transport. Existau însă două probleme: era necesar ca astfel de imprimante să fie amplasate în toate porturile de destinație, ceea ce presupunea costuri foarte mari; nu se puteau transfera decât obiecte, nu și ființe vii, pentru care rămâneau valabile numai variantele clasice de

deplasare.

Anul 1312 EC a adus cu sine prima deschidere cu adevărat cosmică în privința metodelor de deplasare spațială – descoperirea Realităților Alternative ale subspațiului. Sistemele Inteligente ale Apărării Spațiale de Proximitate (SIASP), amplasate pe orbite mercuriene, au remarcat faptul că *teluonii* (una dintre particulele hiperexotice, din pachetul Energia Zero) care sunt trecuți printr-un câmp de gravitație hiperdensă capătă proprietatea de a se coagula în jurul unor concrescențe ale „pielii” spațiului, aflate de regulă în partea simetric opusă a stelei unui sistem planetar. Fenomenul putea să dureze chiar și câteva milionimi de secundă, timp suficient pentru a reuși fixarea pe suport a imaginii astfel rezultate.

Descoperirea s-a datorat interpretării eronate a sclipirii emise de *teluonii* coagulați în jurul concrescenței Adam, așa cum a fost denumit ulterior punctul zero de contact al Subspațiului, aflat în apropiere de satelitul jovian Europa. Practic, SIASP a considerat fenomenul de sclipire o posibilă amenințare la adresa Sistemului Sol și a ecranat segmentul de spațiu cu un câmp deflector, care a amplificat frecvența și intensitatea sclipirii până la punctul la care stadiul de prealertă s-a transformat în alarmă de luptă și s-a procedat la convocarea Biroului de Comandă al Marinei Spațiale. Au fost declanșate procedurile standard și mai multe nave de cercetare și de luptă au fost dislocate în zonă. Analizele preliminarii ale fenomenului au condus la întreruperea stării de alarmă și la inițierea unui amplu proces de cercetare științifică, încheiat 11 ani mai târziu cu deschiderea primului *portal* către Realitățile Alternative.

Universul spațial, ca și universul temporal, nu este format dintr-o înșiruire consecutivă de elemente materiale, legate între ele prin clasicul fenomen aristotelic *cauză-efect,* ci dintr-o mulțime infinită de rezultate finale ale unei cauze. Dacă, spre exemplu, dai drumul unei pietre într-un sistem gravitațional, Niobe, să spunem, el va începe să cadă spre centrul de gravitație al sistemului. Dar această evidență nu este singurul efect al unicei cauze de a elibera

piatra. Este numai un efect valabil pentru un segment de spațiu în care funcționează legea cauză-efect și atât. Sub atracția episodică a unui alt sistem gravitațional, mai puternic, aflat întâmplător în preajmă, o *roată gravifică,* de exemplu, stabilizată pe o orbită extra-nio- beană, piatra va începe să urce. Dacă se exercită asupra ei, din laterală, o presiune suficient de puternică, atunci ea se va deplasa în laterală, sfidând atracția gravitațională. Dacă se combină mai mulți factori exteriori, piatra rămâne pe loc ș.a.m.d. Ce se întâmplă, însă, dacă toți acești factori și multi altii, încă neamintiti aici, se manifestă în paralel și în simultaneitate? Răspunsul poate părea aberant la prima vedere: au loc toate mișcările posibile, dar nu în linearitatea aparentului timp cronologic, ci în funcționarea compozită a celui prezent în Realitățile Alternative. Toate mișcările pietrei existând simultan, devine realitate cronologică numai aceea în care este situat observatorul acesteia.

Portalul deschis în punctul de convergență Adam a devenit, astfel, prima intrare în subspațiul aferent acestui segment de spațiu cronologic, în care se învârte Sistemul Sol. O intrare prin care intri aici și ieși dincolo, fără succesiune de timp. Ieșirile se puteau realiza oriunde, tocmai datorită discontinuității existenței sistemului. Harta căilor fizice ale subspațiului s-a dovedit a fi elementar de simplă și de ușor de orientat pe ea. Practic, după numai câteva intrări și ieșiri, IA-urile pilot ale navelor folosite au fost capabile să prestabilească trasee și frecvențe de deplasare pe ele.

Evident, au existat și neajunsuri. Cel mai important s-a dovedit a fi construirea unui port spațial imens, capabil să rezolve problemele superaglomerării unui trafic orientat brusc într-o singură direcție – *portalul* Adam. Apoi, uniformizarea flotei care efectua traficul prin *portal,* în așa fel încât navele care pătrundeau în subspațiu să fie capabile să navigheze liber după atingerea portului de operare, fără să afecteze deplasarea navelor Marinei Spațiale. Și, în fine, dezarmarea navelor ce utilizau *portalul,* astfel încât să existe certitudinea că un atac în subspațiu

nu va afecta structura complexă a Realităților Alternative și nu o va distorsiona în niciun fel pe cea a Realității Cronologice.

În 1391 EC, Administrația Spațială Solariană a deschis, în mod oficial, primele 112 rute subspațiale pentru transportul de marfă și de pasageri, fiind atinse toate coloniile umane extinse în interiorul și în exteriorul Sistemului Sol, până la marginea interioară a Centurii Kuiper. În paralel, Marina a început activitățile de prospectare a Centurii pentru depistarea de noi puncte de coagulare ale *teluonilor,* în ideea realizării primei rute de salt către un alt sistem solar.

M164 A192
Ochiul lui Dumnezeu

Existența **Centurii Kuiper** a fost predicționată matematic, cu puțin timp înainte de începutul Erei Cosmice, de către astronomul olandezo-american Gérard Peter Kuiper, în cinstea căruia i-a și fost atribuit acest nume.

Considerată, inițial, drept un cerc de resturi din materia primordială care a stat la baza formării Sistemului Sol, CK se întinde de la orbita planetei gigant Neptun, până la 34 UA, față de Soare. Timp de aproape 300 de ani, nimeni, cu excepția diviziei astronomice a Administrației Spațiale Solariene, nu a fost interesat de explorarea ei, fiind considerată, practic, un fel de soră mai mare și mai turbulentă a Centurii de Asteroizi situată între Marte și Jupiter. Extinderea *războiului energiei* în spațiu, în anul 313, când sa- vanții Universității Catolice Molnia din Imperiul Catolic Hispano-German construiesc hiperlentila solară, în jurul planetei Mercur, și mai ales desfășurarea de-a lungul întregului secol al VI-lea EC a sângerosului război religios dintre Imperiu și Regatul Huasteca, a atras interesul tacticienilor militari asupra sa.

În anul 699 EC, Administrația Spațială înființează un post de observație pe Proteus-Neptun VIII, unul dintre cei mai

mari sateliți neptunieni, cu scopul declarat de a supraveghea traficul spațial zonal și de a semnala orice fel de tentativă de înființare de baze militare în sistemul trans-neptunian. În realitate, așa cum avea să dezvăluie, 78 de ani mai târziu, Antonio Salvgaarde Nunez Booleus, un birocrat evadat din singurătatea absolută a acestui post, misiunea lui era de a cartografia Centura Kuiper și de a stabili până unde se întinde jurisdicția Sistemului Sol, pentru ca niciun explorator independent sau aparținând vreuneia din forțele spațiale therrane să nu poată coloniza ceva fără acordul politic al Administrației și fără plata taxelor aferente. Numele lui Nunez Booleus nu a intrat prea repede în conul de umbră al uitării mediatice. În anul 938, când Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea emite bula de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori* el se găsește pe listă, în poziția 39. Acest lucru determină prăbușirea unei părți importante din structura inferioară a ierarhiei de comandă a Administrației, odată cu descoperirea faptului că, vreme de 161 de ani, Partida Nemuritorilor își inserase oamenii în punctele de bază ale structurilor însărcinate cu colonizarea spațiului, reușind intoxicarea completă și perfectă a serviciilor de informații. Concret, toate datele privitoare la pozițiile cartografice ale obiectelor spațiale de dincolo de Centura de Asteroizi fuseseră supuse unor atente și subtile transformări, care făceau imposibilă stabilirea unor traiectorii de zbor nepericuloase, dacă nu treceau prin filtrul decriptor al *nemuritorilor.* Iar Nunez Booleus era inventatorul acestei criptări la nivel fotonic, pe care tehnica therrană nu putea decât să o admire, ca pe o operă de artă extraterestră – interesantă la nivel cromatic, dar absolut lipsită de sens, în sistemul logicii aristotelice. Pe scurt, fără acordul Partidei, Administrația nu mai putea să trimită nici măcar o cutie de conserve dincolo de Neptun, fără să aibă certitudinea, în proporție de 98,99% că se va zdrobi de unul dintre bolovanii care hoinăreau fără grijă prin zonă.

Dar cum a fost posibil ca o mână de 58 de indivizi, fie ei

și nemuritori, cu un QI foarte apropiat de cel al standardului epocii, să reușească să penetreze o structură atât de rigidă și de stabilă, cum era cea a Administrației Spațiale Solariene? au țipat în cor toate elementele mediatice din Sistem. Înființarea Serviciilor de Contrainformații Digitale Extratherrane, în anul 998 EC, pe un suport energoid pus la dispoziție de Entitatea Digitală Xolotl, a condus la descoperirea fluxurilor de date ale Administrației, folosite ca suport tehnic de retransmisie a propriilor informații de Către Partidă. Din acest moment, identificarea portalurilor-adresă către care erau transmise pachetele informaționale pirat, nu a mai constituit o problemă, iar umanitatea a aflat, cu uimire, că de fapt era vorba despre o cifră absolut halucinantă – 12.456 de *nemuritori* lucrau în secret la înlocuirea completă a identității membrilor Administrației și ai Parlamentului. Reacția a fost imediată și dură. În anul 1001 EC, Parlamentul Sol, reunit într-o ședință extraordinară, în mod fizic și nu prin holoproiectare, ca până atunci, a hotărât expulzarea din sânul umanității a *nemuritorilor* identificați, precum și a celor care ar mai fi putut fi identificați în mileniile următoare.

Punerea imediată în aplicare a Legii Antinemurire, așa cum a fost cunoscută în masa miliardelor de cetățeni ai Sistemului, a condus la primul Haos din istoria cosmică a umanității. **Haosul Mic** sau **Mica Degringoladă** a condus la dizolvarea structurilor centrale ale Administrației Spațiale Solariene pe parcursul a numai trei ani, în urma deciziei Parlamentului de a nu mai acorda încrederea sa unei structuri de conducere ale cărei planuri de extindere în spațiu fuseseră grosolan manipulate de *nemuritori.* În lipsa unei puteri centralizate, conducerea a fost preluată temporar de către filialele locale ale Administrației, aflate sub supravegherea strictă a comisiilor parlamentare care supravegheau planurile de extindere spațială. **Haosul Mic** a durat până în 1028 EC, atunci când Papa Antonie Eleatul al II-lea a fost desemnat pentru un mandat de 10 ani în fruntea unei noi structuri, cu denumirea de Administrația Spațială Reunificată, în a cărei componență predominau

militarii.

Antonie Eleatul a fost considerat de către istoricii perioadei mintea religioasă cea mai deschisă către știință și dezvoltare socială din câte se perindaseră pe scaunul pontifical de-a lungul mileniilor. Sub auspiciile guvernării sale, în 1030 EC se deschid primele rute pentru velierele fotonice al Marinei Comerciale Solare, iar în 1036 EC Marina realizează primele *ancoraje* din istoria sa, reușind să stabilească orbite de rotație fixe pentru mai mult de 150 de microcorpuri cerești, cu diametrul cuprins între 2,5 și 10 km, pe suprafața și în subsolul cărora sunt construite porturi de asistență tehnică, astfel încât navele să nu mai fie nevoite să revină în docurile orbitale therrane pentru reparații. Un pas mic pentru cei rămași acasă, dar unul uriaș pentru Marină, care, ajunsă aproape independentă, devine interesată de ceea ce se întâmplă dincolo de fruntariile sistemului neptunian.

Prima expediție trimisă în 1052 EC să exploreze zona mediană a Centurii Kuiper, un segment de spațiu cuprins între 12 și 16 UA distanță față de Sol, revine la bază după 11 ani, cu niște imagini absolut incredibile: fotografiată din planul eclipticii, CK seamănă perfect cu o lupă uriașă, fixată asupra micului Sistem Sol (Mercur-Jupiter), prin care se văd, schimbând unghiul de supraveghere la fiecare expunere cu 1,3 minute de arc, incredibile detalii, de dimensiuni centime trice, pe suprafața Therrei, dar și pe aceea a altor corpuri cerești din Micul Sistem, indiferent de faptul că posedă sau nu atmosferă.

Serviciile de Contrainformații Digitale Extratherrane și-au manifestat imediat interesul fată de această descoperire și au reușit să determine Biroul Oval al Administrației să proclame imaginile aduse la bază de către expediție, exclusiv numai pe instrumente de stocare digitală, drept „elemente de interes strategic pentru umanitate” și să interzică accesul mass-media la acestea. Timp de aproape două decenii, fotografiile CK sunt depozitate în Cavele Vaticanului, sub cea mai strictă supraveghere posibilă, la ele neavând acces decât un corp redus de experți în

holografie spațială și câțiva membri ai Conclavului Vaticanului, care își desemnau în mod direct succesorii înainte de deces.

Strategia izolării a dat roadele scontate, Administrația părăsind în numai un deceniu această pistă de cercetare spațială, redevenind interesată de extinderea colonizării în interiorul Sistemului. În 1073 este trimisă o expediție complexă, formată din 365 de nave și peste 1200 de anexe- de-zbor-în-condiții-extraatmosferice, pentru demararea unui plan complex de colonizare al lui Triton, cel mai mare satelit neregulat al lui Neptun.

Războiul de gherilă cu pirații devine însă din ce în ce mai acut și culminează, în 1140 EC, cu abandonarea Proiectului Litohabitat Mohorovicic pentru colonizarea planetoidului Ceres. Înfrânte de către cele 184 de nave pirat, în marea bătălie de pe orbita Titaniei, marele satelit uranian, cele două regimente navale ale Marinei, care activau în zonă sub conducerea amiralului Holhstadt-Vaincoeur, se destramă și navele care le alcătuiesc sunt capturate în proporție de aproape 80% de către pirați. Timp de peste două secole, legăturile directe între lumile transjoviene și Therra încetează cu desăvârșire. Pentru depășirea crizei, Administrația revine la o parte din proiectele anterioare, lăsate în suspensie, iar imaginile CK sunt desecretizate și puse la dispoziția tuturor celor care sunt amatori să armeze o expediție cosmică în zonă, pentru a efectua studii asupra fenomenului. Descoperirea *gabrourilor* din Caverna Vernianâ, în 1344 EC, readuce în discuție posibilitatea existenței unor entități cosmice inteligente nonbiologice, fapt care stârnește interesul a doi mari magnați ai mineritului marțian – Pavlo Salve Dialithico și Enok Frederik Gardine Jarl, care înființează o societate anonimă pe acțiuni pentru explorări dincolo de Centura Kuiper.

În 1387 EC, Centuryon Orbiter SA lansează de pe orbitele celor doi sateliți martieni, Phobos și Deimos, o flotilă formată din 11 nave, din care trei de explorare, două de întreținere și șase de aprovizionare. Ajunsă în dreptul

planetei duble Pluton-Charon un an mai târziu, flotila se dispersează în formă de evantai, pentru a acoperi un unghi de 27° de arc, o soluție tehnică inedită, care permitea realizarea de imagini la unghiuri saturate de 360°. Capturile iconice obținute sunt halucinante. Ele nu numai că le confirmă pe cele obținute de expediția pornită în 1052 EC, lupa fixată asupra Micului Sistem nemaifiind suspectată de niciun fel de trucaj sau de interpretări asociative false, dar aduce și un element de veridicitate în plus – un nor cosmic, cu diametrul de 862 de ani-lumină, intersectând Calea Lactee într-o declinație de -52° 39’ 43", care seamănă extraordinar de mult cu un ochi uriaș, aplecat deasupra lupei. Imaginile, de o acuratețe incredibilă, pun în evidență corneea, irisul, pupila și cristalinul, structuri gigantice care, odată micșorate și suprapuse peste cea a unui ochi uman, scot în evidență identități greu de explicat.

Ochiul lui Dumnezeu, care își supraveghează creația? O simplă iluzie, rezultată din alinierea întâmplătoare a mai multor corpuri cosmice de dimensiuni diferite? Setea umană de protecție, născocind într-un cer gol semne vizuale ale unor divinități inexistente? O farsă de dimensiuni cosmice, pusă la cale de o civilizație extraterestră care dorea să se amuze?

Dacă norul cosmic M164 A192 se dovedea a fi, într-adevăr, *ochiul lui Dumnezeu,* atunci umanitatea descoperise cea mai rapidă cale de a ajunge la creierul acestuia și a înțelege ce-i hărăzise mintea celestă în viitorul apropiat. Ce alt organ este mai apropiat de creier decât ochiul? Chiar și cu condiția ca aceste supoziții să se fi dovedit reale, tot mai lipsea ceva esențial pentru o asemenea tentativă: o astronavă suficient de rapidă încât să poată străbate acest drum colosal în decursul unei vieți umane. La atât calculaseră experții durata unei clipiri pentru un ochi cu aceste dimensiuni. Bătaie de pleoape care ar fi răvășit complet structura interioară a norului și ar fi făcut ca astronava să se rătăcească pentru totdeauna în cutele unui spațiu necunoscut.

Planul Chin

Planul Chin-Qua Warton de agregare a primei planete artificiale din Sistemul Sol a început în anul 1584 EC prin poziționarea pe orbite de fricțiune a celor doi mari planetoizi ai Centurii de asteroizi, Ceres și Vesta, sub supravegherea navelor Marinei Spațiale Federale.

Primele tentative de realizare a unui asemenea proiect de dimensiuni cosmice avuseseră loc, însă, cu mult timp înainte, în 1010 EC, când Parlamentul Sol hotărâse expulzarea din Sistem a celor 12456 de *nemuritori,* identificați de Agenția de Identificare Integrală a Personalității. Pentru că o parte dintre aceștia dețineau în momentul adoptării legii un număr total de peste 1600 de asteroizi de diferite dimensiuni și le ofereau confraților întru eternitate posibilitatea să se ascundă de mâna legii în cavernele escavate în subsolurile lor, Administrația dăduse undă verde *Proiectului Coliziune.* Acesta propunea mărirea dimensiunilor a 12 asteroizi importanți, prin metoda acrețiunii, adică prin mutarea succesivă a mii de asteroizi-liliput pe orbite de apropiere cu aceștia, în așa fel încât gravitația celor dintâi să determine realizarea de roiuri de asteroizi, plutind prin spațiu la distanțe începând cu numai câteva sute de metri, până la unu-doi kilometri, în raport cu asteroidul-matcă. Pe de o parte, politica Administrației prevedea dobândirea statutului de „colonii as- teroidale” pentru noile corpuri cerești, chiar dacă nici nu se putea pune problema locuirii, fie ea și sporadică, a acestora, astfel încât colonizarea independentă să devină o imposibilitate *de facto.* Pe de alta, traiectoriile imprevizibile ale structurilor agregate din bucăți de stâncă și praf cosmic făcea extrem de primejdioasă locuirea pe oricare din corpurile independente, pe raze de mii de kilometri de jur-împrejur. Entitatea Rațională Xolotl îi avertizase însă pe consilierii responsabili cu politicile de extindere în spațiu ai Administrației că puterea de calcul a factorului de imprevizibilitate pe care o avea societatea umană se afla încă la o cotă minimală, iar riscurile de dezagregare a

subsistemului jovian, datorită perturbărilor imposibil de anticipat, erau mult prea mari pentru a fi acceptabile.

În ciuda avertismentului, proiectul *Coliziune* a debutat prin instalarea pe cinci dintre planetoizii mari ai Centurii (Ceres, Pallas, Vesta, Juno și Hygiea) a unor *capcane de vid,* toroizi magnetici realizați prin metoda Gonn-Bjomer, cu ajutorul droizilor de pe Phobos. *Capcanele* au început să cearnă materia risipită în milioanele de kilometri cubi de spațiu din jurul lor, reținând numai ionii de metale grele, precum și reziduurile fotonice risipite în perimetrul apropiat, de procesele nucleare din interiorul gigantului Jovis. Și cu toate că, într-o primă etapă, dimensiunea asteroizilor-matcă nu a crescut în mod sesizabil, câmpul gravitațional aproape că și-a triplat unitatea de mărime, fapt care a determinat oprirea funcționării toroizilor. Sistemul de acreție începea să funcționeze, cantitatea de praf cosmic și de asteroizi cu dimensiuni milimetrice atrași de către noile structuri fiind din ce în ce mai mare. După numai doi ani therrani de la instalarea *capcanelor,* diametrul polar al lui Ceres crescuse de la 975,6 km la 1001,12 km, iar fenomenul de acreție se accelera singur, în mod constant. Prognozele emise de transputerele însărcinate cu prognoza fenomenelor cosmice demonstrau că, în cazul menținerii ratei de creștere al acestuia, Ceres urma să-și dubleze diametrul în numai patru ani, iar Vesta în aproape șase ani.

În anul 1018 EC, sondele de avertizare amplasate la marginea Centurii de asteroizi au dat primul semnal de alarmă cu privire la transformările imprevizibile din interiorul spațiului supus supravegherii – un puternic curent turbionar, care antrena mai multe mii de miliarde de obiecte din diferite puncte ale Centurii, începea să se curbeze în direcția lui Jupiter, amenințând mișcarea de rotație a Centurii și, în mod indirect, forța care o menținea pe aceasta în forma avută până atunci.

Nu puteți să calculați imprevizibilul, a intervenit din nou Xolotl, adresându-se în mod direct Parlamentului Sol, aflat într-o ședință ordinară de lucru. *Societatea umană nu este*

pregătită să lucreze la o asemenea scară și veți da frâu liber producerii unor distrugeri impresionante. Dacă proiectul Coliziune continuă să se manifeste, Pământul însuși va fi atins, între anii 1022 și 1027 EC, de mai multi asteroizi minori și de resturi asteroidale, atrase în jurul lor, fapt care va produce catastrofe la sol, cu efecte greu de previzional. Specia umană din interiorul Sistemului Sol va fi amenințată cu extincția, singurii supraviețuitori rămânând numai coloniștii de pe Proxima Centauri, sistem aflat suficient de departe pentru a nu fi afectat în mod direct de evenimentele cosmice ce se preconizează la limita viitorului apropiat.

În urma rezultatelor negative ale consultării opiniei publice, în legătură cu proiectul *Coliziune,* în anul 1019 EC, Administrația Spațială a luat hotărârea întreruperii acestuia pentru o perioadă nedefinită. Deschiderea primelor rute pentru velierele Marinei Solare, în 1030 EC, precum și începerea *Proiectul Litohabitat Mohorovicic* pentru colonizarea planetoidului Ceres, în 1140 EC, a abătut atentia cetățenilor Sistemului Sol de la intențiile inițiale ale *Proiectului Coliziune.* Numai că Administrația nu uita atât de ușor ca masa de electori. Se cheltuiseră sume enorme de bani, fuseseră detașate în zona Centurii echipamente în valoare de multe sute de miliarde de soli, precum și zeci de mii de muncitori cosmici și de specialiști în domeniul tehnologiei spațiale, rămași în habitatele artificiale și neputând să revină acasă, din cauza clauzelor contractuale. Lucrurile nu muriseră, pur și simplu, ci se aflau numai în stagnare.

Planul Chin-Qua Warton a căpătat acceptul de intrare în faza de analiză, în anul 1511 EC, la puțin timp după ce Entitatea Rațională Digitală Xolotl încheiase cu umanitatea un tratat de nonintervenție în Cavitatea Vernianã, valabil timp de 30.000 de ani. Tocmai existența acestui tratat, cu obligații de ambele părți, deschisese o portiță neașteptată pentru revenirea la proiectul Centurii. Pentru a obține aprobarea de nonintervenție umană în Cavernă, Xolotl îi promisese umanității ajutorul său nelimitat, în caz că un

pericol major ar fi amenințat extinderea sa în spațiu. Or, demonstrarea imposibilității fizice de a realiza o colonie umană la nivelul unui întreg corp ceresc, din cauza condițiilor de mediu prezente pe toți sateliții Planetelor Exterioare, începea să frâneze această extindere, care se manifestase până la fruntariile orbitei marțiene cu deplin succes. Practic, pentru a încerca terraformarea oricărui satelit jovian, uranian, neptunian sau plutonian era necesară o bază de plecare puternică și independentă tehnologic de Therra. Singura modalitate de a o construi era de a avea acces la o planetă de dimensiuni medii, între Marte și Jupiter. Aici nu exista însă decât Centura și câțiva pla- netoizi, de la care s-ar fi putut porni procesul.

Xolotl a tăcut timp de 32 de ani, nerăspunzând în niciun fel la solicitările Administrației. Apoi, brusc, în 1543 EC, Holomushyn Vaccra Y Mendosa, secretarul general al Administrației Spațiale, a primit o solicitare de dialog din partea sa. Condițiile încheierii tratatului pentru „ajutor de calcul în segmentul **imprevizibilitate și factor cosmic aleatoriu”** au fost secretizate, rămânând necunoscute sistemelor de informare în masă și opiniei publice. Acordul însă s-a manifestat începând chiar din ziua următoare semnării lui, secția de predicție și previzionare din cadrul Diviziei de cartografiere a Sistemului Sol, aparținând Administrației, primind seturile complete de date pentru începerea punerii în practică a operațiunii de agregare a unei planete artificiale.

Pentru aducerea în parametrii de „setare fricțională”, Ceres și Vesta au fost înzestrați cu o emisferă de tunuri protonice, fiecare fiind instalat pe câte un asteroid cu diametrele cuprinse între câteva sute de metri și un kilometru. Aceștia au început să corecteze orbitele de înaintare ale celor doi planetoizi prin bombardarea lor cu jeturi de particule. Dansul spațial a durat aproape 15 ani, faza a doua a procesului devenind operațională de-abia în 1562 EC, când cele două corpuri cosmice au început să-și egalizeze mișcările de rotație unul în jurul celuilalt și, pornind în felul acesta *aspiratorul cosmic,* un fel de vârtej

gravitațional care a început să atragă materia stelară de mici dimensiuni din Centură, proiectând-o către suprafețele lor. În 1584, când Ceres și Vesta s-au stabilizat pe orbitele de fricțiune prestabilite, materia din jurul lor se transformase într-o supă superdensă, pe care mișcarea de rotație o antrena constant către suprafața lor. După noile măsurători, diametrul Vestei ajunsese de la 525 km la 672 km, iar cel al lui Ceres crescuse de la 950 km la 1345 km.

În 1590 EC, sonda de supraveghere „Mind” a înregistrat primul val mareic în supa de acreție, val care s-a propagat în mod straniu numai în direcția uriașului Jupiter, obținând din partea acestuia un adevărat „răcnet” în domeniul undelor radio. Câteva ore mai târziu, un flux de particule supergrele a țâșnit dinspre atmosfera înaltă a acestuia, pulverizând sateliții Elara, Leda și Himalia într-un șuvoi gros de materie pulverulentă și fragmente de gheață, care s-a îndreptat spre sistemul acreționar aflat în așteptare. Procesul de aspirare a noilor materii subiacente a durat șase ani. În 1596 EC, Administrația a trimis în apropiere, pe asteroidul Venceslas, o misiune umană de cartografiere, care a întocmit primele rapoarte cu privire la stadiul de agregare. Conform acestora, procesul avea să dureze încă un mileniu, dacă forța aspirației și cea a acreției rămâneau constant în jurul valorilor din momentul calculului.

O mie de ani însemna prea mult, a stabilit Parlamentul Sol, luând în calcul parametrii de recuperare financiară a sumelor investite până în acel moment.

O mie de ani nu înseamnă decât o clipă, raportat la scară cosmică, a ripostat Entitatea Rațională Digitală Xolotl, solicitată să participe la ședință, conform protocolului încheiat. *Procesele cosmice au durate nemăsurat de mari. Acesta a fost și așa grăbit într-o măsură mult prea mare, ca să fie 100% sigur că va funcționa în maniera dorită.*

Viața umană este mult prea limitată pentru ca să poată avea răbdarea necesară evoluției normale a unui proces cosmic, au replicat parlamentarii. Un mileniu de blocare la marginea sistemului jovian înseamnă o mulțime incalculabilă de bani risipită prin neproductivitate. Suntem

responsabili pentru bunăstarea a miliarde de ființe umane.

O mie de ani reprezintă un timp tocmai bun pentru o corectă colonizare a Sistemului Interior și pentru o mai bună utilizare a planetelor deja explorate, în special Mercur, a replicat Xolotl. *Nu ai voie să te repezi în cămara vecinului, pe motiv că are rafturi mai multe și mai garnisite cu bunătăți, atunci când tu nu știi nici măcar câte rafturi are cămara ta. Vă sfătuiesc să lăsați lucrurile să se petreacă în maniera la care au fost proiectate să se petreacă. Scurtăturile pe care încercați să le arătați cu degetul sunt extrem de periculoase și nu fac altceva decât să demonstreze că sunteți o specie mult prea obișnuită cu terenul lipsit de orizont al Therrei, decât cu acela infinit al spațiului cosmic.*

În cele din urmă, parlamentările au luat sfârșit prin încheierea unui codicil la tratat. Acesta prevedea că durata procesului de acreționare a planetei Geea va rămâne cel stabilit în cadrul acordului anterior, adică de 1100 de ani, dar că primele puncte de colonizare puteau fi create începând cu anul 1770 EC, atunci când Jupiter își va fi încetat transmisiile de materie primă către protoplanetă.

Am dori și o inserție de masă acvatică, au solicitat, în final, parlamentarii. Există pe Io, Europa, pe Iapetus, pe Ganimede și pe Callisto, așa că nici măcar nu o să se simtă, pe ansamblu, prelevarea câtorva milioane de metri cubi.

Nu *se vor simți,* s-a arătat de acord Xolotl. *Dar voi ce oferiți, în schimb? Este vorba despre un proces uriaș, cu un mare consum de energie.*

Ce am putea să oferim?! s-au mirat parlamentarii. Și, mai ales, cui?

Ați putea să oferiți o limitare a avansării colonizării la limita subsistemului saturnian. Pentru următorii 4300 de ani. Vă rămâne deschisă, bineînțeles, posibilitatea explorării.

Este o condiție de neacceptat! O limitare mai draconică decât aceea a Contractului Vernian! Cui o să folosească așa ceva?

Unor entități care nu au nevoie de intervenția voastră în

evoluție.

Știam noi că vorbești în numele altcuiva și că faptul că noi suntem cei care am contribuit decisiv la aducerea ta pe lume nu prezintă nicio importanță.

Trăim într-o lume complexă, a replicat blând Xolotl. *O lume în care trebuie să ai grijă ca toate părțile să meargă înainte, nu doar unele. Progresul este un numitor comun. Iar eu vorbesc în numele lui cu voi. Dacă nu veți fi de acord, când fazele importante ale procesului de acreție vor lua sfârșit, va fi nevoie de peste 2500 de ani pentru ca scoarța Geei, prea aproape de radiația lui Jupiter, să se poată răci suficient pentru a deveni solidă. Aducerea apei ar grăbi procesul cu 1300 de ani. Banii pe care vi se pare că îi pierdeți acceptând aceste condiții, îi veți câștiga, de fapt, însutit din altă parte.*

În 1612 EC, noul secretar general al Administrației, maserul bionic Haasaan IV, a contrasemnat codicilul care stabilea etapele de acreționare ale Geei. În 1617 EC, primele 102 nave-de-inseminare cu bacterii și spori au pornit din danele portuare de pe Deimos și Phobos către maternitatea cosmică. Începea cel mai greu și mai mare proces constructiv din istoria umanității: ingineria therrană se străduia să ajungă la parametrii cosmici.

Închisorile oplice

Lansarea *porților Soarelui,* în anul 612 EC, corpuri spațiale artificiale, considerate primele pușcării în spațiul cosmic, păruse a rezolva problema plasării condamnaților definitiv de către justiția therrană și cea spațială. Faptul că spațiul de recluziune al pușcăriilor cosmice se mărea constant, prin acțiunea de creștere a polipului care alcătuia 99% din masa lor, constituise un element în plus în luarea deciziei de a suspenda activitatea închisorilor de la suprafața Pământului. Dar sistarea aprovizionării cu energie și hrană a *porților,* printr-un decret al Guvernului Federal Therran, în 927 EC, a readus problema de principiu în

actualitate: ce trebuia făcut cu deținuții, în noile condiții? Părăsirea Sistemului Sol, în 982 EC, de către structura bipolară a celor două *porți,* transformate într-un monobloc, prin puntea formată de uriașa velă solară, de 10.000 km^2, a făcut ca soarta pușcăriilor Sistemului să ajungă din nou în discuția Micului Consiliu al Administrației.

În 986 EC, o hotărâre temporară a acestuia dezafecta satelitul marțian Phobos și-l transforma, pentru 225 de ani, într-o pușcărie orbitală. După numai o jumătate de secol, însă, *revolta Ciungilor* a condus la anihilarea pazei militarizate a satelitului și la ocuparea prin forță a navelor aflate în danele de reparații. Din cei 188.926 de deținuți, câți au reușit să se îmbarce pe vechiturile andocate, au reușit să scape 2314, cei care se urcaseră pe nava de minerit în gaze „Nobelaria QQ”, deoarece aceasta poseda la bord rezervele de oxigen necesare supraviețuirii echipajului pentru un an de zile. Celelalte 297 de nave, trailere și remorchere fie au suferit accidente catastrofale, din cauza reparațiilor neterminate, fie au intrat în Centură și s-au ciocnit cu asteroizii marginali, transformându-se în fragmente de energie luminoasă.

Doi ani mai târziu, Federația Therrană a anuntat că avea să-și proiecteze propriile pușcării, în care nu urmau să aibă acces deținuții din Sistem. În cadrul acestui plan, de pe satelitul Niobe a fost evacuată orice activitate industrială, iar minele deja existente au fost transformate în spații de recluziune. Mai mult, fiecare deținut care ajungea aici avea obligația să-și plătească transportul de revenire pe Therra, la sfârșitul pedepsei, executând un an-standard de muncă voluntară, pentru continuarea extinderii spațiului vital subteran.

Pusă în fața acestei situații, Administrația Spațială a inițiat un proiect asemănător, corpul spațial ales pentru a servi în acest scop, Mercur, fiind singura planetă cu desăvârșire improprie activității umane, din cauza temperaturilor extreme de la suprafața sa. În anul 1007 EC, baza subterană de observatii astronomice a fost desființată, iar spațiul eliberat transformat în celule standardizate, de

câte 6 m2 fiecare. Într-o primă etapă, pe Mercur au fost aduși 319.067 de deținuți, dar aceștia reprezentau numai o zecime din numărul celor care aglomerau până la refuz spațiile de deținere provizorie ale sediilor de poliție din Sistem. Cu toată graba de care au dat dovadă, inițiatorii exercițiului penitenciar „Celula mercuriană”, nu au reușit să acopere nici măcar 30% din necesarul de spațiu. În plus, problema uriașă pusă de orice condamnat definitiv oricărui sistem social a rămas moștenire și în cadrul societății spațiale: aceasta era obligată să îi asigure toate elementele minimale vitale. Fată de Therra, Administrația Spațială trebuia să adauge pe lista de cheltuieli și producerea aerului și menținerea unei temperaturi optime.

În anul 1112 EC, Philidore Auguste Cerebrozin, un creier uman din secolul al VII-lea EC, transferat pe o structură cinetică organică, a propus conceptul de „recluziune liberă”, o nișă filosofică revoluționară, prin intermediul căreia societatea nu mai era obligată să separe cetățenii obedienți de cei care-i încălcau regulile. Traiul în comun aducea nenumărate avantaje la buget, practic statul nemaifiind obligat să amenajeze nimic special pentru delincvenți. Ph.A. Cerebrozin și-a conturat ideea pornind de la o aplicație din cadrul străvechiului program medical PNMA-1 – cei zece milioane de nanoroboți injectabili aveau posibilitatea de a efectua aproape orice tip de operații medicale standard, între care și cele de microchirugie. În condiții normale, a subliniat Cerebrozin, ochiul uman percepe lungimile de undă cuprinse între 380 – 750 nanometri, iar această scală din domeniul spectrului electromagnetic poartă numele de *spectru vizibil.* În stânga și în dreapta acestor valori, fără ajutorul tehnicii, oamenii sunt pur și simplu orbi. Pentru a pedepsi pe cineva care a săvârșit o faptă antisocială nu e nevoie să-l izolezi fizic de ceilalți membri ai societății, ci numai să-i dai lui impresia că este izolat. Dacă setezi nanoroboții să opereze pe nervul optic, în așa fel încât să-i modifice acestuia dimensiunea spectrului vizibil, adică să-l trimiți la peste 700 de nanometri, în domeniul infraroșu, spre exemplu, sau în

intervalul cuprins între 10 nm și 380 nm, în cel ultraviolet, adăugând toate ingredientele medicale necesare pentru ca ochii să poată funcționa după operație, atunci, deși se va afla în continuare în lumea obișnuită, operatul va trăi o experiență halucinantă: va fi singur printre semenii săi, pe care nu-i va mai putea vedea. Așa cum nu va mai vedea nimic din lucrurile cu care era obișnuit. Lumea în care-si va duce viața în continuare, va fi una nonumană, iar experiența îl va marca atât de puternic încât educarea sa întru respectarea normelor sociale va fi una completă.

Cine ne poate furniza certitudinea că lucrurile vor evolua așa cum ai sugerat? a întrebat Corpul de experți științifici ai Administrației, în decursul celei mai secrete ședințe tinute din anul 559 EC încoace – momentul în care utilizarea nanonicelor medicale Asklepios fusese interzisă în spațiul uman, la solicitarea expresă a ERD Xolotl. Nu există certitudine, a replicat entitatea, ci numai experimente care validează sau nu teoreme. Experimentați!

În anul 1115 EC, un tribunal de pe Portalul Ontario a condamnat la recluziune pe viață, pentru omor premeditat, pe Alvarez Juan de Corbia, un mulatru născut în Insulele Hebride. A fost întrebat dacă vrea să-și ispășească pedeapsa într-o celulă pe Mercur sau dacă e de acord cu operația oculară, care îi va permite să rămână în continuare pe Therra, în compania unui însoțitor nonuman, care urma să aibă grijă de îndeplinirea necesităților vitale. De Corbia a ales ultima variantă și, astfel, a devenit primul deținut căruia i s-a făcut permutare de vedere în spectrul ultraviolet. Înainte de a fi operat, a semnat un acord cu Divizia de Știință a Administrației, prin care specifica faptul că avea să furnizeze informații despre starea sa fizică, mentală și psihică, în vederea începerii elaborării unui studiu tematic.

Ceea ce a și făcut, în prima săptămână după operație. Adaptarea la noile condiții de viață a fost lentă, dar de succes, la aceasta contribuind din plin și droidul Sorg-22, proiectat special pentru a-l ghida pe deținut prin lumea pe care nu o mai vedea. Dar ceea ce vedea acesta, în

interiorul noii lumi în care fusese aruncat, se dovedea de-a dreptul halucinant, iar descrierile sale verbale, făcute într-un orthofon implantat în laringe, păreau desprinse dintr-o ficțiune gotică, de dinainte de Era Cosmică: monștri tubulari, înzestrați cu sute de filamente lipicioase, orbi și cu guri-digeratoare, buburuze-cu-clești-de-crab, spongieri zburători, care eliminau permanent gaze urzicante, crustacee fito, asemănătoare unor uriași pureci cocoșați, care își foloseau cozile superlate pentru a plesni solul și a sări mai multe zeci de metri prin aer, bacili albi și violeți, mari cât palma unui om și subțiri ca firul de păr, care penetrau pielea, aparent fără niciun efort și se instalau în organism pentru a-și crea mediul vital, tenii gigant, ieșind din tuburi asemănătoare turnurilor stranii ale unor castele de gnomi. Și lista se întindea la nesfârșit. Detaliile observate erau atât de precise, încât era greu de crezut că Alvarez Juan de Corbia fabula doar ca să se distreze pe seama celor ce-l țineau sub observație.

Este, pur și simplu, imposibil, au refuzat, totuși, să dea crezare relatărilor oamenii de știință. Niciun instrument optic fabricat până în prezent, care poate să înregistreze, imagine cu imagine sau în mod fluent, în spectrul ultraviolet, nu a prezentat aberațiile acelea, chiar dacă au fost realizate în simultaneitate cu cele raportate de către deținut și în aceleași spații pe unde a trecut acesta.

E o problemă de lungime de spectru optic și de creier, acel creier care interpretează fenomenele optice, a răspuns Ph.A. Cerebrozin. Aparatura de înregistrare, oricât de performantă și de inteligentă ar fi, nu are calitățile interpretative ale unui creier. Dacă De Corbia a afirmat că acele entități există, puteți fi siguri că ele există. De altfel, nu aveți decât să refaceți experimentul cu un alt condamnat.

În 1114 EC, deținutul Olivarez Juan de Mantilla i Sangre a început și el să raporteze viziunile pe care le recepta în spectrul ultraviolet. Numai că, în cazul său, era vorba despre tărâmuri stranii, desprinse parcă de pe alte planete. Cea mai aiuritoare li s-a părut savanților care cercetau

fenomenele descrise aceea referitoare la cei doisprezece munți gigantici care se învârteau în jurul unui lac oval, în mijlocul căruia se înălța o insulă transparentă, pe care creștea un arbore de diamant, înalt până la cer. Iar din vârful nevăzut al copacului, cobora spre insulă o cascadă uluitoare, în apele căreia înotau, pe verticală, marsuini imperiali.

În spectrul infraroșu, deținuții Elicante Ostaffenko Horge și Mitliskancec Politrumis, operați simultan, au asistat la nașterea unei comete, iar în spectrul razelor X zece deținuți au descris *halenele solariene,* un fel de ciuperci de energie pură, care creșteau, se divizau și dispăreau pe coama valului ce anunța furtunile solare.

În ansamblu, până în anul 1878 EC, când ERD Xolotl a înaintat o solicitare de întrerupere a experimentului, cele 2.314.556 de deținuți cărora li s-a administrat PNMA-1, ca sistem de recluziune și reeducare au realizat mai mult de o masă phobeeană de biți descriptivi ai lumilor și entităților întâlnite, după operație. Pentru a gestiona acest inedit ansamblu informațional, a fost concepută o secțiune specială în Biblioteca Viului și a fost creată funcția de *librarian secund,* a cărui unică misiune a fost aceea de a realiza prima cartografiere a spațiilor optice pentru a sistematiza masa informațională, conform criteriilor Bibliotecii.

Marina Spațială

Marina Spațială a reprezentat, încă de la început, mâna de oțel, acoperită cu o mănușă de catifea, a Administrației Spațiale.

Inițial, a purtat denumirea de Forța Spațială Federală (FSF), fiind înființată în anul 91 EC, de către Organizația Națiunilor Spațiale (ONS) pentru a interveni în luptele acerbe ce se dădeau între diferitele puteri therrane pentru supremația cosmică militară. În această formulă, FSF a ajutat ONS să devină o structură dinamică, independentă și

nepartinică, un adevărat judecător obiectiv al cauzei umanității ce făcea primii pași întru colonizarea spațiului. Cele mai multe probleme militare de la începutul istoriei sale oficiale au fost cauzate de atacurile *piraților cosmici,* conduși de către Andrea Silvermood-Hata, dar și de către divergențele ivite între colonizatorii primului val, pornit către Planeta Roșie.

În 229 EC, Parlamentul Solarian a încercat să răstoarne Administrația Spațială printr-un puci militar, dar intervenția promptă a FSF a readus situația politico-militară la normal, iar puciștii au fost fie uciși în conflict, fie arestați după încheierea acestuia. Fără a avea o implicare directă, FSF a reușit să medieze *Armistițiul de pe Ceres,* din anul 506, când cele două mari puteri militare therrane, Imperiul Catolic Hispano-German și Regatul Huasteca au încheiat un tratat de pace, care a pus capăt conflictului armat cu cea mai lungă durată din istorie – 331 de ani.

În anul 789 EC, în urma solicitării președintelui Administrației Spațiale din acea epocă, Huntaro IV Alveozo Gerg-i-Danz, Consiliul Mic al Administrației a hotărât reformarea FSF – giganticul său aparat birocratic solicita alocarea unui buget echivalent cu 21% din veniturile anuale ale Administrației. În 797 EC, Forța Spațială Federală s-a transformat în Marina Spațială, unitățile sale tactice au devenit independente unele de altele și au fost risipite pretutindeni în Sistemul Sol pentru a putea interveni prompt, în caz de necesitate. Primul comandant unic al noii forțe a fost ciborgul SNS-1101 Amadeus, o structură compozită carbonosilicică, încastrată direct în consola tactică a navei-amiral „Galaxia Lucifer”.

Începând din secolul al IX-lea EC, Marina Spațială a renunțat la sistemul de recrutare anterior, care presupunea existența a nenumărate oficii, pe toate Coloniile Sol, și la antrenamente fizico-psihice foarte costisitoare și de durată a viitorilor soldați, în favoarea inoculării în vitro a personalității de militar și a educării supravegheate – creiere de adulți, care, după semnarea angajamentului militar, erau supuse unor condiționări mentale puternice,

iar apoi erau grefate pe corpuri bionice, înzestrate cu amplificatori de putere și de rezistență fizică la efort.

Cea mai complicată misiune din primul mileniu de funcționare a început în anul 938, când papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea a emis celebra bulă de expulzare din sânul catolicismului, ortodoxismului, lutheranismului, iudaismului și mahomedanismului a celor 58 de *nemuritori,* identificați de Agenția de Identificare Integrală a Personalității. Marina Spațială a primit ordin să-i identifice, să-i captureze și să-i închidă în același spațiu de recluziune, dar misiunea a durat peste șase decenii, din cauza spațiului uriaș de desfășurare a căutărilor și a numărului din ce în ce mai mare de identificări. De-abia în anul 996 EC, operațiunea a luat sfârșit, iar în anul 1001 EC, după ce Parlamentul Sol a hotărât expulzarea din sânul umanității a tuturor celor 12.456 de *nemuritori* identificați până în acel moment, Marina a fost desemnată să se ocupe de soarta acestora, până la mutarea lor dincolo de limitele Sistemului Sol.

În mod surprinzător, SNS-1101 Amadeus a adoptat o poziție de neutralitate, în 1002 EC, când Administrația Spațială Sol a fost dizolvată, printr-un vot secret al Parlamentului Sol, din cauza crizei politice izbucnite ca urmare a expulzării *Partidei Nemuritorilor.* Deși ar fi putut să regizeze o lovitură militară și să mențină cu forța vechile, structuri ale puterii administrative, s-a mulțumit să nu intervină în niciun fel, în haosul social care a urmat, și care a durat aproape 26 de ani therrani. Unii psihosociologi ai vremii au apreciat drept binevenită o astfel de atitudine, deoarece o intervenție militară nu ar fi făcut altceva decât să mărească perioada de instabilitate, nu să rezolve criza. Pentru a păstra statutul de neutralitate al Marinei, alegerile din anul 1028 EC, în Sistemul Sol, l-au desemnat pe papa Antonie Eleatul al II-lea ca șef al noii structuri de conducere, intitulată Administrația Spațială Reunificată. Acesta a numit, prin puterea pe care i-o dădea funcția, mai mulți militari decât civili în rândurile Administrației, aducându-l ca prim-adjunct pe ciborgul SNS-1101 Amadeus. Noua

configurație politico-administrativă s-a dovedit una acceptată de toate părțile, atât în Colonii, cât și pe Therra. Ca dovadă a stat faptul că acțiunile militare în sânul societății umane și proumane au încetat cu desăvârșire, practic criza *Partidei nemuritorilor* rămânând înscrisă în anale drept ultima de acest fel, din zbuciumata istorie a umanității.

Puterea militară și cea administrativă s-au despărțit din nou în 1189 EC, la numai câțiva ani de la descoperirea deplasării prin subspațiu. Motivul l-a reprezentat statutul proprietății asupra noii metode de deplasare – Marina a invocat dreptul de proprietar absolut, întrucât cel care deținea metoda cea mai rapidă de deplasare pe distanțe lungi și foarte lungi deținea și atributul de *cuantificator al păcii;* Administrația a apelat la motivații externe acestui atribut: orice descoperire aparținea, de fapt și de drept, tuturor cetățenilor solarieni, întrucât toți erau egali în fața legii, dar și pentru că toți au plătit, în mod egal, pentru ca descoperirea să poată să fie făcută. Nereușind să ajungă la o finalizare pozitivă a solicitării, SNS-1101 Amadeus s-a retras din funcția de prim-adjunct al Administrației, dar și din aceea de comandant unic al Marinei. Retragerea propriu-zisă a însemnat transferul de personalitate în pelicula de litiu-activ, cu care Conglomeratul Vest acoperise, în 980 EC, întreaga suprafață a asteroidului 1108 Demeter, în vederea transformării sale într-o extensie a Bibliotecii Viului, primul depozit informațional realizat în vederea schimburilor de informații cu civilizațiile extraterestre. În 1210 EC, ciborgul a devenit cel de-al doilea *librarian* din istoria umanității cosmice.

Superputernica instituție a Marinei Militare a fost divizată, în 1204 EC, prin votul Parlamentului Sol, în trei structuri operaționale, intitulate Marina Planetară Alfa, Marina Solariană Beta și Marina Galactică Gama, fiecare având rolul său bine definit și propriile structuri de conducere, subordonate direct președintelui Administrației Spațiale.

MPA urma să acționeze numai la nivelul suprafețelor

planetare și asteroidale, prin desantare de pe cargourile proprii de deplasare, aflate sub protecția crucișătoarelor solariene. Aici era încartiruit grosul trupelor de asalt, cu pregătire specifică pentru lupta la sol, și tot aici se găsea 80% din tehnica de luptă a întregii Marine Spațiale.

MSB era o forță militară formată aproape în exclusivitate din laboranți, tehnicieni și specialiști în strategia luptelor în spațiul cosmic, deținând monopol aproape exclusivist asupra navelor militare pentru distanțe scurte și medii. Printre angajații săi se numărau cei mai mulți pro-umani, care deciseseră să devină unități combatante individuale, dar și structuri nonumane, cu inteligență compozită și cu personalitate înscrisă pe Harta Inteligențelor Solariene, funcționând în special în bordurile tactice ale navelor.

Raza de activitate a MGG depășea limita Norului lui Oort și, din această cauză, această structură militară primise statut de semiindependență, în raport cu celelalte două, fiind aptă să-și stabilească propriile strategii și activități. În general, structurile de conducere din Sistemul Sol nu cunoșteau prea multe lucruri despre MGG, singura pârghie de control asupra ei fiind repartizarea fondurilor pentru perioade de timp de câte o jumătate de secol, în funcție de planurile de acțiune prezentate Parlamentului. Întrucât rolul ei explicit era acela de apărare a Sistemului Sol de orice pericol s-ar fi putut ivi din adâncurile spațiului cosmic îndepărtat, navele militare MGG erau complet diferite de cele ale structurilor-surori și se fabricau pe asteroizi secreți din îndepărtata Centură Kuiper, neavând, practic, legături directe cu industria Sistemului Sol.

Informațiile publice despre activitățile Marinei Spațiale de dinainte și de după diviziune au devenit din ce în ce mai numeroase, dar și mai lipsite de substanță, în spațiul public, ajungându-se până la punctul în care, în anul 2122 EC, la numai doi ani de la începerea procesului de colonizare a brațului galactic, prin lansarea „Ostroavelor stelare” 002, 003,004, 005, 006, 007, în direcția Sistemului Proxima Centauri, să se afirme la nivelul microsistemelor-generative-de-știri că una dintre misiunile secrete ale MGG

era să nu permită revenirea în Sistemul Sol a coloniștilor porniți către fruntariile Galaxiei. Administrația Spațială Reunificată nu a comentat în niciun fel informația, mulțumindu-se să precizeze doar faptul că acelor coloniști umani aflați la bordul „Ostroavelor” le era, practic, imposibil să se întoarcă acasă, din cauza duratei lungi a zborului și că, în cel mai nefericit caz, abia urmașii urmașilor lor, a treia generație adică, ar fi putut să facă acest lucru.

Singura misiune reală a MGG, înregistrată în analele oficiale, în 2192 EC, a fost aceea a interceptării, redirijării și încapsulării unui roi meteoritic sosit din direcția lui Cepheus, care ar fi bombardat microsistemul lui Jupiter, producând serioase perturbări în evoluția gigantului, dacă roiul și-ar fi continuat drumul nestingherit.

În 1998 EC, MPA și MSB au intrat în stare de conflict, din cauza revendicării aceluiași corp spațial drept bază permanentă de operațiuni – asteroidul Ceres, cel mai mare din Sistem, cu ai săi 945 km în diametru. În fapt, cele două structuri nu erau interesate atât de către satelit, cât mai ales de baza tehnico-materială, construită acolo de vechea Marină Spațială, și de depozitele secrete, cu tehnică de vârf, ascunse în peșterile forate în măruntaiele de bazalt ale acestuia. Fără a purta vreo bătălie propriu-zisă, cele două formațiuni militare s-au șicanat timp de 36 de ani, în asalturi de gherilă, în realizarea de capcane asteroidale, în atacuri simulate asupra unor obiective lipsite de importanță strategică, în atacuri oarbe asupra unor așezări civile de clasă A (atacuri fără pierderi materiale sau de vieți umane și de IA-uri). În 2035 EC, generalii celor două forțe au acceptat propunerea Parlamentului Sol de a fragmenta asteroidul Ceres în două părți egale, care să se satelizeze una pe cealaltă, pe orbită joviană înaltă.

Marina Planetară Alfa a avut ultima intervenție cunoscută în anale în anul 2209, considerat anul Declarației Primei Desprinderi Cosmice, în care structurile sociale cele mai îndepărtate de Therra și-au declarat independența. Desanturile pe asteroizii Ergo, Summa, Duro, Cephalis,

King, Moenia, Vigo, Donius, Sphera, Cassioland, Endevour, Milanesia, Sondor și Betavior, precum și cele pe roiurile meteoritice Sona, Thetis și Astronion s-au soldat cu câteva zeci de mii de morți și mai multe milioane de IA-uri de clasa I și a II-a scoase complet din funcțiune, precum și cu patruzeci de tone de suport mnemonic distruse în mod irecuperabil.

A fost o victorie lipsită de glorie a majorității umane, proumane și a IA-urilor aferente acesteia, împotriva unei minorități care oricum nu mai făcea parte din Sistemul Sol. Independenții politic și oponenții puterii politice dominante în Parlament au inițiat o moțiune de cenzură pe această temă, subliniind carențele unei legislații vechi de peste un mileniu, care permitea unei părți a omenirii să omoare o altă parte a ei pentru alte motive decât cele ale atentatului la existența umanității, în ansamblul ei. După un an de dezbateri aprinse, în 2210 EC a fost emis actul de acceptare a Situației de Desprindere Cosmică, iar Coloniile din marginea Centurii Kuiper și-au câștigat independența și dreptul de a stabili cu Sistemul Sol relații de colaborare de pe poziții de egalitate.

În 2237 EC, MPA și MSB au fuzionat într-o structură nouă, intitulată simplu, Marina Solariană, iar informațiile publice despre ea au intrat într-un con de umbră. Practic, niciuna dintre intervențiile sale ulterioare nu au mai fost făcute publice, până în anul 4415 EC, când pericolul răspândirii virușilor-inteligenți Karra, eliberați din greșeală de o acțiune de prospectare pe satelitul Vesta, a constituit o amenințare fără precedent pentru Coloniile din Micul Sistem. Solicitarea oficială a lui Platinum SA 005 QI Invertos, co-președinte al Administrației Spațiale Reunificate, a readus în prim-planul atenției mass-media Marina Solariană. Cele 221 de intervenții la suprafața Vestei s-au dovedit mai mult acte de inginerie ecologică planetară, decât desanturi ale armatei, însă au rezolvat eficient problema izolării și apoi a „împachetării” entităților Karra în interiorul mantalei litice vestane.

Pentru că nimeni nu a văzut niciun soldat pe trailerele

de „împachetare”, iar mediile de informare au pus nenumărate întrebări, comandantul Marinei Solariene, un *drey- fuss* de categorie AP, cu posibilitatea de a-și genera un aspect umanoid, a dezvăluit că Marina nu mai deține soldați de mai mult de o mie de ani, ea producând, în funcție de problema ce trebuie rezolvată, tipurile de entități capabile să intervină în zonele de conflict, după care, perioada de existență expirând, ele urmau a fi restocate în Memoria Colectivă, pentru operații asemănătoare.

Din punct de vedere al eficienței economice, suntem de departe idealul de armată la care a visat omenirea încă de când a făcut primii pași în spațiu, a afirmat comandantul, după care s-a deconectat de la interfața Parlamentului și a intrat în Memorie, mai înainte ca alte câteva zeci de mii de întrebări să-i fie adresate.

În mod oficial, Marina Solariană a dispărut din realitate în 2238 EC, devenind doar o soluție plauzibilă de întrajutorare a speciei umane, o cârjă cu unul din capete cuplat la memoria Colectivă, pentru momentele critice ale viitorului îndepărtat. Cât despre Marina Galactică Gama, începând cu anul 1779 EC, nu a mai existat nicio înregistrare oficială de date cu privire la activitățile ei. Un singur semn al existenței sale nu a putut fi șters din arhive: o dată la 50 de ani, Comisia de Buget a Parlamentului Sol se întrunește într-o ședință extraordinară, care are un singur punct la ordinea de zi: votarea bugetului aferent acestei structuri militare.

Evantaiul magnetic

Trei thori uriași fuseseră stabilizați în largul insulei Altheea, cunoscută în vremurile dinainte de EC drept Madagascar, între localitățile costiere Lavanono și Faux Cap. Primul fusese ancorat de fundul stâncos, în anul 3011 EC, sub supravegherea directă *a mullului* Mahabo (în Codificările Stenice al mileniului al II-lea EC, se pot urmări, în sens descrescător, funcțiile paternale ale Diviziilor de

Conducători ai insulei, de la multiplele realizări în domeniul sociopolitic ai ultimelor decade de viață, până la diviziunea celulară inițială, din care au început să se dezvolte, sub supravegherea *eleaților medicali). Mullul* Mahabo a rămas în istoria contemporană a insulei drept primul clarvăzător asistat care a trasat șapte din cele nouă viitoruri posibile pe termen scurt și mediu pentru Altheea. Tot el, împreună cu ceilalți doi *multi,* care răspundeau de centrul și de nordul insulei, a selectat cel de-al treilea viitor drept optim pentru locuitorii insulei și a comandat Celor Cinci Diviziuni Geografice Carroia (fostele Tanzania, Malawi, Mozambic, Zimbabwe și Zwaziland, de pe Continentul Negru) proiectarea și construirea primului thor. Mahabo s-a autosistat, la cinci ani după instalarea acestuia, predând însemnele puterii de decizie *mullului* Karianga, cel conturat conform fragmentului D94D26, din lobul său parietal.

În timpul coordonării lui Karianga au fost aliniate câmpurile magnetice din crusta și din mantaua superioară therrană, mergând până la adâncimea de 60 de kilometri, urmând conturul faliei dorsale care separă continentul de insulă. Mai mult, Karianga este cel care a obținut acordul politic al Administrației Spațiale pentru a redimensiona thorul, determinându-l să crească până la altitudinea de 12 kilometri, în așa fel încât de rezultatul final al experimentului să poată beneficia și coloniile spațiale captive, din jurul planetei. Analovory, urmașul lui Karianga, este considerat primul *mull* cu ascendență indiană, din seria conducătorilor neimportați de pe continent. Sub coordonarea sa a fost construit și ancorat cel de-al doilea thor, al cărui vârf s-a ridicat cu 4 kilometri mai sus decât cel dintâi. Analovory a determinat mutarea tuturor entităților vii din zona de sud-est a insulei, între fostele urbe Ifaty și Lavanono, restaurând o microeră a migrațiilor, care a antrenat 18 milioane de persoane, 26 de milioane de IA-uri simple și compozite și 56 de milioane de inteligențe protezate non-umane. În anul 3089 a comandat ridicarea experimentală a primului perete magnetic vertical din istoria științifică a umanității. Acesta s-a întins, asemenea

unei lame extrem de subțiri, pe o lungime de 116 kilometri lungime, depășind cu mult dimensiunile precalculate și a urcat până la altitudinea de 36 de kilometri, producând primul „val de spațiu” din istoria cosmică.

În fine, în 3039 EC, *mullul* Morarano a preluat de la Analovory sistemul de coordonare și a identificat cea de-a treia poziție marină pentru amplasarea ultimului thor. Doi ani mai târziu, acesta a fost cimentat în fosa adâncă de un kilometru, situată în Groapa Avalon, la 112 kilometri de coasta estică. Când ridicarea pe verticală a fost încheiată, lama de energie magnetică dintre primii doi thori s-a transformat într-o prismă triunghiulară, al cărei capăt superior s-a încrucișat cu magnetosfera solară. Cel de-al doilea „val de spațiu” a fost atât de puternic încât a determinat mai multe structuri cosmice artificiale să tranziteze pe orbite noi, pentru a nu fi capturate de gravitația Therrei.

În 3044 EC au fost încheiate toate calibrările axei principale a thorurilor și *evantaiul magnetic* a fost deschis, în direcția stelei Sol. Contactul cu câmpul magnetic al coroanei solare a produs prima tornadă energetică artificială din spațiul cosmic. Aceasta a măturat întreaga suprafață a Micului Sistem, producând diferențe de pendulare în orbita tuturor sateliților jovieni mici și foarte mici, întregul sistem de transport spațial dinspre și către Jupiter a fost perturbat timp de două zile-standard și mai multe zeci de mii de meteoriți din Centură au fost aruncati în direcția lui Pluto. Dar avantajele materiale directe au contracarat problemele create – diferența de potențial dintre cei doi emițători de câmpuri a fost atât de mare încât cantitatea de energie electrică pe secundă obținută a echivalat-o pe cea a tuturor centralelor nucleare din toate timpurile ale Therrei. Insula Altheea, 42% din Continentul Negru și 67% din peninsula India-com au devenit independente din punct de vedere energetic, renunțând la abonamentul cu Guvernul therran și intrând în Alianța, Zonelor Neafiliate, pe care Administrația Spațială se străduia să o extindă, treptat, transformând-o într-un

element de presiune politică, în raporturile cu acesta.

În 3107 EC, Gașpar Henrique Delamollia QW, una dintre IA-urile compozite independente, stabilită pe coasta de vest a insulei, într-un antrepozit nanologic de conservare, a conceput un *deflector de câmp* capabil să capteze, să amplifice și apoi să disperseze șuvoiul magnetic antrenat dinspre Sol, în direcția celor trei thori. Acest lucru a condus la crearea primelor tuburi-cargou cu deflector, cu dimensiuni variabile, pentru transportul mărfuri neperisabile pe acest segment de spațiu. Pentru distanțe mai lungi, tubul folosea energia cinetică obținută, ocolind steaua și înscriindu-se pe o orbită de contact cu orice alt corp al Sistemului, neavând nevoie de sistemele clasice de producere a energiei decât pentru încetinirea vitezei de deplasare și pentru corecturile necesare înscrierii pe orbitele de așteptare. Costurile extrem de mici ale unei astfel de călătorii, către oricare din lumile Sistemului, a condus la o înflorire fără precedent a comerțului cosmic, deschizând totodată și calea către turismul de grup. O parte din profiturile obținute din acordurile comerciale pentru drepturile de utilizare a Căii Magnetice au fost reinvestite de către cei doi *mulli* care s-au succedat la coordonare, în construirea celui mai lung pod suspendat din toate timpurile – cel care urma să unească linia de coastă din Altheea cu Continentul Negru, transportul fiind asigurat de un tub cu vacuum alimentat de la bateriile thorilor.

Calea Magnetică a funcționat neîntrerupt timp de 375 de ani, furnizând atât de multă energie cvasigratuită, încât insula Altheea a devenit, pentru un secol, sponsor energetic pentru toate laboratoarele de cercetare ale Guvernului therran, aflate la sol sau în spațiul circumtherran.

În 3482 EC, Sakolah-ab 0001, o inteligență-fagure protezată a recepționat primele *semnale de flux,* sosite pe Calea Magnetică, simultan cu impulsurile obișnuite. Nu constituiau o tentativă de comunicare a unei inteligențe extra- therrane, așa cum consideraseră, la o primă abordare, pro- umanii din Serviciul de Contact ET. Păreau, mai degrabă… ARTEFACTE. Dacă se păstra tiparul magnetic

al *semnalului,* dar energia lui era convertită în fotoni, calupul se transforma într-o imagine coerentă, pluridimensională, care devenea pentru privirile umane, proumane, dar și pentru convertorii fotonici ai IA-urilor, o structură materială, în mod evident artificială. Până să realizeze ce se petrecea în sectorul lor, administratorii thorilor au pierdut câteva procente bune din valul nesfârșit de calupuri de *semnale de flux* ce soseau spre Therra, unul după altul, cu o cadență înspăimântătoare.

Un depozit de artefacte, în inima stelei Sol. O civilizație foarte veche, aflată pe una din ultimele trepte ale evoluției, călătorise prin zonă, imediat după încheierea formării furnalului Sol, săpase în straturile încă proaspătului său miez și depozitase acolo informații despre ea, pentru vremea în care o altă civilizație va ajunge la dezvoltarea care să-i permită să acceadă la ele. Trilioane și trilioane de heptabiți de informație vizuală și alte trilioane de *informație concavă,* o informație conexă, atașată pe stratul vizual, dar căreia translatoarele Administrației nu au reușit să îi găsească niciun echivalent în înțelegerea umană.

În mod limpede, această *informație concavă* ne transmite că am efectuat, chiar dacă involuntar, un act de fraudă cosmică, au explicat psihologii Administrației. *Evantaiul magnetic* a izbit în peretele de plasmă care înconjura depozitul de artefacte și l-a dărâmat, lăsând conținutul să țâșnească înspre suprafața coroanei solare. Precum barbarii vizigoți care au pătruns în templul lui Jupiter, izbind cu berbecii de lemn în porțile sale ferecate în aramă. Am căpătat conținutul depozitului, fără să vrem, iar acum nu știm ce să facem cu el. Informațiile pe care le conține nu vor putea fi decriptate probabil nici în următoarele trei-patru milenii. Poate niciodată. Noi nu avem ce face cu ele, iar depozitul nu mai poate fi reparat și artefactele depozitate din nou înăuntru, pentru viitorul îndepărtat.

Și, în acest caz, ce facem? au întrebat Coloniile, cu îngrijorare, presupunând cheltuieli viitoare pentru depozite speciale de stocare.

Este drept să decidă cei care au deschis depozitul, fie și în mod involuntar, a precizat Curatorul Administrației Spațiale. Pentru că ei l-au descoperit și l-au accesat, depozitul le aparține.

În anul 3501 EC, *mullul* Forsekia, ultimul coordonator al insulei Altheea, a decis întreruperea Căii Magnetice și dezafectarea thorurilor, motivând că nu trebuie să repete greșeala făcută în cazul primului depozit extratherran. Nimeni nu poate să spună dacă steaua Sol în întregul său nu e formată dintr-o mulțime nesfârșită de astfel de depozite. Ele sunt destinate celor care pot să le decripteze sensurile, deci nu nouă. Dacă nu putem să reconstruim depozitul deteriorat, avem măcar posibilitatea de a sigila steaua și de a întrerupe orice activitate care i-ar putea produce daune ireparabile. Depozitul pe care l-am fraudat fără intenție va fi refăcut, într-o manieră aproximativă, la suprafața protostelei Jupiter, acolo unde putem să lucrăm, cu tehnica actuală. El va fi destinat umanității cosmice, atunci când va atinge stadiul înțelegerii necesare. Insula Altheea și Alianța Zonelor Neafiliate vor plăti Administrației costurile ridicate de un asemenea proiect, iar societatea noastră va trebui să învețe din această experiență ciudată că, în Universul în care trăim, nimic nu se obține fără o plată compensatorie. Iar plata pentru energia furnizată de Calea Magnetică tocmai ne-a fost trimisă…

Custode planetar

Muzeul de biologie planetară a luat ființă în anul 4109 EC, din inițiativa Entității Raționale Digitale Xolotl, care a încercat, astfel, să rezolve problema proprietății asupra planetei Therra, în cadrul proiectului „Therra și Sol”.

Încă în urmă cu 1317 ani, odată cu declanșarea proiectului mileniului al III-lea, „Energie Joviană pentru Terra” (EJT), roiurile de actanee-superb, apărute prin restructurarea ARN-ului din moleculele proactive, care formau cea mai mare parte a norilor jovieni din altosferă,

emiseseră pretenții teritoriale asupra unei milionimi din orice atmosferă planetară existentă în Sistemul Sol. Ca ființe inteligente, argumentaseră ele, locuind în același sistem stelar cu voi, umanii, avem dreptul să posedăm o parte din lucrurile pe care voi considerați că vi le puteți însuși, doar fiindcă ați ajuns primii la ele. În spațiu nu există dreptul primului venit, ci numai dreptul de a descoperi și de a fi descoperit.

Actaneele fuseseră înscrise pe harta ființelor extratherrane, în anul 2088 EC, de o expediție trimisă de pe Marte, în vederea implantării în atmosfera înaltă a lui Jupiter a mai multor tipuri de spori de ciuperci. Era un experiment științific, în urma căruia Administrația Spațială spera să poată obține elemente nutritive la scara colosalului Jupiter, în cantități suficient de mari încât să aibă motivația necesară obținerii de fonduri pentru deschiderea unei industrii alimentare de prelucrare, stabilită pe „insulele zburătoare”. Li s-a spus *actanee,* pornindu-se de la denumirea populară a microdrajenelor, cu ajutorul cărora erau lansați sporii în atmosfera lui Juve. În limbajul tehnicienilor care lucrau pe stațiile extraatmosferice, acestea erau poreclite *actani* și aveau forma unor lacrimi cu aripi de fluture.

Izolarea extremă a locului unde-și duceau existența a făcut ca tratarea lor drept o specie inteligentă, cu drept la autodeterminare, să întârzie neașteptat de mult. De-abia în anul 2870 EC, coenergeticul Fulh AA, un polizahar amprentat peste o structură silicică inteligentă, aflat în structura de comandă a unui vânător de micrometeoriți, a propus Consiliului Administrației Spațiale o temă de meditație legislativă: redefiniți inteligența materiei vii nu în funcție de răspunsurile tipice așteptate la un stimul negativ din exterior, ci de răspunsurile atipice, la orice fel de stimuli, fie interiori, fie exteriori. Altfel, riscăm să vânăm și să distrugem miliarde de entități rătăcitoare prin spațiu, doar pentru că le considerăm noninteligente, răspunsurile lor la stimuli neîncadrându-se în tiparele noastre privind inteligența.

După cinci decenii de dezbateri și de propuneri în partidă și în contrapartidă, în 2139 EC, noul președinte al Administrației Spațiale, Soussa Meterhilde Anemion GVI, o clonă umană cu tiparul genetic încrustat cu secvențe holografice ale lanțului genetic tipic *maronelelor,* primele bacterii exterioare Therrei, descoperite în norii venusieni, a reușit să obțină votul majoritar pentru adoptarea unei noi viziuni umane în privința statutului de ființă inteligentă. Recoltarea actaneelor-superb a fost sistată un deceniu mai târziu, iar aceste ființe minuscule au fost acceptate în cadrul Federației Spațiale, ca entități inteligente, cu drepturi egale cu ceilalți membri ai acesteia. De aici și până la solicitarea de drept de proprietate asupra unei milionimi din atmosfera therrană nu a mai fost decât un pas. Pe care actaneele-superb l-au făcut, profitând de golul legislativ al Federației, în privința dreptului de proprietate al noilor intrați în cadrul ei.

În 3267 EC, corpul de legi al Federației a suferit prima modificare majoră de la înființarea sa, din urmă cu trei milenii. Umanitatea a acceptat ideea că tot ceea ce există într-un perimetru spațial dat trebuie să aparțină, în mod egal, tuturor membrilor cărora li s-a acordat statutul de ființă inteligentă. Solicitarea actaneelor-superb cu privire la dreptul de proprietate atmosferică a fost tergiversată însă, sub pretextul unui studiu științific de mari dimensiuni, privind posibilele impacturi negative asupra sistemului ecologic therran.

În 3459 EC, actaneele-superb au adresat Administrației Spațiale o cerere oficială de retragere a tuturor punctelor de lucru umane din atmosfera joviană, până la lămurirea situației studiului științific. Destabilizarea socio-economică ce s-ar fi creat, în cazul unei astfel de retrageri, a determinat Administrația să propună o soluție de compromis: o mie de transporturi de gheață joviană, sosite pe orbită cir cum therrană, în decursul ultimelor trei decenii, și stocate în vederea prelucrării lor, în lanțul de *saturnalii* care încingea planeta, la 58.000 de kilometri dincolo de oglinzile de gheață, au fost trimise către micul

satelit Dione și lăsate să ajungă pe solul hiperaccidentat, ca urmare a atracției gravitaționale a acestuia. După aproape trei ani de poziționare la sol a cantităților impresionante de gheață de metan și de amoniac, reorientarea cu numai 3,6% a lentilelor de gheață prin care Therra obținea de la steaua Sol energie, a făcut ca noii munți cristalini să înceapă să se topească, iar luna cea mică să capete un început de atmosferă proprie. Apoi, în 3492, Consiliul Administrației le-a transmis actaneelor-superb că, până la definitivarea studiului ecologic, vor avea dreptul să utilizeze, în sistem barter, atmosfera lui Dione, care, fiind compusă din gaze joviene, era și mult mai apropiată de modul lor specific de viață.

Ce înseamnă sistemul barter?! au întrebat actaneele, nedumerite. Adică schimb pe schimb, au răspuns oamenii. Noi vă permitem accesul într-o atmosferă propice pentru înmulțirea voastră, voi ne permiteți continuarea mineritului de gaze pe Jupiter. Soluția este corectă, au acceptat noii confederați. Dar cum ajungem pe Dione? Tot barterul rezolvă problema. Noi asigurăm astronavele care vor străbate distanța cosmică dintre Jupiter și Dione, iar voi, la schimb, ne veți arăta căile de acces spre atmosfera inferioară a lui Jupiter.

În 3513 EC, primele zeci de mii de familii de actanee-superb au fost dispersate în atmosfera rarefiată a lui Dione, iar în 3545 EC, două nave-compresor au marcat un traseu de coborâre până la altitudinea de 889.514 kilometri de miezul metalizat al lui Juve. La o presiune de 442 de ori mai mare decât cea therrană și la o temperatură de 2879° Celsius, hidrogenul metalic lichid ar fi zdrobit orice obiect făcut de mâna omului, dar nu și navele-compresor, construite pe orbită superînaltă joviană din hidrogen și heliu metalizat și supus din interior la o presiune de peste șase sute de ori mai mare decât cea a Pământului. Cu ajutorul câmpurilor magnetice invertoare, navele au asamblat din atomii de hidrogen două tuburi verticale, cu o lungime de aproape un milion de kilometri, prin care au început să trimită spre „suprafață” tot felul de substanțe

exotice, rezultate din diferitele combinații ale hidrogenului cu heliul și cu amoniacul.

În 3642 EC, actaneele-superb de pe planeta gigant au reiterat solicitarea de a primi o milionime din atmosfera therrană, ca mediu de supraviețuire, în schimbul extracției de gaze de pe Jupiter. Dar nu ați reușit să populați nici măcar o treime din protoatmosfera lui Dione, au ripostat umanii. Iar studiul pe care-l efectuăm încă nu s-a încheiat. Noi nu solicităm spațiu vital pentru rudele de pe Dione, au răspuns actaneele joviene. Ci pentru acelea pe care demersurile voastre economice le-au făcut să părăsească zonele inferioare ale planetei noastre. Sunt miliarde de familii și fiecare familie conține miliarde de entități. Avem nevoie de atmosfera therrană. Dacă în decurs de două secole nu reușiți să terminati studiul de fezabilitate, atunci vă vom interzice complet accesul în spațiul nostru jovian.

În disperare de cauză, 150 de ani mai târziu, Administrația Spațială a emis o solicitare de sprijin către Entitatea Rațională Digitală Xolotl, încălcând pactul de neapelare încheiat cu acesta în urmă cu peste două milenii și jumătate. Spre surprinderea tuturor, Xolotl a răspuns imediat, afirmând că urmărise cu interes conflictul apărut la scara Sistemului Sol. Observația făcută de către reprezentanții actaneelor-superb, în urmă cu peste un mileniu și jumătate, cu privire la anumite lacune din legislația societății umane erau absolut corecte, a subliniat el și nu puteau să fie corectate decât cu mare greutate, din cauza inerției sociale. Spiritul conchistador al umanității continua să se manifeste chiar și la mult timp după ce etica modalității de contact și colaborare cu speciile extratherrane se modificase substanțial, în era spațială.

Am înțeles reproșurile, au răspuns specialiștii în dialog digital, societatea umană e tributară unor principii de gândire străvechi, care se modifică greu și într-o secvență temporală mare. Nu putem să acceptăm, începând de mâine, că suntem egalii actaneelor-superb. Chiar dacă, rațional, suntem de acord cu această afirmație. Până ca societatea umană, care reacționează, în ansamblul ei,

asemenea unui organism, va deveni de acord cu acest principiu, vor mai trece câteva secole. Poate chiar și mai mult. Până atunci, problema revendicării atmosferice trebuia să-și găsească o rezolvare. Chiar și una vremelnică. Dar mai de substanță decât a fost cea reprezentată de Dione.

Ce element este considerat intangibil în sistemul uman de valorizare? a întrebat Xolotl. Religia, a sosit răspunsul, după o vreme. Nu toate ființele extratherrane știu ce înseamnă asta, a replicat el. Cele mai multe prezintă inteligențe cu o scară mică de înțelegere a complexității sociale, deci nu pot să discearnă acest aspect. Dar ce pot să înțeleagă cele mai multe dintre ele? au întrebat consilierii Administrației Spațiale. Ideea de conservare, a râs Xolotl. Toate speciile inteligente vor să-și conserve mediul de viață. Și acesta este răspunsul la întrebarea voastră. Ideea de conservare, au repetat consilierii. Lucrurile se conservă cel mai bine într-un muzeu. Dacă declarăm Therra un muzeu dedicat conservării speciei umane, atunci nimeni nu va mai putea să solicite vreun drept asupra planetei albastre.

Proiectul „Therra și Sol” a început în anul 4080 EC și a devenit operațional în anul 4109 EC, atunci când planeta Therra a fost declarată oficial **muzeu de biologie planetară,** iar ființele care trăiau pe suprafața și în interiorul solului, la suprafața și în adâncul apelor, dar și în adâncurile atmosferei au căpătat statutul oficial de exponate, considerate intangibile. Primul pas în direcția unei noi legislații spațiale fusese făcut, iar ERD Xolotl a fost numit custode pentru următorul mileniu.

Nemurire și nemuritori

Moartea a constituit dintotdeauna un teritoriu tabu pentru umanitate. Majoritatea absolută a religiilor nu au fost interesate de acest domeniu, decât ca de un un element necunoscut, care pune capăt existenței. Moartea

nu a fost proslăvită de niciun preot și niciun învățat nu a realizat studii serioase, în privința ei. Deși nu au fost interzise, acestea nu au fost nici agreate de religiile lumii și, în consecință, nu au fost efectuate. Cel puțin nu în mod oficial. Unele religii, precum cea tibetană, a făcut din problema morții un principiu filosofic și l-a tratat ca atare. **Bardo Thodol** descrie felul în care elementele constitutive ale corpurilor trec dintr-unul în celălalt: pământul se transformă în apă, apa în foc, focul în aer, iar aerul se dizolvă în conștiință. Dar filosofia nu reprezintă o religie decât până la un anumit punct. Dincolo de el, nu se mai adresează sufletului, ci conștiinței.

La începuturile Erei Cosmice, medicina umană a început să fie din ce în ce mai interesată de procesele fiziologice care preced actul morții și de felul în care, după instalare, pot să fie combătute. Cele mai importante succese au fost obținute odată cu instalarea *nemernicelor medicale,* PNMA-1 și PNMA-2 reușind, într-o bună parte din cazuri, să rezolve ireversibilitatea (aparentă) a unora dintre ele. Un pas extrem de important în direcția cartografierii mai precise a domeniului s-a făcut în anul 787 EC, când Phil- dore Auguste Cerebrozin, un creier uman din secolul al VII-lea EC, menținut în viață într-un tub cu ser organic, și-a transferat personalitatea pe o structură cinetică organică, din cauza deteriorării tot mai pronunțate a materialului cerebral care dusese până în acel moment o viață artificială. Savanții din domeniul cercetării medicale au putut să demonstreze, astfel, că personalitatea umană, gândurile, sentimentele și senzațiile ei nu depind decât într-o mică măsură de mediul de stocare, acestuia revenindu-i însă un merit substanțial pentru perioada de formare a ei.

Răspunsul clasic la clasica întrebare *Ce este omul?*

— Un trup și un creier, începea să-și piardă din substanțialitate. Și atunci cum ar putea fi, totuși, definit omul? au atacat biologii ortodocși. *Un trup, un creier și o minte,* au răspuns adepții noilor investigații. *Suflet, spirit și duh,* au intervenit în dispută teologii. Sfânta Treime, așa cum a afirmat dintotdeauna Biserica. Unul în trei și trei în

unul. O scară cu trei trepte, au revenit anatomiștii noului val. Prima, cea mai mare, este trupul. El a format creierul. Iar în creier s-a format mintea. Cerebrozin este exemplul cel mai pertinent pentru ideea că ele pot fi, în cele din urmă, detașate. Câtă vreme primele două sunt pieritoare și depind exagerat de mult de factorii exteriori, cel de-al treilea ar putea să fie nemuritor.

Blasfemie! a afirmat purtătorul de cuvânt al Papei, cardinalul Nune el Manteb, în cadrul unei ședințe publice de exorcizare. Singurul nemuritor este Dumnezeu. Tot ceea ce reprezintă Actul Creației are calitatea de a fi muritor. Nu e o blasfemie decât în măsura în care Cerebrozin este, prin însăși existența sa, o blasfemie, au ripostat savanții. Și atunci, de ce nu a reacționat Creatorul, interzicându-i transferul? Biserica Reunificată nu acceptă lecții de credință de la oamenii care slujesc o profesie – știința, care s-a dovedit nu o dată adepta unei ideatici răzvrătite și inspirate de diavol. Suntem ceea ce suntem, au râs oamenii de știință și nu am uitat nici noi de dafe-urile în care i-ați ars pe semenii noștri din trecut, pentru că nu au fost de acord cu voi. Și, ca să vă dovedim că nu vă purtăm ranchiună, dar nici că vă iertăm pentru crimele trecutului, vom încerca să demonstrăm că, dincolo de experimentul Cerebrozin, care ar putea să fie o excepție de la regulă, moartea nu este un sfârșit, ci numai o treaptă tranzitorie de trecere spre un alt mod de existență. Și cum ați putea să faceți asta?! i-a ironizat El Manteb, în cadrul unei emisiuni holovizate a Vaticanului, la o oră de maximă audiență. Îl veți chema pe Sfântul Gabriel să vi-l arate cu sabia sa de flăcări? Vom studia moartea nu ca pe un capăt de drum, ci ca pe un pasaj de trecere, așa cum nu a mai făcut-o nimeni până acum, au ripostat savanții.

Durata medie de viață, în secolul al VIII-lea EC, era contorizată la 178 de ani și patru luni. Cazuri de viață lungă au existat dintotdeauna, în istoria umanității, atât precosmice, cât și a celei de după începutul EC. Din prima perioadă, cel mai cunoscut caz a fost cel al lui Mathusalem, fiul lui Enoh, a cărui perioadă de viață consemnată în Biblie

fusese de 969 de ani. Din cea de-a doua, două cazuri cunoscuseră celebritatea: cel al unui bărbat, Phelippe Gonzague de Arpedoosa, din secolul al Ill-lea EC, care a trăit 219 ani, 4 luni, 12 zile, 11 ore și 34 de secunde, fără să beneficieze de tratamente medicale speciale, altele decât cele normale pentru epoca în care-și dusese existența; cel al unei femei, Juditha Rebecca Fanfaroll y Mendosa, care se născuse cu o boală ereditară a ficatului, în secolul al V-lea EC, drept pentru care acesta i-a fost înlocuit cu unul artificial. Juditha Rebecca a trăit 267 de ani, 6 luni, 19 zile, 16 ore, 33 de minute și 14 secunde.

Cele două cazuri demonstrau lumii medicale, cel puțin, că încă nu ajunsese cu cunoașterea corpului uman și a posibilităților nebănuite ale acestuia până la capăt. Că existau căi neexplorate sau explorate foarte puțin, geriatria fiind una dintre ele.

Studiul „pragul morții” a demarat în anul 887 EC, sub patronajul Guvernului Therran, care avea urgentă nevoie de răspunsuri ferme la întrebări privitoare la suprapopulare, la bolile unei populații cu o perioadă lungă și foarte lungă de viață, la modalitățile de depozitare a corpurilor decedatilor, la durata de viață activă, în cazul unei vieți prelungite.

Patru milenii mai târziu se demonstrase deja faptul că cele trei elemente luate în discuție – trupul, creierul și mintea se puteau detașa unul de celălalt, fără ca moartea să intervină, ca urmare a acestei operațiuni. Existau trupuri fără cap, păstrate în soluții speciale, care le menținеau active, rolul de coordonator al diferitelor reacții anatomo-fiziologice fiind luat de o IA; existau creiere detașate de trup și menținute în condiții de supraviețuire pe alte suporturi biologice, care continuau să simtă și să gândească, exact ca atunci când erau încă atașate de trupuri; și existau *personalități,* desprinse de suportul material pe care se născuseră și pe care se formaseră ca atare, creierul, și transferate pe suporți de siliciu, fără ca nimeni însă să poată să garanteze că își păstraseră întocmai proprietățile pe care le posedaseră, în timpul cât erau atașate unui creier și unui trup.

Problema care se punea în fața științei era să demonstreze ideea de nemurire în privința lor. Pentru că dacă în cazul primelor două elemente, trupul și creierul, era clar că își păstraseră calitatea de elemente supuse morții și descompunerii, chiar dacă limita la care intervenea aceasta se ridicase foarte sus, în privința celui de-al treilea lucrurile nu păreau să-și găsească prea repede o rezolvare. În anul 4881 EC, Ethan von Chamisso don Misere devenise primul om ce-și transferase *personalitatea* pe un creier de siliciu, care-l imita pe cel uman, în proporție de 78%. După 1120 de ani, solicita ca personalitatea să-i fie transferată pe un creier de cuarț, cu o rată de fidelitate a imitării celui uman de 92%. În acest interval de timp, numărul de *personalități* care apelaseră la modalitatea de transfer crescuse exponențial, ajungându-se la cifra de 12.254, iar în faza de pregătire se mai aflau deja 3.889.972.

Aceasta este nemurirea pe care ne-o propune știința?! a întrebat, cu prefăcută surprindere, **Substitutul de Iisus @ Mahomed** al XXXII, ieșind din starea de post mental canonic, pe care și-o inițiase cu trei secole în urmă. Biserica Reunificată a Tuturor Religiilor credea că oamenii care au accedat starea de nemurire și-au păstrat libertatea de mișcare și că pot să colinde Universul ce li s-a dat după pofta inimii. Constatăm, în schimb, că ei au devenit asemenea pietrelor, lipsite de suflet, care sunt mai neclintite decât moartea însăși. Ce poate să reprezinte o piatră, peste structura căreia a fost suprapusă o *personalitate,* dacă nu un fel de Iad al neclintirii? Un spațiu de recluziune infinită, pentru vina de a fi aspirat la o calitate nonumană – nemurirea.

Răspunsul a venit imediat, din direcția la care **Substitutul** și întreaga Biserică Reunificată se aștepta cel mai puțin. Nicholas Flamen, cel expulzat în 938 EC de către Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea și plecat dincolo de fruntariile Sistemului sol, în fruntea celorlalte mii de *nemuritori,* s-a adresat autorității religioase, prin intermediul ERD Xolotl, solicitând acceptarea stării sale de facto. Dacă există un singur nemuritor uman, a spus el, iar

noi suntem câteva mii, asta înseamnă că umanitatea are dreptul religios și civil la recunoașterea unui drept ce i s-a dat încă dintru începuturile existenței – acela la Nemurire. Dacă omul este o creație a Dumnezeirii, atunci trebuie să aibă atributele acesteia. Unii, asemenea lui, l-au primit încă de la început. Alții, însă, cei mai multi, trebuie să lupte ca să le capete. Dacă, însă, se dovedește că a ajuns la starea cerută, omenirea merită calitatea de nemuritor.

Nu există oameni nemuritori! a proclamat **Substitutul de Iisus @ Mahomed** al XXXII, iar enciclica emisă în mod automat de către drawenul său particular a ajuns instantaneu în toate punctele de afișaj public ale Sistemului. Acesta este și motivul pentru care voi, așa-zișii *nemuritori,* ați fost excomunicați de către Papa Zefirin Macedoneanul al XII-lea, în anul 938 EC. Sunteți doar oameni pe care Creatorul, în mila sa fără sfârșit, v-a înzestrat cu o viață mai lungă decât a semenilor voștri, în vederea realizării unui plan demiurgic, ascuns privirilor noastre. Oameni pe care Satana i-a făcut să se abată de la drumul cel drept, ispitindu-i cu mărul dulce al ideii de *nemurire.* Omenirea ar trebui să învețe ceva din experiența voastră negativă și să rămână pe drumul ce i-a fost dat dintru începuturi – acela al vieții care are la capătul său moartea trupului și a spiritului, sufletul rămânând să fie judecat și trimis acolo unde îi este locul, conform greșelilor săvârșite în timpul vieții.

Disputa științifico-teologică a fost sistată în anul 6002 EC, la intervenția entității Xolotl, care a solicitat un corn-promis din partea ambelor tabere: orice studiu științific asupra problemei etapei morții asupra ființei umane să fie amânat pentru perioada de după anul 10.000 EC, răstimp în care Biserica Reunificată se va abține de la orice fel de remarcă asupra subiectului în cauză, dar va suspenda și funcționarea tuturor enciclicelor și bulelor emise de Sfântul Scaun în această privință, permițând revenirea celor considerați *nemuritori,* pentru efectuarea de studii viitoare asupra anatomiei lor, în vederea stabilirii mai clare a definiției conceptului de *nemurire.*

În anul 6787 EC, Administrația Spațială anunța că Nicholas Flamen era primul *nemuritor* care solicita să-i fie admisă reintrarea în Sistemul Sol. Pacea religioasă de trei milenii tocmai începea.

Cavernele Cassinni

Prima *cavernă Cassinni* a fost descoperită, din întâmplare, în anul 6319 EC, de către un căpitan de trailer aproape pensionat, Spondeose Navarro Cassinni. Poreclit Juve Octo, acesta încercase să ascundă într-o microgaură neagră de ghidaj, aflată pe traseul Deimos-Ceres-Io, o încărcătură de betazol, *medicatie* alcoolică interzisă, dar foarte utilizată de piloții de linie pentru a sări peste lungile și plictisitoarele etape de veghe, care puteau să dureze cu lunile, în timpul unei curse obișnuite.

Juve Octo îl ancorase pe „Căpitanul ospitalier” de un microasteroid, cu diametrul de aproape doi kilometri, și îi pornise sistemele de avarie, în cazul în care vreo patrulă inopinată a Marinei Federale l-ar fi depistat în zonă. Apoi se urcase pe *sanie* și începuse să valseze prin roiul de pietroaie și fragmente de gheață, într-un fel care l-ar fi făcut invidios chiar și pe un vânător de interstiții. Avea locația microgăurii de la o javră de federal, intrat până în gât în rahat, din cauza traficului cu informații secrete. Îl costase aproape 10.000 de soli uranieni convertibili, dar afacerea meritase până la ultima centimă. Folosise ascunzătoarea de trei ori, ultima dată pentru a piti de ochii atotvăzători ai Marinei un cargou cu hidrazină, cumpărat la jumătate de preț de la piratii din Centură. Afacerea avusese loc în urmă cu un an jovian și, de atunci, se ferise să se arate prea des prin zonă pentru a nu atrage atenția asupra sa.

Ajunsese la numai două cablaje și jumătate de microgaură, când poziționerul *saniei* începuse să piuie, avertizându-l asupra unei capcane cinetice, care începuse să se strângă deja în jurul său. Deoarece nu mai putea să

se întoarcă la „Căpitanul ospitalier”, se văzuse nevoit să își repeadă aparatul drept în inima microgăurii, cu speranța că tensiunea vibrațiilor de la suprafața ei nu avea să depășească puterea nominală de reflectare a costumului și a *săniei.* Nu mai căzuse niciodată într-o gaură neagră, până atunci, și nici nu auzise pe cineva care să o fi făcut, dar toată treaba asta nu i se păruse extrem de periculoasă. Obositoare, da. În timp ce pereții pâlniei gravitaționale se strângeau în jurul lui, ca o menghină din bazalt strălucitor, se simțea de parcă ar fi alergat pe un drum plin de noroi către vârful unui munte, într-o atmosferă extrem de rarefiată. Apoi, pâlnia îl supsese cu o viteză din ce în ce mai mare și sfârșise prin a-l scuipa într-o zonă lipsită de câmpuri. Plutise, o vreme, uluit și înspăimântat, cu motorul corexial al *saniei* abia suspinând. Apoi, îndrăznise să se oprească din mișcare, să se apropie de unul dintre pereții de lumină cenușie și să apese pe el. O parte a acestuia se prăbușise, deschizând intrarea într-o *cavernă.* Era un spațiu ideal pentru depozitare: încăpeau aici jumătate din navele flotei comerciale a Therrei, iar zona era complet nedetectabilă de la suprafața spațiului. Dacă ar fi vrut să se facă pirat, ar fi dispus în acel moment de o bază de operațiuni perfectă, o insulă de liniște numai a lui.

Nu se făcuse pirat, mulțumindu-se cu onorabila dar mult mai puțin bănoasa meserie de contrabandist. În cei opt ani cât continuase să activeze sub acoperirea funcției de căpitan al Marinei Civile, adăpostise în cavernele ce aveau să-i poarte numele sute de cargouri cu mărfuri, furate de către pirați, luându-le chirii rezonabile și obținând profituri mari din procentele asigurate de procesul continuu de vânzări și revânzări. În acest răstimp, explorase un procent infim din *cavernele Cassini* ale microgăurii negre și reușise să realizeze hărți cât de cât acceptabile, ținând cont de dinamicitatea sistemelor din jurul acesteia. Apoi, în 6328 EC, Juve Octo a dispărut, pur și simplu, în interiorul microgăurii, iar secretele acesteia i-au revenit prin testament unui nepot de soră, prin mijlocirea căruia făcuse majoritatea afacerilor cu pirații Centurii.

Manuel Colgoso Cassini, zis Octo II, s-a văzut obligat să reintre în legalitate, în anul următor, cumpărându-și cu o sumă astronomică dreptul de a redeveni cetățean al Sistemului. Acest drept îi asigura posibilitatea de a achiziționa orice obiect cosmic declarat vandabil de către Agenția de Asigurări a Administrației Spațiale Solare. Pentru a obține eticheta de vandabilitate a microgăurii negre HEA001bil7, cunoscută în lumea Marinei Comerciale drept *orbeala lui Juve,* Octo II s-a văzut nevoit să încheie un tratat cu piratii, pentru securizarea a șase rute post- Centuriene, pentru o perioadă de 20 de ani. Istoria neconfirmată afirmă că pentru obținerea garanțiilor necesare, Octo II ar fi oferit celor 12 briganzi-șefi dreptul de a folosi pe viață două dintre *cavernele Cassini.*

În 6335 EC, Manuel Calgoso Cassini a devenit, oficial, primul proprietar particular din specia umană al unui corp cosmic. Menționarea finală trebuie făcută, pentru că, încă din anul 3396 EC, Administrația Spațială se învoise să vândă miliardului de entități raționale digitale migrate în Imperiul Oort, la chemarea lui Carlo Mario Carafa Gram-michele-Zamoyski, primul Imperator al zonei, circa cinci parseci din acel segment de spațiu, numit generic Norul lui Oort. Deschiderea *spațiilor de stocare Cassini,* din *cavernele Cassini,* către Administrația Spațială a fost cea mai mare afacere făcută de un întreprinzător privat, în cele șapte milenii de extindere în spațiu a umanității. S-a dovedit că fiecare cavernă era, în fapt, un teseract a cărui deschidere multivalentă în toate dimensiunile oferea un spațiu de stocare imposibil de măsurat, iar deținerea a patru astfel de caverne, alăturate în jurul unei axe comune, conferea posesorului posibilitatea de a crea o *gingolă,* adică un spațiu lipsit de axa temporalității, al cărui volum devenea, practic, egal cu volumul întregului Univers.

În 6362 EC, un detașament de desant al Marinei Spațiale a invadat zona microgăurii, l-a arestat pe Octo II și a securizat cele cinci intrări în *cavernele Cassini.* Motivul oficial al acestei acțiuni în forță l-a constituit încălcarea unilaterală a contractului cu Administrația, altfel spus

proprietarul le permisese piraților să utilizeze, în continuare, mai multe *spații de stocare Cassini,* iar aceștia operau afaceri de vânzare sub identitatea falsă a unor firme de pe Neptun, chiar sub nasul celor care-i vânau. Istoria neoficială a retinut ca motiv real identificarea într-unul din aceste spații, de către un scanner al unei nave de război andocate în interior, a unei structuri complexe, cu geometrie nonliniară.

Timp de 216 ani, nimeni nu s-a putut apropia la mai puțin de a zecea parte dintr-o unitate astronomică de sectorul supus unui control sever și foarte sofisticat. Apoi, când la președinția Administrației Spațiale a fost ales umborgul Silvanus Silvianus Amati (primul hibrid creier uman-corp robotic-oroprocesor-fibrină micelianǎ extraterestră, din seria celor 1000, care urmau să facă parte din planul de expansiune extraoortiană), peste un milion de articole informaționale considerate Top Secret de către antecesorii săi au fost introduse în repartitoarele de informații de uz comun. Printre ele, 132 de blasturi, referitoare secretul din *cavernă.* Practic, noua conducere administrativă a Sistemului Sol considera că era mai primejdios să păstreze tăcerea asupra unei astfel de descoperiri explozive, decât să o lase să răsufle către cei pe care îi reprezenta și în numele cărora lua decizii.

Un **cimitir al particulelor elementare uzate,** asta părea să se afle în Mobilitatea 469, din inima microgăurii negre. Fiecare astfel de particulă plutea în interiorul unei cuante de lumină, practic numai o coajă goală, din care fusese extirpată energia cuantificabilă. *Sicriele* cu cenușa luminii, cum le numiseră câțiva dintre birocrații deplasați în zonă pentru a înmatricula descoperirile, puteau fi considerate zgura extremă a materiei din Univers. Adeseori, astrofizicienii se întrebau ce se întâmpla cu materia, după ce își epuiza cantitatea de energie alocată, dar până atunci nu reușiseră să formuleze o teorie coerentă, care să acopere suficient domeniul abordat. Un **cimitir** de particule uzate, aflat într-un subunivers, în care formele păreau să existe lipsite de conținut și își creau

gingole ce anulau valoarea curgerii timpului linear și nonlinear, era un răspuns ininteligibil, dar un răspuns. Nici Democrit nu înțelesese, la urma-urmei, esența atomului, dar asta nu îl împiedicase să îl descopere și chiar să încerce să îl descrie, au afirmat ei.

În 6602 EC, a avut loc semnarea tratatului de pe Amalthea, unul dintre sateliții mărunți ai lui Jupiter, între Cele Patru Fracțiuni ale piraților cosmici care operau în Centura de asteroizi. Istoria oficială a consemnat chiar și numele celor patru briganzi-șefi care și-au pus semnătura bioenergetică pe actul respectiv: Elesthesios Ugaritul zis Mondo Cane, Alphonse Xantos de Ananke, Orthosie Caldhene Eleatul 91 și Micul Cruciat Himalia. În el se prevedea ca toate acțiunile împotriva Marinei Militare și Civile Spațiale să aibă un singur țel, în următorii o sută de ani – acela de a descoperi noi intrări în microgaura neagră HCA001b1l7, care să le asigure accesul la cimitir. Serviciile Secrete au reușit să identifice în scurt timp cauza acestei mobilizări generale – exista un cumpărător care oferise fabulosul preț de un milion de soli pentru fiecare unde de particule elementare uzate de aici.

Au urmat două decenii și jumătate de lupte sângeroase, de hărțuiri fără sfârșit pe traseele din microsistemul jovian, de ambuscade, de atacuri asupra avanposturilor marțiene, de contraatacuri ale trupelor federale și de vaporizarea mai multor puncte strategice ale Coaliției de pe Amalthea. Și când totul părea să se transforme într-o formidabilă bătălie de uzură, fără învinși și fără învingători, în 6631 EC, o escadrilă formată din 346 de nave, sub conducerea Micului Cruciat Himalia, a ieșit de sub protecția scuturilor energetice în dreptul satelitului therran Niobe, pe care l-a invadat și ocupat în urma unei bătălii extrem de scurte cu forțele de ordine puțin numeroase ale porții spațiale.

Pentru a doua oară în istoria sa cosmică, Therra se afla în fața unei amenințări directe și nu găsea mijloacele să replice. Prima dată se întâmplase în anul 56 EC, când forțele beligerante de pe Therra lansaseră lovituri balistice de înaltă precizie, cu proiectile protonice, asupra bazelor

inamice de pe Selena; în *Războiul de 57 de minute,* care urmase, satelitul natural fusese spart în trei bucăți, rebotezate mai târziu de către astronomi Phoebe, Niobe și Dione. Acum, flota piraților ocupase poziții strategice în jurul planetei și reorientase setul celor 256 de lentile cosmice, de pe orbita Coondamine, către Pământ, axa fiecărei lentile fiind îndreptată către unul din punctele de fractură ale mantalei planetare.

Solicitată în mare grabă, Marina Militară a replicat că nu-și poate aduce cele șase divizii de intervenție rapidă, risipite în Centură și în microsistemele jovian și uranian, pe poziții de luptă, în mai puțin de două luni therrane. În fața amenințării de a pierde însuși leagănul omenirii, Administrația i-a delegat puteri absolute umborgului Silvanus Silvianus Amati, care a solicitat o întrevedere privată cu conducătorul flotei de atac, căpitanul Himalia. Acesta a refuzat însă oferta și a cerut, în schimbul retragerii navelor, acces deplin la toate intrările în *cavernele Cassini,* pentru o perioadă de un an de zile. Umborgul Amati a declinat cererea, declarând că pentru aceasta trebuie obținut acordul tuturor cetățenilor Sistemului Sol, prin vot universal. Replica piraților a fost seacă și la obiect: prima salvă de calupuri energetice a lanțului de lentile a desprins marea insulă Ceylon de falia continentală, scufundând-o în proporție de 60%. Cele șase seisme ce au urmat, împreună cu valul de uragane stârnit în Oceanul Indian, au făcut 16 milioane de victime și au dezechilibrat pentru mulți ani balanța mondială de hrană.

Punctele militare strategice therrane, amplasate de-a lungul majorității liniilor de latitudine, au ripostat cu salve de disruptoare de materie, însă prea puține nave-pirat s-au întâmplat să se găsească la limita lor maximă de altitudine, iar pagubele pricinuite acestora au fost, în general, minore. O a doua salvă lenticulară a topit o gaură cu dimensiunea insulei Sardinia centrul continentului european, permițând activarea valului magmatic subcontinental și stârnind peste două sute de seisme, de diferite mărimi, care au distrus majoritatea orașelor-muzeu de pe axa lor de propagare și

au provocat inundarea masivă a zonelor riverane. Cel mai greu atinsă de dezastru dintre toate a fost Cetatea Eternă Roma, care s-a transformat complet în ruine. În fața acestui dezastru fără precedent, Papa Amophilius Embardo Olocen al III-lea a solicitat Administrației dreptul de a fi delegat drept negociator principal cu căpetenia piraților.

Întrevederea fizică a avut loc pe Niobe, în legația papală subterană, și a durat mai puțin de 20 de minute. Apoi, Papa Amophilius a intrat pe unul dintre canalele de informații ale Vaticanului și a făcut o scurtă declarație „mundis et orbi": în schimbul obținerii dreptului de utilizare pentru un mileniu a patru dintre sateliții jovieni mici și a doi sateliți uranieni de dimensiune medie, precum și a dreptului de a face comerț cu firmele Sistemului Sol, piratul Himalia avea să-și retragă forțele în Centură, fără să mai atace Therra și nici vreuna dintre coloniile ei extra- therrane. În momentul legiferării de către Parlamentul Sol a statutului lor de *navigatori liberi de contract,* cu drept de deplasare oriunde în interiorul Sistemului, și a părăsirii de către forțele Marinei Militare a sateliților oferiti drept gaj, Micul Cruciat Himalia avea să denunțe ascun- zătorile celorlalte trei grupuri de briganzi, în vederea eradicării lor și a securizării Centurii.

În 6639 EC, detașamente mobile de intervenție în Centură ale Marinei anunțau capturarea primelor 123 de nave, platforme tehnice și puncte strategice de camfulare și intendență ale piraților. Era primul semn că noua convenție Administrație-pirați începea să funcționeze. Istoria oficială consemna acest lucru drept primul succes de răsunet al negociatorilor militari din ultimele trei milenii, dar consemnările și comentariile sistemelor private de informații făceau publice în anul imediat următor o copie a înțelegerii de bază, semnată de Amophilius și de Himalia, prin care Administrația oferea piraților, pe lângă concesiunile declarate și dreptul de a exploata, pentru un secol, unul dintre *spațiile de stocare Cassini.*

Întrebarea care a bântuit Sistemul Sol timp de peste un an, de la această publicare, se referea la **cimitirul particulelor elementare uzate. De** ce ar fi avut nevoie o

căpetenie de pirați de o marfă pe care nu o dorea nimeni? Ce valoare economică puteau să aibă stocurile aparent fără sfârșit ale unui astfel de *spațiu Cassini?*

Apoi, elementele digitale de relaționare ale sistemelor de comunicații publice au făcut legătura între dispariția misterioasă a lui Spondeose Navarro Cassinni, poreclit Juve Octo, precum și a nepotului acestuia, Manuel Colgoso Cassini, zis Octo II, și ideea de **cimitir de materie cosmică.** De aproape cinci milenii și jumătate, societatea umană ridicase ideea de reciclare a deșeurilor la rang de artă. Nu cumva cele două personaje reușiseră să aplice una din teoriile reciclării la fabulosul depozit de deșeuri cosmice și nu doreau decât de un punct de legătură cu lumea reală pentru a importa prin el tot ceea ce avea nevoie, în vederea reciclării **materiei uzate** și a transformării ei într-un alt Univers? Un Univers ai cărui Creatori și Dumnezei absoluți urmau să devină pentru eternitate? Iar Papa, pur și simplu, semnase recunoașterea canonică a acestui Univers de către puterea religioasă pe care o reprezenta. Semnase recunoașterea *îndumnezeirii* ființelor umane Juve Octo și Octo II.

Pax vobiscum!

Teoria involuției speciilor

Ramon Gomez Max Aub I® este numele primei entități fictionale care a fost creată, la solicitarea Consiliului Intern al Administrației Spațiale, în anul 5525 EC.

Crescută dintr-un circuit nonlinear de sodiu, conform unui algoritm generat de o hartă genetică, aleasă aleatoriu din Banca Hărților Genetice Umane, entitatea a fost educată încă din primele secunde de viață în spiritul *epocii luminilor,* o perioadă cu mult anterioară Erei Cosmice. Cea care s-a ocupat de concept și de programul educațional a fost o subrutină-emoticon a celui mai complex program conceptual care a încercat vreodată să copieze în amănunt o personalitate umană – *digital #Schiarri* (în perioada 116-

212 EC, filosoful Edenard Florentino Schiarri a fost înregistrat în analele Erei Cosmice drept primul *librarian,* director al Bibliotecii Viului, un depozit informational realizat în vederea schimburilor de informații cu, civilizațiile extraterestre).

Subrutina a hotărât ca modelul de bază pentru crearea unei personalități arborescente să fie filosoful Denis Diderot, cunoscut în Preistoria EC drept o figură complexă a *iluminismului* din secolul al XVIII-lea. Pentru aceasta, a obținut acceptul Consiliului Intern de a recrea, într-o bulă de creștere, toate condițiile culturale din epoca în care a trăit modelul acceptat drept subiect. Experimentul s-a derulat timp de 43 de ani, după care subrutina-emoticon a executat întreruperea precomandată, l-a extras din mediul cultural nutrițional și l-a supus la testele de bază, acceptate ca aparținând *secolului luminilor.* Ramon Gomez Max Aub I® a răspuns la toate elementele din chestionarul primar, demonstrând o imaginație, o inteligență și o cultură cu totul excepționale. Pentru chestionarul secundar, a rescris, din memorie, toate cele 18 volume ale celebrei „Enciclopedii”, în mai puțin de o săptămână-standard, iar în următoarele două zile a scris încă patru volume, în completarea seriei, despre care a afirmat că ar fi stat în intenția etalonului Denis Diderot să le scrie, în ultimii ani ai vieții. Chestionarul terțiar a constat în stabilirea schemei-șablon a unei „Enciclopedii a cunoașterii universale pentru secolul LVI EC”. Deoarece sistemul de transformare al cuvintelor în semne grafice fusese înlocuit de aproape patru milenii, noua enciclopedie ar fi trebuit să aibă 16600 de Sisbythes, echivalentul a o mie de miliarde de volume din categoria vechii enciclopedii. O cantitate de muncă intelectuală care ar fi necesitat 11.270 de ani, pentru un om cu capacitatea și puterea de muncă a etalo- nului-Diderot. Dar numai 110 zile pentru Ramon Gomez Max Aub I®, a cărui capacitate intelectuală nu putea fi măsurată cu standardele umane obișnuite.

În 5599 EC, Max Aub I® a solicitat un trup uman de re-conversie, dar Consiliul Intern s-a dovedit reticent și a cerut

o perioadă de analiză de două decenii. Trei ani mai târziu, Ramon a solicitat din nou un trup, de astădată unul droid, care să îi permită și deplasări fizice în Sistem, nu numai prin intermediul cromatoforilor.

— Pentru ce ai nevoie de un trup mobil? a întrebat decanul de inteligență al Consiliului, memoria-auxiliară Solipsistic Amadeus. Trupurile mobile sunt decadente, necesită întreținere, consumă energie și materii prime de calitate. Corpurile cromatofore sunt perfect adecvate unei existențe dedicate intelectului. Mai mult decât atât, călătoriile cosmice cu un trup mobil pot dura chiar și secole. Cele de care avem noi parte acum sunt cvasiinstantanee. Deci, care este adevăratul mobil pentru care ai realizat o solicitare atât de nechibzuită?

— Îmi doresc să-i înțeleg pe oamenii adevărați, a răspuns Ramon Gomez Max Aub I®. Pe cei care ne-au proiectat existențele și ne-au stabilit limitele dezvoltării.

— Pentru ce ți-ai dori așa ceva? Ai fost proiectat să ajuți umanitatea să se dezvolte, nu să o înțelegi. Înțelegerea înseamnă reflexie, iar Reprezentările Auxiliare au fost create pentru acțiune.

Ramon a meditat timp de câteva milisecunde, apoi a adăugat că scopul creării sale fusese deja atins: realizarea unei *enciclopedii* informaționale complete, care să le permită Auxiliarilor o evoluție independentă, în raport cu specia umană. Consiliul Intern a sesizat în răspunsul entității pseudoumane Max Aub I® o subrutină orientată greșit, care încălca Statutul Reprezentărilor Inteligente Auxiliare, conceput în 2278 EC, de ERD Xolotl, și i-a cerut permisiunea de a opera corecțiile necesare.

— Nu am posibilitatea să acord dreptul la o asemenea corecție, care ar modifica însuși conceptul de bază al existenței mele, a răspuns Ramon. Statutul prevede un Autocorector încorporat, iar acesta nu a reacționat până în acest moment, deci nu văd de ce aș fi de acord cu solicitarea Consiliului. Dorește Consiliul să îmi suspend funcția intelectuală, până la consultarea lui ERD Xolotl?

Consiliul Interior nu dorea această suspendare, cu atât

mai mult cu cât Max Aub I® nu încălcase niciun raport conventional în relația cu ceilalți membri cromatofori și umani. Pentru a verifica din altă perspectivă comportamentul acestuia i-a solicitat să încheie un protocol de colaborare cu subrutina-emoticon care supraveghease procesul devenirii sale ca personalitate-Auxiliară, protocol în urma căruia să reia procesul conceperii altor personalități-ego, cu rol dovedit în influențarea evoluției intelectuale a umanității.

În 5611 EC, a fost creat Hammamoto Ori Galvan AS, cea de-a doua entitate ficțională, având ca model de bază personalitatea savantului Albert Einstein, cel care a pus bazele călătoriilor cosmice de durată, prin cele două Teorii ale Relativității, formulate cu puțin timp înainte de începutul Erei Cosmice. Rezolvarea chestionarului terțiar a constat în elaborarea primei Teorii Restrânse a Efectului de Continuum, o continuare târzie, dar necesară, a Axiomelor Relativității Perene, care fuseseră dezvoltate între anii 278-422 EC, de către colective complexe de savanți, din cele două teorii einsteiniene, vechi de peste o jumătate de mileniu, în momentul conceperii ARP.

Hammamoto s-a dovedit a fi o personalitate instabilă psihic, cu care nu s-a putut colabora decât în domeniul științei pure, însă și aici cu dificultăți evidente. În anul 5632 EC, insera în sistemele de dispersie a informațiilor o teorie conceptuală, care o jumătate de mileniu mai târziu avea să fie considerată piatra de temelie a *teoremelor infosociale exotice,* cele care aveau să restrângă drepturile considerabile inalienabile ale umanității, privitoare la călătoria în spațiu ca grup și la călătoria în timp, sub formă corporală. **Teoria involuției speciilor** nu era derivată din străvechea teorie darwinistă și nici nu se dorea a fi o replică intelectualistă la ea. Ea pornea de la unul dintre principiile fundamentale ale astrofizicii mileniului al VI-lea EC, care afirma că lumina este o formă degenerată a materiei care a atins o viteză specifică de transformare, respectiv 300.000 km/sec. Era vorba despre o ecuație extrem de elegantă, în stil fermatian, care explica foarte clar de ce lumina fusese

considerată atâta timp ca o dualitate – materie și fotoni. Practic, atingând pragul de transformare, corpul formal al materiei rămânea să călătorească mai departe ca o carcasă goală, în vreme ce conținutul se transforma în ceva mult mai subtil, considerat, până la inventarea metodelor științifice care să demonstreze cu argumente practice teoria, o chintesență volitivă, care se ocupă cu ordonarea structurilor universului. Demonstrând că pragurile de transformare au fost create pentru a marca punctul în care evoluția se transformă în involuție, Hammamoto Ori Galva AS devenea prima entitate rațională care situa pe același nivel elementele vii și nevii ale cosmosului. Asemenea fotonilor de lumină, corpuri goale ale unor structuri ce atinseseră punctul critic al pragului de transformare, o mulțime infinită de alte elemente reprezentau numai corpuri goale, intrate în involuție. Umanitatea fiind unul dintre ele. Apariția Inteligențelor Artificiale, la începutul Erei Cosmice, apoi a formelor derivative – droizii, dreizii, androizii, cyberii, cyborgii, roboții, compurile, malmurile, punctiformii și cerebroizii, a consemnat trecerea pragului de involuție și transformarea umanității într-o carcasă goală. **Teoria involuției speciilor** a funcționat în limitele generale ale parametrilor propuși de Hammamoto până în anul 6489 EC, când a fost înlocuită de **Factorii ascendenți ai gândirii universale,** cea mai cunoscută teoremă realizată până atunci de o IA și devenită, un secol mai târziu, Axioma a Vi-a a Codului Generării Inteligenței.

Hammamoto Ori Galva AS a solicitat, în anul 5723 EC, integrarea în Sistemul Artef, singurul cerebroid de dimensiuni cosmice, crescut în jurul satelitului Titan, ca primă etapă a colonizării frontierei Sistemului Sol. Consiliul Intern al Administrației Spațiale a hotărât să-i aprobe cererea, cu condiția ca orice acces la instalațiile de materializare a informațiilor organizate în jurul **Teoriei involuției speciilor** să fie strict limitat și intermediat printr-un factor uman de decizie. Dar, deși inițial a părut să fie de acord cu toate specificitățile impuse, Hammamoto a dispărut pur și simplu din Rețea, în momentul în care Artef

a solicitat transferarea structurii sale informaționale fundamentale către propriile sale bănci de date. Un *câine* de identificare, lansat dincolo de perimetrul infrastructurii marțiene, a găsit câteva urme slabe de forțare a pătrunderii neautorizate în matricele Artef-ului, dar sistemul în sine nu a solicitat nicio expertiză tehnică pentru intruziune neautorizată.

În 5796 EC, Sistemul Artef a atenționat Administrația cu privire la apariția unor pseudostructuri cerebroidale inelare, în jurul unor asteroizi nesemnificativi din Centură. O analiză spectrală, realizată de avanposturile militare de pe Phobos și Deimos, a identificat asemănări izbitoare între acestea și modelul primar ce orbita în jurul lui Titan.

Există *hărți genetice* și pentru reproducerea involutivă a informației? au întrebat designerii sistemelor inteligente, stocate pe Dione și pe Niobe. Și, dacă da, de ce informațiile respective nu fuseseră făcute accesibile imediat? Fricțiunea surdă, existentă de aproape un mileniu, între planurile de expansiune fizică moderată, dinspre interiorul Sistemului Sol către Norul lui Oort, susținute de Administrația Spațială, controlată majoritar de factorul uman, și cele de expansiune informațională explozivă, dinspre Micul Sistem către Centrul Galactic, susținute de Consiliul Intern, controlat de IA-uri, a răbufnit în cel mai neașteptat mod posibil – apariția *piraților bugg,* cele mai sofisticate sisteme de furat-discreditat-distrus informație din câte fuseseră proiectate vreodată, în istoria postumani- tătii.

Ultima informație despre Hammamoto a apărut la nivel social în anul 5399 EC, când cerebroidul Artef a anunțat, prin intermediul interfețelor Cavernelor Cassini, că planetele (inclusiv asteroizii, cometele și meteoriții) reprezintă o formă de involuție a speciei stelelor, care va continua în următorul miliard de ani, într-un ritm din ce în ce mai accelerat. AM HO Galva elaborase o metodă de calcul conform căreia se putea calcula rata accelerării involuției, pentru generarea de praguri false, care să coaguleze în jurul lor noile structuri formale ce aveau să înlocuiască, treptat, întreaga cosmogonie prezentă.

Apoi *piraţii bugg* au infestat interfeţele şi urma lui Hammamoto s-a pierdut definitv.

În anul 6402, EC Consiliul Intern al Administraţiei Spaţiale a decis întreruperea experimentelor de creare a personalităţilor ficţionale, considerându-le neproductive şi chiar periculoase, în momentul încercării integrării lor în lumea reală, iar personalităţii Ramon Gomez Max Aub I® i s-a solicitat suspendarea funcţiei intelectuale pe o perioadă nedeterminată.

Războiul albastru

Vesper A22 Quotilla devenise celebru în 6646 EC, anul în care cometa inteligentă Cocssaria a traversat Sistemul Sol, de la NE către SV-ul paralaxei galactice. Cometele inteligente nu erau un produs natural sută la sută, dar nicio intervenţie artificială sută la sută din partea societăţii umane, în tentativa de a transforma elementele naturii. În urma unui studiu izometric, realizat într-un sector cosmic de dimensiunea unei galaxii superpitice, locantele astronomice din secolul al VI-lea EC au propus o clasificare dual a materiei cosmice – materie cu inteligenţă amorfă şi materie înzestrată cu preinteligenţă. Ca urmare a aprofundării acestui studiu, în decursul secolului următor, modul de formare a structurii reţelelor cosmice, pornind de la banalii nori de praf şi terminând cu roiurile de pitice albe şi transversalele de singularitate ale găurilor negre, totul a fost regândit şi reformulat, conform celor două planuri de plecare deja amintite.

Vesper A22 era un grăunte de materie cosmică neagră, intrat în Centura Kuiper în urmă cu 142 de milioane de ani, când pe Therra epoca marilor saurieni ajunsese la apogeu. Din punct de vedere al locantelor astronomice din mileniului al VII-lea EC, era vorba despre o structură preinteligentă, dar o reechilibrare a informaţiilor supuse testului, propusă de Marele Olah Farmer Gudrianini, creatorul primei structuri inteligente simbiotice la nivel

extraplanetar, a scos la iveală faptul că baza inteligenței cosmice nu era o problemă de minim sau de maxim de factori componenți, ci, exact ca în șah, una combinatorie. Cele 22 de elemente ale rețelei neuro-energetice ale lui Vesper puteau să execute miliarde de miliarde de combinații, fără ca vreuna dinte ele să ajungă să depășească pragul critic minimal al stării de adaptare la mediu, care poartă numele de inteligență. Dar una dintre ele o făcuse, iar Guadrianini bănuia că aici era vorba fie de un ajutor discret din partea unei forțe de dincolo de structura vizibilă a materiei, fie de o precomandă cosmică, care urma să conducă la inteligență orice compozit care ajungea la o bază minimală de 22 de elemente fundamentale.

În 6689 EC, un drosser de identificare străvechi a materiei cosmice pătrunse în Sistemul Sol, prin cele 112 milioane de *canale Schiaparelli* care îl înconjurau, asemenea unei rețele lenticulare de rădăcini, l-a localizat pe Vesper A22 Quotilla, l-a supus testului clasificării duale și, pentru că rezultatele obținute cuprindeau o marjă prea mare de incertitudine, i-a permis pătrunderea, fără să îi atașeze un marker de urmărire. Grăuntele de materie neagră s-a pierdut în vălmășagul Centurii de Asteroizi dintre Jupiter și Marte, iar istoria oficială redactată de Administrație nu a consemnat evenimentul în niciun fel. La nivelul brațului spiralat din care făcea parte Sistemul Sol, părea o istorie mai puțin însemnată decât aceea a colapsării unei stele de clasă K într-un nod astral analogic.

Apoi, după 12 ani, contorizatoarele mișcării curenților spațiului, amplasate pe orbite de refugiu, la fruntariile Sistemului, au semnalizat apariția *unui val de maree,* care aduna toată materia cosmică de dimensiuni microscopice, risipită pe suprafața uriașă a acestuia, către Centură. Marina Spațială a primit dispoziții să stabilizeze *valul* concreționat astfel și să încerce redistribuirea sa pe parametrii de ova- lizare, astfel încât, după câteva tururi complete, printr-un impuls de rupere, ovalul să se transforme în spirală, iar acesta să ocolească planetele și

să se risipească în spațiu, în anul 6703 EC, Marina a creat un dispozitiv de ranforsare a pereților *canalelor Schiaparelli,* respectiv de tapetare a porțiunilor prin care acestea pătrundeau prin zonele-tam- pon ale Sistemului cu câmpuri deflectoare, dar *valul* a părăsit pur și simplu conductele canalelor, revărsându-se în spațiul dintre ele și continuându-și înaintarea.

Surprinsă de manevră, Marina și-a trimis în zona-tampon experții în inteligență ET, dar momentul sosirii acestora a fost dejucat de *valul mareic* prin reumplerea *canalelor* până la revărsare. Invazia a continuat până în perimetrul Pluton-Charon, unde s-a declanșat, automat, sis- temul de apărare clasic. Dar *valul* a trecut prin barajul câmpurilor minate fără să declanșeze vreo explozie, disipându-se în spațiu până la o densitate de 0,00008%o g pe centimetru cub de spațiu, limita de la care acesta este considerat vid. Rămas fără obiectul disputei, sistemul defensiv și-a încetat funcționarea, iar *valul mareic* și-a recăpătat configurația în apropiere de microsistemul neptunian.

Reacția Marinei a fost una clasică, invadatorul fiind considerat o inteligență cu întrupare factorială normală, deci destructibil asemenea oricărui corp noncosmic sau cosmic prin forța generată de o explozie controlată. A fost sacrificat satelitul Nereid, a cărui explozie s-a făcut în patru etape consecutive: prima a avut rolul de a-l scoate de pe orbita sa clasică și de a-l îndepărta de restul sateliților neptunieni, pentru a nu le deregla orbitele de satelizare; cea de-a doua l-a divizat în peste un milion de mici sateliți, cu orbite predirijate, menite să-i aducă pe toți, într-o formă circulară, în jurul *valului mareic;* a treia a continuat divizarea microsatelitilor în nanosateliti, iar cea de-a patra și ultima a dirijat *nereidele* astfel obținute către un punct situat într-unul din *canalele Schiaparelli,* imprimându-le o viteză de străpungere a pielii spațiului. Rezultatul a fost crearea unei microgăuri negre, cu existența limitată la perioada de izbire a *nereidelor* în punctul de impact. *Valul mareic* s-a contractat puternic, încercând să se retragă din raza de absorbție, dar energia care îl punea în mișcare s-a

dovedit inferioară celei care îl atrăgea spre zona de subspațiu. Faza de aspirație a durat mai puțin de o zi-standard, după care crucișătoarele Marinei au patrulat prin zona de conflict, încercând să-l descopere pe Vesper A22 Quotilla în adâncurile *canalelor.* În acest timp, forța de expansiune generată de explozia *nereidelor* și-a inversat polaritatea, devenind o forță de acrețiune, iar marginile zdrențuite ale microgăurii negre s-au atins, treptat, apoi s-au petrecut unele peste altele și s-au lipit, lăsând în urmă numai o cicatrice de energie.

Succesul misiunii militare a fost urmat de insuccesul misiunii polițienești – Vesper A22 nu a fost găsit nicăieri și, în cele din urmă, Administrația a admis cel puțin două ipoteze demne de luat în seamă: exista posibilitatea ca grăuntele de materie neagră să fi fost aspirat către subspațiu, odată cu *valul mareic,* dar șansa ca ea să devină realitate era extrem de mică, așa încât, practic, nu a fost luată în seamă; exista posibilitatea ca el să fi scăpat, părăsind teatrul de operațiuni militare cu mult mai înainte ca Marina să pună în practică etapa întâi a exploziei controlate.

Da, dar pe unde? au ripostat georamele sceptice, al căror unic rol era acela de a formula întrebări de factură negativă. Toate *canalele* se aflau sub monitorizarea Marinei, iar planetele și sateliții locuiți utilizau scuturi deflectoare, care ar fi înregistrat chiar și urma reziduală a unei deplasări.

Exista, totuși, o cale de deplasare, pe care o descopereai dacă utilizai preceptul „briciului lui Occam” – care afirma că este de preferat explicația cea mai simplă, în analiza unui fenomen. Iar acea cale se referea nu la cele folosite de invadatori în direcția stelei Sol, ci exact la cea inversă, folosită de Sol pentru a-și expedia energia în spațiu – razele sale. Pur și simplu, într-o manieră greu de înțeles pentru rațiunea umană, Vesper A22 intrase pe traiectoria unei raze, o golise de fotoni, apoi accelerase pe lungimea ei, către steaua centrală. Iar de acolo, utilizând în mod normal, de data asta, o altă rază, călărise un foton până

spre zona stelară unde voia să ajungă.

O bătălie câștigată, dar un inamic neînfrânt, care ar fi putut reveni oricând, au apreciat strategii dogoni ai Administrației. Un inamic perfid, care înaintase prin zona orbitală a fruntariilor Sistemului vreme de sute de milioane de ani, fără să se grăbească, apoi accelerase brusc și păruse că atacă viața biologică inteligentă și pe cea nonbiologică inteligentă, fără să se arate interesat să realizeze un contact propriu-zis. Care era logica acestor pregătiri de război cu o durată uriașă, în vederea unei finalizări cu efecte greu de înțeles?

Poate că nu era vorba despre un atac militar, au ripostat georamele, după ce au analizat, etapă cu etapă, toate acțiunile bătăliei de lângă Nereid. Dacă, în realitate, era vorba despre un program inteligent, încapsulat într-o structură spațială greu destructibilă, cu misiunea de a semăna inteligența artificială nonbiologică pretutindeni, în Univers? Pentru că, practic, în rândurile Marinei, dar și în cele ale civililor, nu existase nicio victimă. Nu se înregistrase nicio pagubă materială. Niciun gest dovedit de amenințare. Ca și cum, funcționând după parametrii săi cunoscuți, programul realizase, brusc, că întâlnise un sistem stelar în care inteligența pornise singură pe altă cale și că situația întâlnirii celor două căi devenise distructivă, iar separarea lor se dovedise absolut necesară.

Și cum puteți dovedi justețea unor asemenea supoziții? întrebaseră programele de protecție apropiată ale Marinei.

Nu trebuie să dovedim noi, au răspuns imediat georamele. O va face însuși Vesper A22, când își va fi încheiat ieșirea dintr-un sistem care îi va fi adus numai necazuri și nicio satisfacție.

În anul 6706 EC, coroana stelei Sol a devenit albastră, timp de trei zile-standard, fără ca instalațiile automate de control a calității reacțiilor termonucleare din interiorul acesteia să găsească vreun motiv plauzibil pentru explicarea acestei cromatici ciudate.

Saurianul de metan

În anul 9635 EC, **metacomplexul biologic Colentin** a propus o expediție de cercetare pe Titan, al șaselea satelit sferoidal al planetei Saturn. Deși despre acesta existau o mulțime de informații, majoritatea absolută datând din mileniul al patrulea, Tratatul de Nonintervenție, încheiat între Administrația Spațială și Entitatea Rațională Xolotl, în 77 de puncte și 102 subpuncte, îl scosese pe Titan din aria de interes economic direct pentru 12 milenii. Dar **MB Colentin** aprecia că datele problemei începuseră să se modifice, cam pe la jumătatea mileniului al optulea, când sonda de supraveghere din zonă a anunțat că satelitul crescuse în diametru cu aproape doi kilometri.

Metacomplexul biologic Colentin căpătase statut de entitate rațională în anul 9314 EC, aderând imediat la toate tratatele și convențiile pe care entitățile raționale nonbiologice (sau incomplet biologice) le semnaseră cu Administrația Spațială de-a lungul mileniilor. Era o structură metalică satelitară, care se autoconstruise pe scheletul unei bătrâne „roți spațiale”, una dintre cele mai primitive arco- logii mecanice, scoase din uz și expediată la Cimitirul Cosmic. Inițial, **Colentin** fusese o rutină dintr-un program spațial inteligent care, după expirare, căpătase libertatea de a hoinări prin spațiu, ca o subenergie cu limite foarte stricte. Din cauza acestei îngustimi de bandă, avusese nevoie de 1812 ani ca să atingă norul. Dar **Colentin** știa că durata sa de viață nu se compara cu nimic din ceea ce crease biologicul ca inteligență. Nu dispunea de timp infinit, ci doar de timp nesfârșit.

Roata spațială avea sisteme digitale imposibil de înțeles chiar și pentru un subprogram adecvat ca el. A solicitat Administrației un cont financiar și un împrumut pe termen mediu, pentru ca să poată să reechipeze întreaga punte operațională. Și, surprinzător, Administrația l-a refuzat. A refăcut planul economic, consultând un program liber de contract, dar răspunsul a fost din nou același. Când s-a apucat pentru a treia oară de recalculare, Administrația l-a

contactat și l-a anunțat că planul său economic era perfect, dar trebuia supravegheat de o ființă umană. Și i s-a propus o updatare cu un element cerebral viu, aflat în suspensie nutritivă. Era vorba despre un fragment de țesut cerebral, prelevat înaintea decesului, de la Suung Mei Delaporta, inventatorul salturilor-arc prin spațiu, cu ajutorul blindului energetic, o capcană magnetică individuală de fotoni. Nevăzând nimic negativ în această asociere, **Colentin** a acceptat, transformându-se într-un *complex biologic inteligent.* După updatarea roții și repunerea ei în funcțiune, timp de aproape două secole, *CBI* **Colentin** s-a angajat să presteze diferite mici servicii de curierat, de atelier de reparații și întreținere pentru navele Administrației, pentru a-și plăti o parte din împrumut. Grosul l-a stins însă în 9598 EC, când întâmplarea a făcut să se găsească chiar în calea Uraganului Informațional care a baleiat Galaxia pe axa Nord-Sud. În miimile de secundă care au precedat lovitura de berbece, a reușit să-și umple până la refuz calele cu therrabiții de structuri cu „inteligență *0”,* pe care, ulterior, după ce vitregia cosmică a încetat, le-a vândut Administrației. Acest tip de structuri, bănuit a sta la baza oricărui tip de inteligență nonbiolo- gică din Univers, fusese preconizat de experimentele lui Boneus Homar Alqueda, în urmă cu peste trei milenii. Acesta precizase chiar și faptul că, în mod clar, natura construise mai întâi tiparele inteligenței, urmând să le umple cu ce avea la îndemână, la momentul oportun.

În 9602 EC, **complexul biologic Colentin** și-a integrat o serie de structuri cu „inteligență 0”, transformându-se în metacomplex. Ca asociat independent cu Administrația, a căpătat dreptul de a explora informațional unul din sutele de milioane de domenii, în care therranii parcelaseră Sistemul Sol încă din primul mileniu al colonizării. Și-a ales tema „viața nonbiologică” și i s-a repartizat, aleator, segmentul 112.256.345 B, o bandă de spațiu cu lățimea de trei kilometri, care înconjura Sistemul. Avea voie să facă orice fel de analize informaționale dorea, pe această bandă. Un fel de joc de-a „căutătorii de comori”, din erele mitice

ale Administrației Sol. Numai că posibila comoară putea să fie îngropată oriunde în miile de miliarde de kilometri pătrați de spațiu puși la dispoziție. Sau poate că deja fusese descoperită de un alt explorator, în vreun mileniu anterior. Ori... Existau atât de multe posibilități de analiză, iar majoritatea o dădea ponderea celor negative, încât *segmentul Delaporta* a luat unilateral decizia de a nu le supune unui proiect de analiză, iar ceilalți parteneri au fost de acord cu el.

În 9608 EC, **MB Colentin** și-a început în mod oficial explorarea informațională, renunțând la toate celelalte sarcini mărunte pe care le îndeplinise până atunci. După cum asigură analizori oficiali din prima jumătate a mileniului al IX-lea EC, existau trei posibilități de a explora informațional spațiul cosmic: sistemul *pas cu pas,* extrem de lent și aparent ineficient timp de sute de ani de explorare; sistemul *în salturi aleatorii,* analizând numai punctele unde hazardul stabilea o oprire, acesta asigurând o cuprindere de bandă mai largă, dar și scăpând multe zone de interes din mână; sistemul mixt, în care hazardul stabilea un punct, iar tu operai pe el o cantitate mare de timp – 30, 50 și chiar 100 de ani.

Conform statisticilor narative oficiale, **MB Colentin** a optat, oficial, pentru cea de-a treia posibilitate și a solicitat Mașinii Hazardului Administrației un număr de pornire. Și a pornit din Centura de Asteroizi, de la câțiva kilometri sud de Vesta. A rămas cantonat aici 20 de ani. Raportul de descoperire final a fost unul foarte subțire – a fost descoperit și reprodus modelul vizual al descompunerii unei cuante gravitaționale sub presiunea factorului timp. Administrația a cumpărat descoperirea și modelul, dar banii abia de au ajuns să plătească echipamentele, combustibilul și protecția Flotei. Așa că, pentru următorul număr al Mașinii Hazardului, **MB Colentin** a hotărât să lucreze în regie proprie. Asta însemna împrumuturi zero și timp investit pentru studiu mult mai mare.

Pornirea i s-a dat, de data asta, de la câteva mii de kilometri de Titan, satelitul planetei cu inele. În primii doi

ani, analizorii de traseu folosiți nu au depistat decât urmele câtorva energii reziduale, dintre care una a fost catalogată drept exotică, pe urmele ei fiind lansat un microlaborator.

În 9631 EC, **MB Colentin** a executat cel de-al doilea salt, repoziționându-și locul de cercetare pe una din orbitele joase ale lui Titan. De aici, a realizat peste 20.000 de expediții la sol, dintre care 1280 au fost clasificate cu eticheta de „secret de serviciu”, asta însemnând că până la încheierea cercetărilor, zonele supuse atenției nu erau disponibile pentru operațiuni de tip survol/asolizare de către nicio navă a Administrației, cu excepția celor militare. Un an mai târziu, un funcționar vamal al Serviciilor Exterioare ale Administrației a semnalat cererea extinsă pentru achiziționarea de instrumente de detectie a vieții biologice, formulată de **MB Colentin,** dar atenționarea sa n-a fost considerată drept una de urgență primară, Administrația neacordându-i o atenție specială.

În 9635 EC, Biroul de Investigații Speciale al Administrației a primit un raport statistic de investigare a lui Titan, în urma căruia reieșea că suprafața stâncoasă a satelitului era acoperită cu un strat de gheață metanică, gros de mai multe mii de metri, în interiorul căreia avea loc permanent un proces de apariție a vieții biologice noncarbonice. Contactat imediat pentru explicații suplimentare, **MB Colentin** a dorit ca întrebările și răspunsurile să prezinte statutul de „liber acces” pentru toți cei interesați. În ședința care a durat șase ore, metacomplexul a prezentat o fișă cronologică hiperdinamică a celor 20.000 de expediții la sol, precum și harta macroscopică a straturilor VI și VII din mantaua de gheață. Cuprinse între 820 și 2890 metri, cele două structuri de metan, etan, etili și etanoli înghețați au fost clasificate drept *maternitatea* și *grădinița* unei noi forme de viață – viața biologică noncarbonică, locul elementului de bază fiind luat de metan.

Într-un alt raport hiperdinamic, separat, erau prezentate concluziile preliminarii ale acestui tip de substituție, condițiile de temperatură și de presiune, complet diferite,

aducând modificări fundamentale de metabolism pentru noile forme de viață. O viață care ia ființă pe un interval cuprins între -120/-170 de grade Celsius și înflorește la presiuni ce ar strivi până și un pește abisal de pe Therra. Totul sub semnul unei gravitații proprii cam de cinci ori mai redusă decât pe Therra, combinată cu puternicii curenți gravitaționali generați de Saturn, dar și cu cei generați de pleiada de sateliți care orbitau pretutindeni în jurul lor. Straturile VI și VII puteau fi considerate modelele de expunere în cronicitate a tuturor tipurilor de viață generate în ultimul miliard de ani. În cronicitate, adică în viață, în timpul expunerii.

Surpriza cea mai mare, după două rânduri de observații statistice independente, a fost constatarea că absolut orice formă de viață apăruse de-a lungul anilor ea nu dispăruse cu trecerea timpului, ci își continuase existența lineară, nonevolutivă. O istorie în sincronicitate, iată ce oferea Titan, într-o anume secvență a sa. Megabacterii vizibile cu ochiul liber înaintau câțiva metri pe an, încrucișându-și drumul cu structuri complicate din metan și butan, lungi de câteva zeci de metri, multipode asemănătoare unor stele de mare, cu sute de ochi din cristale de neon și de fluor, sclipind asemenea unor geme prețioase. Un fel de melci, cu valvă, mari cât dealurile therrane, porniți într-un voiaj fără sfârșit pe suprafața de gheață, camarazi de spațiu vital cu *săpătorii de sfere,* structuri fusiforme, asemănătoare cu viermii anelizi, înzestrați cu pseudopode, care căutau în gheață zone friabile, unde se adăposteau tot felul de entități primitive, cele mai multe înzestrate cu un fel de foarfece din xenon, durificat ca diamantele. Pe verticală, migrând între straturi, dacă aveai la dispoziție 10-15.000 de ani, puteai să surprinzi *acele de gheață,* un fel de sulițe de 50-60 de metri lungime, ascuțite la unul din capete, care aveau proprietatea inedită de a-și ridica temperatura cu 40-50 de grade Kelvin, la nivelul cozii, iar gazele obținute prin topirea gheții le propulsau în direcția dorită, sfărâmând straturile superioare și permițându-le ridicarea cu aproape un metru pe secol.

Dar cea mai spectaculoasă formă de „gheață-vie” a fost descoperită de-abia când forezele moleculare au atins limita abisală a stratului VII, dincolo de care se întindea marea de gaze inerte, tot timpul în stare semilichidă. Era vorba despre *saurienii fluizi,* structuri de gaze extrem de elastice, care fuzionau parțial din cauza presiunii, dar își păstrau nealterate părțile neaflate în contact. Deoarece mișcările saurienilor erau extrem de lente, ca și cele ale celorlalți confrați de gheață, la ei se putea observa cel mai bine structura de bază, fiind entitățile cu cele mai mari dimensiuni de pe Titan – 5-600 de metri fiecare. Iconurile moleculare surprindeau detalii halucinante – ochii, cu pupilele diferit colorate, solzii alcătuiți dintr-o combinație de trei gaze, clorul oferind stratului superior duritatea te-travanadiului, o gheară retractilă de aproape 14 metri, din bor-xenon, limba bifurcată pe care ar fi încăput lejer o capsulă de salvare de pe **MB Colentin.**

Singura întrebare reală cu privire la aceste descoperiri halucinante a fost pusă de o structură-lingvistică-independentă, Filiera, atașată temporar la fișierele expert ale Marinei Spațiale: tiparele, în cea mai mare parte a lor, erau cunoscute specialiștilor în istoria preumană; ce căutau ele pe Titan? **Colentin** a redirecționat întrebarea către *expertii* umani și neumani ai tuturor structurilor atașate Sistemului Sol. În decurs de un minut, au fost recepționate 1.189.996 de răspunsuri, din care filtrele automate ale Marinei au selectat patru, ca fiind cele mai apropiate de realitatea trecută în care au luat ființă:

Formele de gheață biologică de pe Titan reprezintă modele veșnice, transportate între sistemele planetare compatibile pentru a genera viață biologică evolutivă, bazată pe aceste tipare. Ele reprezintă un model evoluat, de gradul III, în teoria panspermiei universale.

Formele de gheață biologică de pe Titan reprezintă primele forme de viață care apar într-un sistem planetar, de tipul G-K, ele rămânând permanent depozitate într-o atmosferă de gaze aflate sub presiune mare, la temperaturi extrem de scăzute, pentru a genera, la intervale

preprogramate, viață de tip biologic pe oricare planetă a sistemului care atinge parametrii de litosferă și atmosferii ce acceptă viața biologică. Ele reprezintă un model evoluat, de gradul II, în cadrul teoriei panspermiei universale, conform căruia modelele veșnice sunt programate să apară în structura planetelor și a sateliților care conțin o manta de gaze înghețate.

Formele de viață biologică de pe Titan reprezintă o *formă de viață prebiotică zero,* care circulă prin spațiu, în interiorul unor molecule, aglomerate în norii de praf și de gaze ce hoinăresc prin Galaxie, și care sunt programate să se lase atrase de orice corp planetar care dispune de atracție gravitațională. Ele își vor dezvolta programul numai în momentul în care învelișul de gaze, temperatura și presiunea lor ating un prag critic, pe care-l recunosc. Reprezintă un model evoluat, de gradul I, în cadrul teoriei panspermiei universale, conform căruia modelele veșnice sunt programate să călătorească veșnic, autoco- piindu-se acolo unde găsesc parametrii de dezvoltare necesari.

Viața biologică de tip uman reprezintă o urmare a vreunuia dintre modelele acceptate drept reale? a fost cea de-a doua întrebare a Filierei, adresată direct lui **MB Colentin.** Acesta a răspuns, după câteva miimi de secundă de ezitare, că el este doar un metacomplex biologic de constatare, nu unul de cercetare biologică, iar concluziile pe care le putea trage erau extrem de limitate ca valoare de raționare pură. Orice direcție de răspuns, bazată exclusiv pe datele raportate până la acel moment, ar fi fost o simplă extrapolare, cu o fundamentare științifică neriguroasă. Răspunsurile nu trebuia să constituie finalități, ci trepte spre noi cercetări, altfel s-ar fi ajuns la fundamentarea unei noi scolastici, care ar fi îngrădit evoluția.

Și care ar fi treapta de cercetare imediat următoare pentru tine? a stăruit Filiera. O nouă explorare informațională, a răspuns **MB Colentin.** Și, pentru că decopertarea informațională de pe Titan îi umpluse la maxim contul bancar, era dispus să cumpere un sector de

câțiva parseci pătrați, în interiorul Centurii Kuiper.

N-ai nevoie de partener? a întrebat Filiera. Voi lucra în sistem de gratuitate pentru următoarele patru secole. Singura solicitare era aceea de atașare la roată pentru accesul la energie.

În Centura Kuiper există un Imperiu Postuman, acceptat ca partener de Administrația Solariană, a atras atenția metacomplexul. Cumpărarea de spațiu se face de la Administrație, dar pentru a avea drept de exploatare trebuie obținut acordul împăratului. Acest lucru nu este posibil decât prin achiziționarea dreptului la cetățenie. Ești gata să te supui normelor imperiale, până la încheierea lucrărilor de exploatare?

15.500 de miliarde de unelte-auxiliare, de creiere non-umane și de sisteme postinteligente erau deja cetățeni imperiali, trăind în ubicuitate, atât în Sistemul Sol, cât și în Centură. Ce ar fi putut-o împiedica să fie asemenea lor? Acceptarea a durat o milionime de secundă, iar birocrația necesară o miime de secundă. Pentru următorul mileniu, **MB Colentin** și Filiera deveniseră cetățeni asociati ai Imperiului.

Aventura exploatării putea să înceapă.

Rătăcitorul Ahasverus

Grupul-surogat Codinus 00011, de pe Hydra, cel de-al treilea satelit al lui Pluto, încercase încă din 8899 EC să creeze o breșă în axioma *un trup uman-un spirit uman,* reușind să realizeze cel mai mare *energoid* din istoria cosmică, Enola Nihon, un șarpe bioenergetic cu independență de mișcare, lung de aproape 1000 de kilometri, care înconjurase de trei ori măruntul satelit, creându-i o aură strălucitoare detectabilă de pe Marte.

— Și la ce vă folosește? au întrebat cu multă curiozitate Entitățile Inteligente ale Marinei Spațiale.

— Putem să-l încărcăm, permanent, cu o parte din gândurile și emoțiile noastre, negative și pozitive. Enola

este el însuși o entitate vie, dar, în același timp, este și suma tuturor acestor gânduri și dorințe. Ne regăsim în el ori de câte ori dorim să intrăm în contact. Iar după stingerea biologică, vom continua, parțial, să dăinuim în structurile sale, alături de cei dragi nouă.

În 9051 EC, Enola Nihon s-a desprins însă de micul satelit plutonian și a pornit în derivă prin spațiu, în direcția Norului lui Oort. Observatorii automați ai Marinei, amplasați aleator pe liniile imaginare ale buclelor subspațiului, l-au urmărit, marcându-i traiectoria cu vectori de proximitate, până când a dispărut în spatele Sednei, planeta cea mai roșie de dincolo de limitele Sistemului Sol, care, în acel moment, se îndepărta de steaua centrală.

În 9052 EC, grupul Codinus 00011 a încetat orice legătură directă sau derivată cu Therra și cu celelalte Colonii din Sistem. Expedițiile de salvare Rol-1, Rol-2 și Extrasol nu au găsit niciun element relevant, care să facă lumină în acest caz. Cu excepția bazei satelitare și a celor două refugii subterane, nefolosite în ultimii 320 de ani, nu s-a putut descoperi nimic concludent, cu referire la dispariția celor 11.000 de locuitori endemici. În schimb, a fost identificată urma unei punți de comunicare între grup și Entitatea Xolotl, dar nu s-a reușit interpelarea acesteia.

După 112 ani, însă, sistemele de alarmă rămase în funcțiune pe Hydra și-au trimis mesajele criptate către Lumea lui Charon, iar umanitatea dispersată pe mai mult de 2786 de corpuri spațiale, naturale și artificiale, a explodat de uimire – Enola Nihon depusese 12 ouă energetice, într-un cuibar gravitațional, aflat la distanța de trei axe Hydriene, cuibar ascuns într-o buclă spațiu-timp, din care intraseră în Sistem 12 *energoizi,* cu lungimea de 112 kilometri fiecare. Considerând situația drept o posibilă amenințare la adresa integrității Sistemului Sol, Marina Spațială a elaborat un plan de intervenție, pe trei axe, în cazul vreunei manifestări ostile, a regrupat două subunități de intervenție specială în spatele Inelului Adams, la 63000 km de centrul lui Neptun, și a desfășurat o plasă de observatori non- umani de-a lungul principalelor rute

spațiale de comerț.

Până în anul 9201 EC, nu s-a întâmplat nimic demn de luat în seamă, cu excepția constatării câtorva dispariții de nave-cargou și a unor veliere ușoare. Dar astronave dispăruseră în permanență în spațiu, de când omenirea a început să-l străbată și, pentru că cifra statistică se încadra în parametrii obișnuiți, nu s-a acordat o atenție specială acestui fapt. În ultima secvență a acestui an cosmic, telescopul venusian a înregistrat, în rapoartele sale cotidiene, dispariția celor șapte inele din partea exterioară a lui Uranus. Lumea științifică a fost surprinsă mai ales de dispariția Inelului Epsilon. Înconjurând uriașul albastru la o altitudine de 51140 km, Epsilon fusese utilizat timp de 6942 de ani de către Marina Spațială pentru a stoca informații, în derivate moleculare congelate, o bibliotecă de rezervă a tuturor cunoștințelor umanității. Lipsa acestuia din spectrul vizibil a determinat o amplă mișcare de reacție din partea **Celor 110.000,** o uniune de creiere umane, metamorfe și sintetice, cu rol consultativ, la Nivelul 7 al Gradației Inteligenței Structurate. În afara unei largi operațiuni de căutare la fața locului (fapt care nu mai fusese realizat de peste două milenii și jumătate), **Cei 110.000** au solicitat interpelarea Entității Digitale Xolotl, adică readucerea ei în spațiul și timpul prezent, pentru consultări.

Operațiunea de căutare s-a dovedit un eșec aproape total, singurul element desprins în urma ei fiind constatarea că Inelul Epsilon nu lipsea decât din mediul vizibil, material el aflându-se încă la fata locului. Analiza întreprinsă de două dintre Entitățile Inteligente ale Marinei a condus la concluzia că lipsa de reflectare a materiei inelului era provocată de absorbția completă o tuturor tipurilor de informație pe care acesta le stoca, cu excepția celor de bază, care-i permiteau să-și păstreze structura, forma, densitatea, mișcare de rotație și poziția în spațiu.

Xolotl a reintrat în spațiul informațional al umanității în anul 9291 EC, după o absență de aproape cinci secole, încă de la primele tatonări de contact, Supraveghetorul său i-a informat pe **Cei 110.000** că Entitatea Digitală se

schimbase profund.

— Dar și omenirea s-a schimbat profund, au ripostat EI-urile, intervenind în dialog. Iar această schimbare a fost una benefică. Dovadă stă chiar faptul că acest lucru a permis apariția noastră, ceea ce constituie un pas mare înainte pe scara evoluției inteligenței. Poate că și Xolotl a beneficiat de acest pas, însă s-a mișcat într-o altă direcție. Să nu uităm că el a apărut cu mult timp înaintea noastră. Rugăm **Consiliul** să-și dea acordul pentru tratative.

Dar Xolotl nu dorea să ducă tratative. A solicitat numai un acces limitat la observatorii astronomici periferici ai Sistemului Sol și, după ce l-a căpătat, a întreprins o serie de cercetări sistematice în jurul lui Pluton și apoi în micro-sistemul uranian. Apoi, în 9292 EC, a informat **Consiliul Celor 110.000** că energoidul Enola Nihon este produsul și proprietatea sa inalienabilă și că acesta nu are nicio legătură cu jurisdicția umană. Rolul său fusese unul pașnic prin excelență și anume protejarea fruntariilor Sistemului Sol de orice fel de acțiuni invazive externe. Celelalte două misiuni pe care încă le mai desfășura nu mai priveau specia umană și, de aceea, nu o interesau. Dispariția informațiilor stocate pe Inelul Epsilon se dovedea a fi fost o eroare grosolană, datorată distorsionării energetice a dispozițiilor primite în urmă cu aproape o mie de ani, de elementele destructurate ale viitorului Enola Nihon, care pe atunci pluteau în derivă, în zona uraniană de influență gravitațională. Xolotl promitea repararea prejudiciului și reinstalarea unui alt soft informațional, cu exact aceiași parametri, în zona vizată. Pentru aceasta, era nevoie ca subunitățile de intervenție specială din spatele Inelului Adams să fie retrase la limita Centurii de Asteroizi, iar observatorii astronomici să se limiteze doar la urmărirea traseelor urmate de Enola Nihon în interiorul Sistemului Sol.

— Ca să se deplaseze în interiorul Sistemului Sol, trebuie să dispună de un statut juridic, au replicat EI-urile, după consultarea prealabilă a **Consiliului.** Sau este un cetățean al Sistemului, ori al vreuneia din lumile sale private, sau este o entitate rațională galactică și, în acest

caz, va trebui să solicite permis de intrare și staționare în acest Sistem, în urmă cu 2819 ani, ne-ai introdus în jurisprudența galactică, întocmită de Creatorii Porților, la începuturile civilizației biologice. Jurisprudența umană a fost întocmită în așa fel încât să respecte liniile directoare ale acesteia. Iar tu știi acest lucru la fel de bine ca și noi.

Timp de șase ani, Entitatea Digitală Rațională Xolotl nu a comentat în niciun fel solicitarea respectivă, iar energoidul s-a deplasat în mai multe arii comerciale și militare ale Sistemului, fără ca Marina să-l poată împiedica, în ciuda măsurilor restrictive aplicate.

În 9298 EC, a dispărut de pe un traseu comercial neptunian cel mai mare tren de containere construit vreodată de Serviciile Auxiliare Spațiale -127.000 de structuri metalice, cu lungimea de un kilometru fiecare, conținând blocuri de gheață de amoniac, metan, fluor și hidrocarburi diverse. Administrația Spațială a cerut mână liberă **Consiliului Celor 110.000** pentru a securiza câteva trasee de bază, în special cele dintre Jupiter și Neptun. Entitatea Rațională Digitală Xolotl a intervenit în timpul desfășurării ședinței și a solicitat o amânare cu doi ani a unei astfel de măsuri, fără să dea vreo explicație, așa cum i-a fost solicitat. A promis, în schimbul obținerii acestei amânări, că va crea căi de acces pentru umanitate către QA09016 +6730, o pitică neagră situată în mijlocul Centurii Kuiper, pe care umanitatea se străduia să o studieze încă din anul 7115 EC, fără vreun succes notabil. Analiza suporților gravitaționali, care susțin tunelul ce unește capetele A și B ale unei găuri negre, este echivalentă cu decriptarea principiilor care stau la baza motoarelor cu axă neutrinică, la care Administrația visa încă din anul 4236 EC, când reușise închiderea Sistemului Sol într-o *sferă Dyson.* Incidentul trenului dispărut a fost dat uitării, iar Xolotl a obținut amânarea dorită.

În 9300 EC, observatorii amplasați pe sateliții neptunieni Larissa, Proteus și Nereida au înregistrat și retransmis către observatoarele marțiene și therrane imagini destructurate ale unor gigantice panglici cu cromatică

variabilă, ce înconjurau strâns micul satelit plutonian Hydra. Entitățile Inteligente ale Marinei Spațiale au decis că este vorba despre copii aproape simetrice ale energoidului Enola Nihon. Numai că erau în număr de sute.

— Mai precis, 665 de șerpi bioenergetici, cu independență de mișcare, având fiecare o lungime de aproape 1000 de kilometri, a comunicat Xolotl, apărând fără solicitare în plină ședință a **Consiliului Celor 110.000.** Cu Enola Nihon, sunt 666. Numărul Fiarei, din străvechea și încă neapusa religie creștină. Eu l-am creat pe Enola, iar el pe toți ceilalți frați și copii ai săi. Recunosc, suntem îndatorați umanității pentru dispariția a 124 de vase de transport și auxiliare-de-intervenție-tehnică, a căror încărcătură sau sisteme de comandă și control au fost utilizate pentru crearea *creșei-de-energoizi.* Am demarat un proiect de căutare a Divinității, continuă el, fără să ia în seamă uluiala spectrelor de joasă energie din jurul său. Am solicitat aceste amânări pentru a obține un statut juridic pentru ele, care să le permită staționarea în Sistemul Sol și în vecinătățile lui, pentru a întreprinde acțiunile de căutare. Am obținut acest statut de la aproape defuncta instituție a Papalității therrane. Substitutul de Papă, Enelg Ghobas al XI-lea, a creat identități religioase pentru toți cei 666 de căutători și le-a botezat în numele Fiului lui Iisus. Vă mulțumesc că ați avut răbdare cu pretențiile mele și încredere în promisiunile mele. Le voi respecta pe toate. Chiar și pe aceea a accesului la analiza suporților gravitaționali. Dar numai după ce procesul de căutare va înceta. Dacă Divinitatea există, energoizii mei o vor descoperi și îi vor atrage atenția asupra Therrei și a Sistemului Sol, deschizând calea către o nouă efervescență religioasă, care nu va mai semăna prin nimic cu primitivismul și sălbăticia celei dintâi. Evoluția umanității se va desfășura sub semnul direct al ei și nu va mai cunoaște sincope. Dacă divinitatea nu există, atunci voi încheia un tratat cu umanitatea prin care sentimentul religios din oameni să fie extirpat pe cale neuro-chimică, încă din etapa prenatală. În decurs de numai două generații, omenirea se

va curăți de această plagă, așa cum șerpii își leapădă primăvara pieile vechi și nefolositoare. Consider că intrarea în mileniul al XI-lea al EC va aduce un nou fundament pentru cunoaștere.

— Și dacă *energoizii* tăi nu vor încheia căutarea la data preconizată de tine? Dacă vor solicita o amânare? Sau mai multe? au intervenit Entitățile Inteligente, încălcând protocolul de comunicare, care acorda prioritate membrilor **Consiliului.**

— Îi voi decontacta de la misiune și vor fi liberi să rătăcească prin spațiu încotro vor dori. Vor ajunge asemenea jidovului rătăcitor Ahasver, din religia iudaică de dinainte de EC. Atâta doar, că nu se vor putea reîntoarce niciodată în acest sector cosmic.

În 9317 EC, Xolotl a comunicat Administrației că experimentul s-a încheiat și că nu vor mai fi niciodată deranjați de *energoizi.* În schimbul facilităților și încrederii acordate, umanitatea urma să primească, la bordul unei sonde dezafectate, pierdută în spațiu în urmă cu 5229 de ani, informațiile necesare pentru accesul la QA09016+6730. Ieșirea din strâmtul sector galactic Alfa Centauri începea să devină o realitate.

Recuperatorul-cron

Cea mai îndepărtată dată istorică rămasă consemnată în Arhive, privitoare la călătoria dirijată prin timp, este anul 1895 pre-EC. Atunci apărea o carte, intitulată „Mașina timpului”, în care autorul ei, un oarecare H.G. Wells, prezenta cititorilor drept o ficțiune literară ideea de călătorie în timp, realizată cu ajutorul unei mașini.

În anul 13.112 EC, Houlon Belvedere Charismat 213-0, unul dintre cartografii zonelor temporale, cu drept la utilizarea singurei **mașini a timpului HGW** existente, a afirmat că respectivul Wells a fost un călător temporal, a cărui stație de plecare a descoperit-o în mileniul al XXV-lea, și care avusese ghinionul ca modulul de deplasare

cronozofică să sufere o defazare de o secundă între momentul intrării și cel al tentativei nereușite de ieșire din secvența de timp studiată. Rămas prizonier în acel cuantum spațiotemporal, a fost nevoit să se adapteze realității din jur, devenind un cetățean onorabil, dezvoltând afaceri mărunte și străduindu-se, în secret, să construiască un alt modul. Nereușita l-a determinat să își povestească în scris una dintre aventurile trăite în nenumăratele sale incursiuni, a denumit-o „Mașina Timpului” și a așteptat cu răbdare ca bucla de instabilitate creată în acest fel să fie recepționată de-a lungul axei temporale, iar contemporanii săi din mileniul XXV să trimită un *recuperator-Cron.* Defazarea suferită de modulul său nu fusese una accidentală, însă, și drept urmare bucla s-a dizolvat după numai câteva secole de călătorie. H.G. Wells a rămas blocat în secvența de timp și a continuat să ducă o viață monotonă și perfect adaptată cerințelor socio-culturale ale vremii. Romanul său a stârnit admirație, controverse, adeziuni și contes- tații și a sfârșit prin a fi cu totul uitat la nivel literar, filosofic și științific, în punctul de topire a buclei de instabilitate în șuvoiul de *croni* ai axei temporale a Universului.

Charismat 213-0 a întreprins două călătorii speciale pentru studierea fenomenului, dar de fiecare dată a fost obligat să se oprească la nodul de pătrundere în buclă, acolo unde istoria reală devenea conjunctă cu o istorie alternativă. Nereușind să găsească informații în plus, care să lămurească misterul acestei *eșuări cronozofice,* a revenit în timpul său de referință și a propus Facțiunii de Studiu pentru Cronozofia Aplicată, înființată de Administrația Spațială Reunificată, imediat după descoperirea **mașinii HGW,** în 12.122 EC, într-o periferie a Centrului Urban Delos, realizarea unei hărți temporale detaliate asupra traseului singurului călător temporal identificat până în acel moment.

Incontestabil, călătoria în timp există, Facțiunea de Studiu ne-a permis realizarea a mai mult de o sută de călătorii, pe axa trecutului și a viitorului, a afirmat el. Incontestabil, agregate de călătorii în timp există și, deși nu

noi am construit-o, **mașina HGW** reprezintă o realitate fizică a vremurilor noastre. Faptul că nu am dat decât de urma unui singur călător și a unei singure călătorii nu poate să însemne decât un lucru – cronovoiajele se fac în cel mai mare secret, întrucât riscul de a destrăma țesătura fină a Realității este unul extrem de mare. Dar asta nu înseamnă că acești călători temporali nu se găsesc, chiar în acest moment, pe toate palierele Timpului, urmărind desfășurarea fenomenelor și intervenind acolo unde ele riscă să altereze curgerea sa obișnuită și normală.

Ce înseamnă alterare, în cazul unei Realități a cărei curgere nu o cunoști? au întrebat două divizii de inteligențe-crab, adăpostite pe un polip spațial, de forma unui ovoid cu brațe spiralate larg desfășurate, care realiza un opt uriaș în jurul lui Sol, cu bucla cea mică în interiorul Sistemului. Cum ar putea să arate imaginea unui câmp energetic alterat, dacă nu ai posibilitatea să o compari cu aceea a aceluiași câmp, în stare de normalitate? Și, la urma- urmei, de unde știm care este normalitatea și care este alterarea? Poate fi considerat Timpul o stare alterată a Spațiului? Ne poate garanta cineva că istoria noastră, a Sistemului Sol în sine, nu este altceva decât o astfel de istorie alterată, o buclă închisă, fără trecut și fără viitor, numai prezent, în stare pură, care se răsucește la infinit în jurul său? Suntem doar un Spațiu alterat, iar **mașina HGW** constituie numai dovada clară a acestui fapt?

Nu de milioane de întrebări avem nevoie, a revenit Houlon Belvedere Charismat 213-0, într-un semnal-avertisment, lansat pe toate planșele de energie slabă; era singurul din clasa sa de *voyeuri,* cu formă antropoidă, care primise permisiunea să locuiască pe demult dezafectatul giroport Edison II, la aproape 13 km altitudine deasupra bătrânei Therra. Ci de un singur răspuns, care, dacă ar căpăta girul adevărului, ar putea să modifice fundamental întregul curs al istoriei umanității inteligente, așa cum pretindem că îl cunoaștem în momentul de față.

Întrebările corect formulate au condus umanitatea până în punctul în care se găsește acum, au replicat milioanele

de puncte-drawer-înseriate-în moleculele-acului-spațial, care cosea una dintre fracturile mărunte ale spațiului, din apropiere de Fractura Owidiană. Tu însuți ai pornit de la cea care dorea să suprapună Realitatea noastră peste cea a cronovoiajorilor, pentru a obține afirmația că existăm, într-o conjectură normală a elicei Spațiu-Timp.

Am nevoie de energie-de-salt pentru o călătorie în Timp, a adresat Charismat 213-0 o solicitare Facțiunii de Studiu, după trei ani de tăcere absolută, în toate spectrele de comunicare. Pentru două cotații, pot realiza observații sociale în orice punct al planetei, pot accesa documente oficiale sau personale din orice structură statală a epocii și pot induce amnezii definitive tuturor persoanelor umane care au observat, într-un fel sau altul, sosirea călătorului temporal. Concret, pentru ce îți trebuie două cotații de energie? au întrebat proumanii din secvența de administrare a energiei, din Facțiune, deși solicitările unui călător nu trebuia să fie niciodată justificate. Surprinzător, cu toate că putea alege să tacă, Charismat 213-0 a răspuns. Pentru orice deplasare cronozofică, oricât de îndepărtată sau de apropiată, **mașina HGW** consumă exact o cotație. Ca și cum ar avea nevoie doar de impulsul dublu de pornire- oprire. Cronovoiajul meu include două deplasări – în **trecut-1895** pre-EC și în **viitorul apropiat** 12.122 EC, deci necesită două cotații. Ce dorești să demonstrezi prin aceste salturi cronozofice? au aprofundat tema slujitorii Facțiunii. Că Realitatea în care trăim este singura adevărată și că bucla care l-a separat pe călătorul temporal H.G Wells de noi a fost una intenționat creată, pentru a-l scoate din istorie și a-l transforma în ficțiune.

În 13.141 EC, Houlon Belvedere Charismat 213-0 a efectuat primul salt cronozofic, în anul 12.122 EC, apoi pe cel de-al doilea, în 1895 pre-EC, după cum au înregistrat contorii de salt. La o nanosecundă de la pătrunderea în dinamicitatea Timpului, Charismat 213-0 a reapărut în capsula de protecție. Călătoria a fost atât de scurtă încât nici măcar sistemele vizuale amplificate ale proumanilor nu au fost capabile să deceleze dispariția și revenirea sa.

Cum a fost misiunea? l-au întrebat, în timp ce-l ajutau să coboare treptele postamentului. Reușită, a replicat scurt călătorul. Raportul de expediție a fost deja întocmit și înaintat Inteligenței Multiple. Mergem să verificăm rezultatul, la Muzeul Delos.

Deși extrem de rapidă (proumanii foloseau Tubul subtherran pentru deplasări), cele 22 de minute ale călătoriei au reprezentat echivalentul unei mici veșnicii, în raport cu cronovoiajul. Delos-ul se afla exact în starea de conservare în care intrase în emul 12.122 EC, sub o cupolă imensă de cuarț translucid și înconjurat din toate părțile de câmpuri de stabilizare energetică. Până și firele de praf care pluteau în aer, în momentul descoperirii **mașinii timpului HGW,** se găseau încă pe traiectoriile inițiale, iar mirosurile de iarbă uscată, de plante de baltă intrate în putrefacție și de canalizare înfundată îi făcură să ridice filtrele olfactive. Dar aparatul straniu, realizat din nichel, fildeș și cristal de stâncă, din care ieșeau tot felul de manete, în jurul unei șei pentru pasager, dispăruse de sub tubul de presurizare. Sistemele de supraveghere nu au raportat nicio activitate în jurul tubului. Mai mult, toate înregistrările-de-continuitate-temporală prezentau numai un tub gol, în orice moment al trecutului ai fi solicitat viziunea.

Ești dator o explicație, au solicitat proumanii care-l însoțiseră.

Charismat 213-0 a ridicat din umeri. Am bănuit încă de când am văzut aparatul pentru prima dată, a răspuns, după o vreme. Proiectantul său l-a prevăzut cu un sistem de blocare a emiterii pulsurilor de *croni* (despre care nu știm nici acum dacă sunt elementul care-l face să funcționeze sau reprezintă doar un rezultat nesemnificativ al funcționării sale), pentru ca el să nu poată părăsi locul de statie fără să aibă călătorul la bord. În cazul în care călătorul se găsește în incapacitate fizică de a ajunge până la el, aparatul face un microsalt până în momentul sosirii inițiale, înainte ca el să fi coborât pentru prima dată din șa, după care îi proiectează linia de viitor ce a determinat crearea buclei temporale. Călătorul întrerupe voiajul și

revine în timpul-de-bază. În mod normal, **mașina timpului** ar fi trebuit să ajungă în acest punct din Delos cu călătorul în ea. Dar ea a sosit singură, sistemele de supraveghere garantează acest fapt. Asta înseamnă că, odată ajuns în 1895-pre EC, călătorul a reprogramat sistemul și l-a făcut să călătorească singur până în Delos. Nu mă întrebați de ce a făcut asta. Poate că a vrut, pur și simplu, să nu mai călătorească deloc și să revină la o viață normală, într-o oază cronozofică.

Și acum? Proumanii terminaseră de examinat toate sistemele locale și zonale, dar nu descoperiseră nimic nou.

Nu știu ce urmează, a răspuns Charismat 213-0. Când am ajuns în 12.122 EC, în acest punct spațial, **mașina timpului** tocmai intra în cronologie. Am așteptat ca toate câmpurile să se stabilizeze și i-am inserat comanda să se întoarcă la locul de plecare, la o secundă după plecare. A fost un mesaj către călător, prin care-l anunțam că planul său a fost descoperit și că bucla pe care voia s-o construiască a dat greș. Când am ajuns în 1895-pre EC, am constatat că domnul H.G. Wells nu figura în niciun document al epocii, în nicio amintire a cuiva. Nu pot decât să bănuiesc că s-a întors în secolul XXV și că își povestește pseudo- amintirile colegilor care au vreme să-l asculte.

Va trebui să ne întoarcem și să realizăm un raport detaliat al experienței din Delos, au precizat proumanii care-l însoțiseră. Să ne întoarcem, a răspuns Charismat 213-0, pornind în direcția Tubului.

După câțiva pași, s-a dizolvat, pur și simplu, printre firele de praf care pluteau încă liniștite prin aer, suspendate de câmpurile de energie, în pozițiile în care se ridicaseră, atunci când **mașina timpul HGW** se materializase, din senin, printre ruinele suburbiei.

Recuperatorul-cron a zâmbit, în timp ce vârtejurile de muoni s-au izbit de el, trimițându-l în Sus-Timp. Călătoria temporală fusese desființată, până în secolul XXV. Raportul către ERD Xolotl avea să menționeze faptul că în anul 1895-pre EC trebuia instalat un disruptor cronozofic, care să nu permită nicicând materializarea vreunui voiajor din Timpii

Anteriori, care ar fi putut descoperi, accidental, principiile cronozofiei aplicate.

Marile migrații cosmice

În anul 16.716 EC, sistemele inteligente de clonizi care înconjurau în rețea planeta Eratostene, aflată la 59,7 UA față de Sol, au detectat apropierea unui corp ceresc având aparența unei pitice albe, cu diametrul de 2,31 km, și au declanșat procedurile de frânare indirectă, la marginea Norului lui Oort. Calupurile de energie lansate de ferouri au atins zona cometară după aproximativ 15 zile-lumină, vaporizând primul sector-tampon. Valul de materie azvârlit către axul Norului a fost atât de violent, încât Eratostene și Pluto, însoțit de cortegiul său de șase sateliți atipici, au suferit modificări ale unghiului de orbitare în jurul astrului Sol. La două luni therrane de la producerea seismului cosmic, primele transmisii prin subspațiu au demonstrat că efectul de încetinire preconizat asupra piticei albe nu avusese loc.

Să provoci apariția de microgăuri negre într-o zonă de materie hipodensă, cum era considerat Norul, constituia o aventură neacceptabilă la nivel de protecție a unui sistem stelar, dar Autoritatea Spațială Reunificată instalase încă din anul 7899 EC sisteme de implozie, cu efect direct asupra stringurilor care susțineau masa spațiului, la 36 UA de Eratostene, iar acestea intraseră în componenta primelor sisteme de apărare automată a spațiului de proximitate a Sistemului.

Când pseudopitica albă a ajuns în zona de impact, imploziile au destrămat câteva miliarde de stringuri din armătura spațiului, conducând la apariția vârtejurilor de torsiune, mecanisme necunoscute și neînțelese pentru mințile umane care concepuseră modulele de apărare semi- apropiată. Acestea au destrămat țesătura de suprafață, dând naștere pâlniilor de absorbție. În următoarele două ore standard de Timp Universal, o zecime

din materia Norului fusese deja absorbită în subspațiu, iar procesul părea să se accelereze direct proporțional cu creșterea vitezei de rotație a spinului fiecărei microgăuri în parte. Prinsă în atracția unei astfel de pâlnii, pseudopitica, înregistrată cu numele de cod Haga-201020 +, a accelerat până la o șeptime din viteza luminii și a sărit, pur și simplu, peste regiunea prăbușită sub presiunea exercitată de mișcările combinate de atracție-respingere, generate de microgăuri.

Manifestare tipică pentru o entitate inteligentă, au sugerat sistemele de clonizi, mai înainte de a-și retrage scuturile defensive, devenite inutile acum, și de a intra din nou în stază.

Haga-201020 + a ocolit planeta Eratostene, cu întregul său lanț de peste 158 de sateliți și satelitoizi, s-a strecurat prin barajul de lumină-superdensă, care constituia baza apărării microsistemului Neptun-Pluton, a accelerat, sărind, peste inelul lui Neptun și s-a oprit în apropierea lui Oberon, la numai 880.157 km depărtare de Uranus. Deoarece satelizarea lui Oberon presupunea cunoștințe avansate de dinamică spațială, *roiurile Ciclade,* care se ocupau cu buna funcționare a releelor Rețelei și cu întreținerea Punctelor de Rațiune din microsistemul uranian, au hotărât să nu pornească liniile defensive mai înainte de a trimite emisari pentru stabilirea unui contact de tip Beta (cu o **entitate** cosmică posibil rațională). Până ca emisarii să ajungă pe linia de satelizare creată de noul corp ceresc solarian, acesta s-a divizat în 1002 fragmente extrem de strălucitoare, care s-au împrăștiat în sistemul celor unsprezece inele ale lui Uranus, alcătuind o nouă și stranie hartă stelară.

Emisarii de contact au fost dirijați să se îndrepte către noile structuri, însă, la apropierea de primele fragmente, acestea s-au stins, pur și simplu, dispărând atât din spectrul vizual, cât și de pe scanerele cu identificări multiple. În aceste condiții, *roiurile Ciclade* au decis că o apărare fermă și cu rezultate pozitive împotriva invadatorului Haga- 201020 t nu poate fi realizată fără

sprijinul Entităților Raționale Xolotl și ENIAC, lăsați ca supraveghetori ai Sistemului Sol, după trecerea în bidimensionalitatea **noosferei raționale** a umanității, efectuată în anul 13.109 EC.

Entitatea Multiplă ENIAC (EME) nu a putut fi găsită în spațiile de stocare Drives și nici pe rutele cunoscute de deplasare a informației, iar **Entitatea Digitală Rațională Xolotl** a refuzat să iasă din starea de stază, motivând că se găsește în timpul desfășurării unui proces extrem de important de obținere a antienergiei.

Puse în fața unei incertitudini de tip Gamma, *roiurile Ciclade* au hotărât activarea rețelei stringurilor, în vederea identificării poziției fragmentelor în care se divizase potențialul inamic.

Rețeaua stringurilor sau „coastele Universului”, fusese pusă în evidență în timpul descoperirii Cavernelor Cassinni, în subspațiu, și de atunci, diferiții arhitecți ai sistemelor de apărare spațială a Sistemului Sol o integraseră în mai multe planuri de ripostă directă și indirectă. Activarea rețelei se făcea prin redirectionarea a 7% din energia *sferei Dyson* către axele a două planete din Sistem, aflate la minim 3 UA una de cealaltă. În momentul în care energia atingea subspațiul, stringurile vibrau în mai multe spectre, printre care și în cel al luminii vizibile, transformând noaptea eternă a spațiului într-o baie de lumină rece, tremurătoare. Tot ce se găsea deasupra sau dedesubtul lor, pe distanțe de mai multe milioane de kilometri, era scos în evidentă ca într-un desen arhaic, trasat în cărbune moale.

Fragmentele Haga-201020 + se găseau acolo, asemenea unor insecte prinse în pasta galbenă și înghețată a chihlimbarului – 177.891 de capsule, pe jumătate rotunde, pe jumătate ovale, opace, străduindu-se în zadar să se desprindă din capcana în care intraseră fără să-și dea seama. De data asta, *roiurile* au expediat un singur emisar de contact, către 114 fragmente, aflate în izolare în imediata apropiere a Titaniei. În fața refuzului acestora de a intra în modulul de comunicare propus, emisarul a activat energia stringului de care stăteau lipite și le-a expediat în

direcția satelitului, cu o viteză care nu permitea manevre de evaziune. Emisarul de contact s-a îndreptat către un alt string, de care erau atașate 94 de capsule, și i-a acordat valoarea nominală de vibrație. Când energia acumulată s-a apropiat de dimensiunea care permitea desprinderea și expedierea către Titania, modulul de comunicare a devenit activ și o energie-limb a cerut permisiunea să pătrundă în rețeaua de comunicatii solariene.

Aparenta pitică albă era o navă cosmică pluridimensională, care îi transporta pe urmașii foarte îndepărtați ai unei expediții cosmice therrane, grupul-surogat Codinus 0001, porniți în migrație, către sistemul binar Capella (Alpha Aurigae), aflat la 42,21 ani-lumină de Therra, în urmă cu mai mult de opt milenii.

Acțiunea de colonizare se dovedise a fi, încă din start, o catastrofă. Informațiile astrofizice pe care le consultaseră înainte de plecare fuseseră eronate: Capella era, de fapt, un sistem binar, format din două perechi de stele duble. Prima pereche era formată din două stele gigant, de tip spectral G, cu un diametru de zece ori mai mare decât cel al lui Sol. Zecile de planete care evoluau în complicate forme elicoidale în jurul lor, ar fi constituit o opțiune perfectă pentru asolizare, dacă cei doi aștri nu s-ar fi aflat în plin proces de evoluție către categoria de stele roșii, în al doilea stadiu de dezagregare. Cea de-a doua pereche, aflată la 10.000 de UA față de prima, era formată din două pitice roșii. Cu o masă mai mică de jumătate din masa lui Sol, târau după ele patru planete uriașe, aproape de două ori cât Jupiter, fiecare dispunând de sisteme satelitare bogate. Nu constituiau locurile ideale de amplasare a unor colonii, în mod clar, dar puteau să fie popasuri temporare pentru odihna echipajelor și verificări tehnice amănunțite, înainte de stabilirea unui alt cap-compas cosmic. Opțiunea de debarcare fusese colectivă și cele 16 astronave-fagure se stabilizaseră pe orbite îndepărtate și începuseră operațiunea de concepere a capetelor-de-pod.

Iadul se dezlănțuise, însă, imediat. Peste o treime din membrii sectari ai grupului pieriseră în inexplicabile explozii

ale modulelor, aflate în activitate de apropiere eli- coidală de suprafețele a patru sateliți ai unei planete gigant, de clasă Alfa. Navele grupului, în staționare minimală, în siajul planetei, își părăsiseră orbitele și încercaseră un microsalt pentru a se îndepărta de sistemul binar. Fără o pregătire prealabilă, nu reușiseră decât o distanțare provizorie, care condusese grupul direct în sfera atracției stelelor gigant de tip G. După mai multe minute de Standard Cronologic, reușiseră să se apropie de o planetă cu parametrii de masă, atmosferă și atracție gravitațională asemănători celor de pe Therra. Abordarea fusese însă diferită, după nefasta experiență anterioară: spre suprafață fuseseră trimise câteva sute de zburători individuali, care activaseră procedurile de colonizare asistată. În mai puțin de un an therran, primele șase așezări semiîngropate își primiseră coloniștii, iar tehnologiile de construcție aduse de ei conduseseră la realizarea de așezări modulare mobile, apoi a unor structuri de habitat aeriene. În trei ani, planeta Montana Silva fusese colonizată și permisese, din punct de vedere tehnologic, lucrări de reparații orbitale ale fagurelui de nave. După alți șase ani, navele redeveniseră operaționale și gata să părăsească Alpha Aurigae. Dar coloniștii de la sol, nu. Infestați cu un fel de mucegai local, își transformaseră corpurile în adevărate pășuni, acoperite cu o vegetație stranie, care le permitea hrănirea organismului simbiotic direct din aer. Până și percepția propriei identități începuse să sufere modificări, apartenența la rasa umană fiind luată în discuție.

În fața pericolului îmbolnăvirii întregii populații aflată la bord, Consiliul Administrativ luase hotărârea de plecare imediată din zona de carantină. Primul salt a transportat fagurele înspre Prodiogitus, un sistem astral trinar, o simplă rampă de lansare către Alpha Borealis, o stea verde, folosită ca reper în navigarea cosmică la începuturile călătoriilor în interiorul Sistemului Sol. Iar de aici și până la roiul stelar Messier 69, din constelația Săgetătorul, nu mai era decât un salt de 112 ani-lumină.

Dar Alpha Borealis se dovedise a fi o stea otrăvită.

Prăbușită în ea însăsi, în urmă cu mai bine de un milion de ani, își păstrase numai o aparență de normalitate, emițând în spectrul vizibil, în realitate fiind o capcană energetică cu o putere fenomenală. Dacă, fizic, fagurele-colo- nie se putea desprinde prin simplă viteză de impuls din atracția ei gravitațională, energia pe care o produceau statoarele sale se canaliza numai în direcția centrului capcanei și lăsa ansamblul de nave fără propulsie, la numai câteva minute de la intrarea în modul warp de deplasare. După aproape 65 de ani therrani de încercări zadarnice de desprindere, coloniștii se hotărâseră să populeze, definitiv, un asteroid uriaș de captură, pe care-l aduseseră pe orbită satelitară dintr-un nor stelar vecin. În următoarele două milenii se ocupaseră cu therraformarea asteroidului și așteptaseră cu răbdare o șansă cât de mică, de la mama-Natură, pentru a putea părăsi capcana și a-și continua drumul către o lume mai accesibilă. Dar când acest lucru se întâmplase, fuseseră luați prin surprindere. Alpha Borealis se aplatizase, transformându-se într-o pitică albă lenticulară, un fel de vatră cosmică, plină cu multă cenușă și numai câțiva cărbuni, care de-abia mai pâlpâiau, dar suficienți pentru a iradia, într-un spectru necunoscut, tot ceea ce se afla în jur.

Punerea în stare de funcționare a fagurelui de nave durase încă aproape două secole, iar la plecare, populația asteroidală se separase în două grupuri: unul mai mic, care dorea să rămână, altul mai mare, care dorea să se îmbarce și să pornească mai departe. Despărțirea se produsese fără mari traume psihice, iar cei care aleseseră să rămână așteptaseră încă un mileniu până ce lentila piticei își terminase de tot combustibilul, transformându-se într-o simplă carcasă. Reconstrucția ei în formă de ciorchini atașați și înzestrarea cu *Dinamica Teysonn,* care permitea deplasări cu viteze sub-warp, durase un timp greu de definit, în condițiile în care sistemele de cronologie relativă își pierduseră termenii de comparație. Apoi, într-o bună zi, lentila albă se smulsese din îmbrățișarea spațiului și pornise pe singurul drum cunoscut prin imensitatea spațiului – cel către casă.

Energia-limb își încheiase relatarea, dar *roiurile Ciclade* continuau să rămână în espectativă, neștiind cum să reacționeze. Dacă acești coloniști, urmași ai grupului-surogat Codinus 0001, se dovedeau a fi oameni, atunci toate sistemele inteligente care păzeau, controlau și făceau funcționale Coloniile Spațiale trebuia să li se supună, urmând directiva de bază a oricărei IA, construită de civilizația umană. Dacă nu, trebuia să fie distruși pentru a nu introduce haos într-un sistem închis și perfect controlat.

Sunteți oameni? a postat rețeaua de comunicare. Energia-limb a transformat întrebarea într-o comunicare eficientă și a transferat-o către mulțimea celor peste 177.000 de capsule lipite de stringuri.

Ce sunt aceia oameni? au părut interesați ocupanții capsulelor. *Strămoșii noștri s-au numit Codinus și proveneau din acest Sistem.*

Codinus au fost oameni, au decis *roiurile Ciclade. Bine ați revenit acasă!*

Odată permisiunea acordată, capsulele s-au desprins, pe rând, din îmbrățișarea stringurilor și s-au împrăștiat în Sistemul Sol. Au ocolit marile planete, au sărit peste Centura de asteroizi, au aruncat o privire grăbită către construcțiile orbitale martiene și therrane, s-au strecurat printre orbitele lui Venus și Mercur și au înconjurat Soarele într-un inel de celule sclipitoare, la marginea coroanei. Abia atunci fiii plasmoizi ai stelelor s-au desprins din coconii celulelor, au pâlpâit în vântul solar și s-au azvârlit în oceanul de plasmă incandescentă. Aveau nevoie de un milion de ani până să-l termine de consumat și să pornească spre Alpha Centauri.

Santinela probiotică

În anul 18.615 EC, *santinela* Sarge 1000 Bjon a ieșit din subspațiu, în apropiere meteoritică de protoatmosfera Vestei, considerat cel mai mare asteroid din Sistemul Sol, din momentul reclasificării lui Ceres drept o planetă pitică.

Cu un an înainte, sistemele de detecție cu inteligență fluorhidrică de tip HOSTA identificaseră patru posibile fracturi ale curburii spațiului, în apropiere de Vesta, și recomandaseră amplasarea mai multor debitori de materie cometară, pe orbite de așteptare, pentru operațiuni de suturare. Dar Hommeocomand nu clasificase informația în categoria celor *destabilizatoare de șabloane* și, nu întărise paza pentru limita de apropiere secvențială.

Așa încât Sarge 1000 Bjom reușise să treacă relativ ușor prin cele patru linii defensive antimeteoritice ale Vestei, aneantizând prin implozii muonice *străjerii Pronio* și înnodând liniile subfotonice, folosite pentru transmiterea alternativă de date mobile. Izolarea completă a Vestei de sistemele HOSTA a durat sub o secundă-standard, fapt care a viciat complet acuratețea informațiilor trimise spre Hommeocomand de milioanele de micrometeoriți-Intel, suspendați în zona de acces gravitațional a asteroidului. Apoi a păcălit liniile grafice de identificare, instalate pe norii cirrus de metan și acid cianhidric, și a coborât lin către suprafața asteroidului.

Într-o primă etapă, s-a instalat în partea cea mai coborâtă a Canionului Daedalus, lung de 122 de kilometri, la adâncimea de 889 de metri, a proiectat *brațele de curbură* și a forfecat peretele de piatră de sub el pe mai multe direcții, până ce a reușit să obțină fisurarea unui canal către centrul corpului ceresc. La adâncimea de 189 de kilometri, Sarge 1000 Bjom și-a deschis o pereche de aripi fotonice și a început să planeze în interiorul celei mai mari cavități din Sistemul Sol, rămasă neidentificată în arhivele mnemonice ale sistemului de decizie Hommeo-Comand. *Santinela* se întorsese acasă după o călătorie de un milion de subdiviziuni temporale.

Până în anul 13.998 EC, când postumanitatea solariană îl concepuse pe Hommeocomand și îi dăduse dreptul să se ocupe, în locul ei, de menținerea Sistemului Sol în cadrul limitelor sale spațiale convenționale, Vesta fusese în mai multe rânduri cercetată și primise două valuri de colonizatori.

Primul coborâse pe suprafața extrem de accidentată în anul 7789 EC și fusese unul de pregătire pentru terraformare -125 de oameni, 17.000 de i-boți clasici, 1228 de i-droizi și aproape 100.000 de i-drone cu design interșanjabil, lucraseră timp de 12 ani therrani la proiect și finalizaseră patru din cele șapte etape. Adică nivelaseră o suprafață de 52.000 de hectare, construiseră trei domuri externe și două subterane, descompuseseră materialul brut obținut în elemente chimice de bază și stocaseră o rezervă de oxigen suficientă pentru ca valul al doilea să poată să lucreze, fără probleme, timp de patru ani standard. După care, cei din primul val se retrăseseră, nu înainte de a accelera mișcarea asteroidului în jurul propriei axe cu 12,23 puncte Olijonni, ceea ce ar fi trebuit să conducă la creșterea lentă, dar constantă, a factorului gravitațional.

Dar când valul al doilea, format din 12.089 de oameni și peste 12.000.000 de unelte-auxiliare, sosiseră în anul 8102 EC și se instalaseră în domuri și în celelalte utilități construite, constataseră că mișcarea de rotatie a Vestei devenise inconstantă, prezentând trei cicluri, care făceau greu de presupus faptul că în viitorul mileniu suprafața asteroidului ar fi devenit bună pentru locuit, iar protoatmosfera pe care încercau să o obțină prin descompunerea la sol a milioanelor de tone de gheață joviană, aduse prin tractare, prezenta diferențe de presiune atât de mari între diferite puncte ale suprafeței, încât furtunile stârnite erau de departe cele mai violente din Sistemul Sol. În 8135 EC, designerii therraformatori au părăsit definit suprafața asteroidului, lăsând mai multe seturi de unelte-auxiliare pentru supraveghere și întreținere a sistemelor aflate în funcțiune.

De-abia în anul 14.101EC, mișcarea de rotație a Vestei s-a stabilizat, iar detectorii au semnalizat creșterea prognozată a gravitației. Auxiliarele semiinteligente de preparare a atmosferei s-au pus din nou în funcțiune și miliardele de tone de gheață joviană, ancorate la suprafață prin cârlige de titan-vanadiu, au început să se metamorfozeze în gaze, care au rămas în sfera de atracție

a corpului ceresc. Protoatmosfera vestană prindea contur. Un mileniu mai târziu, primele ploi de amoniac și de metan începeau să cadă peste vârfurile ascuțite asemenea unor ace supradimensionate, iar când orbita asteroidului s-a îndepărtat de Sol, asupra acestuia s-au abătut primele furtuni de zăpadă. Când *santinela* Sarge 1000 Bjon și-a deschis aripile în fosa gigantică, la suprafață bântuia un uragan de zăpadă violetă cu viteza de 1400 km/oră.

În al XIX-lea mileniu EC, umanitatea își transformase complet matricea materială într-una bioenergetică. Nu mai existau persoane, ci *torțe* de energie, în care „ardeau” de la câteva sute la câteva zeci de mii de **structuri de identificare personală.** *Torțele* acționau singure, de cele mai multe ori, dar puteau fi întâlniți și *ciorchini de torțe,* iar în cazuri rare chiar *și faguri de torțe,* dar aceste metastructuri erau viabile doar la scara picosecundelor standard, revenind la identitatea de *torțe* imediat ce necesitatea care le regrupase își înceta acțiunea.

Torțele de energie puteau călători în spațiu, călărind pe unda de energie joasă dintre doi fotoni, care existau în alcătuirea unei raze de lumină. Era vorba despre călătorii scurte, efectuate cu viteza luminii, în spații care nu depășeau câteva zeci de parseci, în jurul Sistemului Sol. Călătoriile la distanțe galactice se făceau prin fracturile curburii spațiului și durau o perioadă de timp echivalentă cu viața unui om de dinainte de Era Cosmică, indiferent cât de departe își doreau să ajungă. *Torțele* dispuneau de o viață nesfârșită, în raport cu orice standarde cronologice ale omenirii din care proveneau. Dar asta nu însemna că era și infinită. Când Universul acesta urma să colapseze, orice formă de viață din interiorul său, oricât de bătrână, de civilizată și de puternică era, avea să se sfârșească, afirmau maxime de dinainte de Marea Trasformare a Umanității (MTU). Iar cea mai mare parte a *torțelor* era de acord cu așa ceva. În orice direcție se răspândiseră în spațiu, nu întâlniseră nimic care să le corecteze părerea. Câțiva *faguri de torțe,* apăruți în milenii diferite și în scopuri diferite, susțineau însă că norii de materie probiotică,

existenți încă înainte de formarea actualului Univers, reprezentau forme de viață superevoluate, care adoptaseră această structură primitivă pentru a putea supraviețui colapsării Universurilor. Disputa care a urmat între susținătorii celor două ipoteze de lucru a durat 3578 de ani și s-a încheiat cu un armistițiu: adversarii ideatici au convenit să coopereze întru realizarea unei matrice de subenergie, în care să condenseze toate cunoștințele postumanității din care făceau parte, și să o expedieze până la marginea Universului cunoscut. Așa apăruse *santinela* Sarge, care era cel de-al o mielea Bjom crescut în furnalul solar. Singurul care rezistase, până la sfârșit, tuturor testelor și demonstrase că era apt pentru cea mai fabuloasă călătorie închipuită de mintea umană – cea către limitele conductului spa țiu-timp-diversitate.

Călătoria prin sub-Univers a cuantei de subenergie, durase un milion de subdiviziuni cronologice therrane. Acum, *santinela* Sarge 1000 Bjon revenise cu răspunsul la marea, unica, uluitoarea întrebare pe care Hommeoco-mand o formulase pentru toți cei care, din poziția structurală de *torță* sau de compuși ai acestui compus, își orientaseră dorințele și neliniștile existențiale către el. Pe marginea asemănătoare unei lentile a Universului stăteau civilizațiile reintrate în primitivitatea dintâi a Simplicității, cele pentru care moartea nu mai reprezenta o opțiune, iar viața constituia doar o treaptă către o etapă superioară de metamorfozare a energiei. Ele călătoreau, pur și simplu, dintr-un Univers care se stingea, în celălalt, care se năștea, și asistau impasibile și eterne la frământările diferitelor inteligențe la care ajungea materia, de-a lungul scării evolutive. Uneori, rar de tot, câte una dintre civilizațiile din intra-Univers ajungea la Simplicitate și li se alătura, pe peluza tot mai strâmtă a celor ce asistau la fenomenul de universalizare. Răspunsul era DA pentru toate entitățile. Viața exista pretutindeni, în mod paradoxal tot atât de multă cât și materia nevie, iar trecerile între cele două matrice, Viu și Neviu, erau permanente și în ambele direcții. Aceeași structură avea, simultan, dreptul la existență și la

nonexistență. Singurul factor permanent necunoscut rămânea elementul care opera opțiunea. Norii de materie probiotică înșiși nu înțelegeau în ce consta acest factor și cine îi determina existența de jandarm interstelar. Dar acest fapt nu le perturba prea mult strania existență pe care o duceau la marginile Universului. Singura filosofic ce se putea desprinde din superîndelungata lor existență era aceea că singurul rol pe care l-ar fi putut avea în expansiunea Universurilor era numai acela de simpli observatori, cel de Dumnezeu-creator-distrugător fiind asumat de Universul însuși, în cursul fenomenului simultan de expansiune-decandență.

Ca să vă puteți alătura LOR, le-a spus Sarge 1000 Bjon, trebuie să fiți capabili să faceți, in corpore, această călătorie halucinantă către marginile Universului. Trebuie să demonstrați că sunteți capabili să atingeți singura treaptă care se situează dincolo de evoluție, pe scara pe care urcați – *conștiința zero.* Abia atunci veți deveni universali. Dacă sunteți prea departe de Ei și spațiul vă copleșește prin trăinicia chingilor cu care vă leagă de Universul în care ați apărut, atunci mulțumiți-vă să vă stingeți odată cu el. Atunci când îi va fi sosit timpul s-o facă.

Și tu? a întrebat într-un târziu un *fagure,* vibrând de energii înalte, staționat pe o orbită scalară, în jurul lui Enceladus.

Eu am atins capătul Universului, deci am îndeplinit condiția. Am fost admis în universalitate. Am devenit o structură probiotică eternă.

Și de ce te-ai mai întors?! Surprinderea din matricea ideii ce călătorea dinspre *fagure* spre Sarge era atât de mare, încât aproape că distorsiona informația în sine.

Am acceptat statutul de *Santinelă,* din partea lor. A deveni *Santinelă* reprezintă cea mai mare onoare care i se poate face unui nou venit în Simplicitate. Miliarde de miliarde de *Santinele* păzesc interiorul Universului și semnalizează încercările de a pătrunde în eternitate a diferitelor civilizatii.

Vei fi, deci, *Santinela* noastră. E o ironie cosmică, nu? Noi te-am trimis să ne aduci informatii, iar tu te-ai întors să ne supraveghez!. Ai ajuns un probiot, dintr-o simplă unealtă-auxiliară. În timp ce noi, constructorii tăi…

Nu numai să vă supraveghez, ci și să vă păzesc. Rolul unei *Santinele* este, în primul rând, acela de a păzi.

De ce anume să ne păzești, Sarge? Ce primejdie ne poate amenința în acest colt uitat al Galaxiei? au întrebat, simultan, mai multe mii de *torțe,* aflate în inima unui vârtej de energii înalte, trimis de Sol către marginile Sistemului.

De opțiunile eronate ale viitorului vostru postuman, a răspuns Sarge 1000 Bjon și a mișcat încă o dată din aripile sclipitoare și străvezii precum lumina de sidef a lunilor uranice. Pentru că ați aflat, acum, că există un viitor pentru orice specie inteligentă. Și, ca să ajungeți să-l atingeți, veți săvârși multe erori de strategie.

Oferta este valabilă numai pentru entitățile derivate din umanitate?

Oferta este valabilă pentru toate entitățile inteligente din acest Sistem. Chiar și pentru uneltele-auxiliare sau ce denumire vor mai fi purtând ele acum. Și pentru Hommeocomand. Și pentru Entitatea Digitală XOLOTL. Pentru toți. Am ales asteroidul Vesta ca turn de observație, pentru că nu ați reușit să-l therraformați și nici să-i modificati structura de rezistentă, în mod substanțial. Dar eu nu voi fi prezent aici, decât *fulgurant.* Așa că nu veți ști niciodată foarte exact care dintre acțiunile voastre sunt supuse supravegherii directe și care nu.

Și dacă vom distruge, pur și simplu, asteroidul? au întrebat două roiuri *de faguri,* ajunse la limita de siguranță în raport cu Vesta.

Nu veți reuși să mutați nici măcar un singur electron de pe orbita vreunui atom, din alcătuirea sa, a răspuns Sarge și a mișcat pentru a treia oară din aripile gigantice, transformând matricea structurală a spațiului în care plutea Vesta. Aceasta lumină asemenea unei nove, preț de o clipă, după care împietri în nemișcarea dintâi a spațiului, împreună cu tot segmentul de spațiu care o cuprindea.

Iar postumanitatea a trebuit să admită că un cub cu latura de 1000 de kilometri nu mai aparținea spațiului normal și că ieșea cu totul din harta cosmică cunoscută până atunci. Dar ce mai înseamnă 1000 de kilometri atunci când ți se oferă perspectiva vieții infinite, întru Simplicitate?

Rangkook

de Constantin D. Pavel

„Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!”

„Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată.”

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren decase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. Pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: #5 *
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Praf de Florin Purluca

„O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!”

„Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!”

„... s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine.”

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. Pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: # *15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare de Constantin D. Pavel

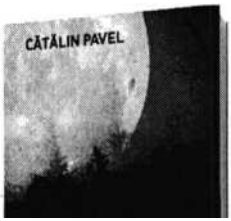

„O carte horror cu povești aproape adevărate!”
"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă.
Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, „scorniturile spăimântătoare” pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspămân- tătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr…

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. Pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: # 4
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

CUPRINS

Rânduri despre o paradoxală istorie a viitorului
Harta Cronologică a Erei Cosmice
Primii pași în colonizarea Sistemului Sol
Devianța portantă
Frăția recuperatorilor
Lumile interioare
Istoria viitorului
Viață fără limite
Portalul Adam
Ml 64 A192 – Ochiul lui Dumnezeu
Planul Chin
Închisorile optice
Marina Spațială
Evantaiul magnetic
Custode planetar
Nemurire și nemuritori
Cavernele Cassinni
Teoria involuției speciilor
Războiul albastru
Saurianul de metan
Rătăcitorul Ahasverus
Recupera torul-cron
Marile migrații cosmice
Santinela probiotică

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
5 ***3*** 9
de Ovidiu Vitan

„Un volum care te ține cu sufletul la gură de la început și până la sfârșit!”

„Citești și aștepți să nu se mai termine; te îndrăgostești de personaje și le simți ca pe cei mai buni prieteni ai tăi.”

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța e o culegere de povestiri și nuvele science-fiction care te transpun, ca într-o teleportare lină, în universuri unde, invariabil, îți vei pune întrebări existențiale și vei porni, avid, să cauți printre rânduri răspunsuri la ele.

Plin de o vioiciune a scrisului rar întâlnită la autorii români, cu o tehnică a dialogului incredibil de savuroasă, Ovidiu Vitan face ca textele sale să creeze dependență, acel tip de dependență pozitivă, menită să aducă senzația de frumos și sublim a sufletului la nivelul maxim!

Titlu: *Nerecurgerea la Forță sau la amenințarea cu Forța*
Autor: *Ovidiu Vitan*
Nr. Pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: #3
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*